

ФИЛИП ШЕЛБИ ДНИ НА УБИЙСТВА

Превод от английски: Борислав Пенчев, 1996

chitanka.info

Онзи ден чувах не сподавен плач или похвални слова, а барабани. Дни на барабанен бой.

Из впечатленията на британски журналист за погребението на Джон Ф. Кенеди

ПРОЛОГ

30 март — 1 април

Имението на Уестборн се наричаше Оук Фармс^[1] — заради столетните дървета, покрай близо половинкилометровата входна алея, и се бе разпростряло на повече от четиристотин декара от най-добрата земя на Вирджиния, недокосната от човешки ръце.

Централната сграда от червени тухли беше триетажна постройка в стила от средата на миналия век, с покрив от тъмнозелен плочник и черни капаци на прозорците. Бе на хълм, откъдето се откриваше гледка към долина с езеро, в което се вливаше поток. На стотина метра от другата страна на езерото се намираше къщата за гости — обикновена дървена постройка.

Ламонт Флеминг от Националната служба за охрана хареса видяното. От един час наблюдаваше как хората му претърсват с кучета района във все по-стесняващ се кръг. Наближаваше април и клоните на дърветата, с изключение на вечнозелените, бяха голи. Храстите не бяха гъсти и човек почти не можеше да се скрие зад тях. Почвата под дебелия килим от изгнила шума беше рехава и всяка стъпка се отпечатваше дълбоко — в зависимост от тежестта на човека, и се запазваше дълго.

Освен с кучета щяха да патрулират с хеликоптер, с оборудване, откриващо обекти по инфрачервеното и топлинното излъчване, и със задължителната кола, бяха приготвили и дребна изненада — малък, но мощен генератор, пъхнат зад една от каменните колони на портата в имението. Веднага щом Чарлс Уестборн, сенаторът от Ню Хемпшир с най-дълъг стаж в Конгреса, и гостите му — също сенатори, известни като „кардиналите“, минеха през портата, между колоните й щеше да потече ток с напрежение двайсет хиляди волта. По време на опитите въздействието върху атакуващо превозно средство с дистанционно управление беше унищожително.

Флеминг вдигна яката на якето, за да се защити от пронизващия вятър, напоен с тежката миризма на разложение. Беше нисък и

кривокрак, с мускулесто тяло и яки китки. От лицето му с неизменен слънчев загар личеше, че двайсет години е бил във флота. Очите му не преставаха да шарят, което го оприличаваше на голяма клонеста сова.

Пет от шестте години в тайните служби бе прекарал в чужбина и се бе специализирал в охраняването на посолства. Откакто се бе върнал в Щатите, му бе достатъчен един поглед, за да определи дали дадена сграда е безопасна, а ако не е, как да бъде обезопасена. В службите го ценяха заради опита повече и от злато.

Флеминг нямаше проблеми с централната къща. Тя бе масивна и беше старателно претърсена отвътре. На прислугата беше даден почивен ден. Фирмата за доставка на храна по домовете беше осигурила вечерята, която Кардиналите щяха да си пренесат сами.

Заседанието щеше да се състои в стая в задната част на къщата — в изискано обзаведената библиотека с френски прозорци и врати, от които се излизаше на каменна тераса. Наличието на толкова много стъкло притесняваше Флеминг, затова той нареди осмоъгълната заседателна маса да бъде преместена до масивната стена. За да бъде убит някой от присъстващите, щеше да е необходима ракетна установка, която да изравни със земята цялото помещение.

Преди да поеме към Оук Фармс, Флеминг беше прехвърлил писмените и телефонните заплахи, натрупали се за половин година. Имаше какви ли не врагове: ревностни противници на абортите, които тормозеха лекарите, запалени пазители на околната среда, привърженици на теорията за превъзходството на бялата раса, на които не беше по сърце позицията на сенатора за контрола върху оръжието. Последните закани бяха проучени от колегите на Флеминг и най-опасните хора бяха под непрекъснато наблюдение. В този момент се знаеше къде се намира всеки от тях.

Флеминг премести поглед към вилата за гости зад езерото. Трябваше да бъде опразнена преди няколко часа.

Надвечер щяла да пристигне една позната на сенатора. Щеше да се наложи да я проверят и я придружат до вилата, която дотогава също щеше да бъде проверена и запечатана. Значи вместо във вилата агентите от тайните служби трябваше да заемат позиции отвън. Директорът на Службата посъветва Флеминг да поиска още една кола за хората си, за да не мръзнат на студа.

Той тъкмо пресичаше терасата откъм езерото, когато клетъчният му телефон иззвъня. Дежурният от командния център във Вашингтон се обаждаше във връзка с агента, за когото бе питал Флеминг. Не бил го намерил. Според списъка бил получил нова задача, но още се водел и в екипа в Оук Фармс. Не бил заместен и с друг.

Флеминг изруга тихо и помоли дежурния моментално да изстреля някого. За нощ като тази му трябвал пълен екип и нито човек по-малко. Шефовете в Службата трепереха да не падне и косъм от главите на водещите политици. Подобно на директора, и Флеминг бе подочул, че Уестборн е смятан за човека с най-големи шансове да бъде издигнат за кандидат на партията в президентските избори. Но напоследък бе паднала сянка върху наглед безукорния сенатор. Флеминг не знаеше доколко мрачна е тя и дали няма да избухне скандал. Но не бе изключено именно заради това лично президентът да се е заинтересувал от охраняването на Оук Фармс.

Убиецът наблюдаваше Флеминг, скрит в къщичката за патици, която отчасти се намираще под водата. Агентът беше съсредоточил вниманието си в правилна посока, но върху погрешен обект. Централната вила не бе най-опасният район. И да я разглобеше дъска по дъска, Флеминг пак нямаше да намери нищо.

Убиецът не се притесняваше, че агентът ще прояви по-особен интерес към къщичките за патици, три на брой. Полузарити от прогнила тръстика, никоя от тях не се беше отървала без поражения през зимата. Заради това хората на Флеминг изобщо не ги бяха претърсвали.

Убиецът използваше най-отдалечената от вилата, която бе и в най-окаян вид. Два дни по-рано, доста преди появата на хората от Службата за охрана, се беше погрижил да я подсуши, доколкото е възможно, и да я застели с насмолен брезент, метнат върху шперплатова основа. Отгоре беше нахвърлял купчини изгнили листа и тръстика и днес се беше върнал на зазоряване, изпреварвайки дежурните агенти. Имаше място точно колкото да се протегне, бе усвоил и специални упражнения, така че мускулите му да не се схванат. Беше облечен с армейска униформа за лошо време — подплатена грейка, използвана при учения в тундрата в Аляска. Беше

си взел вода, шоколад и четвъртинка бренди. Не обръщаше внимание на тварите, които кацаха или пълзяха по лицето му в тъмното. Във и около езерото нямаше отровни животни, с каквито му се беше налагало да се справя при предишни засади.

Убиецът премести пръчката, с която повдигаше една от дъските на къщичката, за да вижда цялата сграда. Флеминг, който говореше по телефона, бе обгърнат от познатия мрак. Убиецът нямаше представа какво точно казва агентът, но и не го интересуваше. Бе стоял в укритието близо десет часа. Вече се свечеряваше, той щеше скоро да заспи, да сънува други места, където се бе скрил в короните на дървета или в речна тиня, така че да се подават само очите му. После щеше да стане десет часът и той щеше да се събуди. Беше порботил над ключалката на задната врата във вилата за гости. Знаеше точно на какво разстояние ще се намира охраняващият пост. Дотогава агентите щяха да са се уморили и настудували. Дежурството им щеше да изтича и вниманието им щеше да е насочено върху светлата и топла голяма къща. Те бяха дребни подробности без всякакво значение, ако не се брои фактът, че от тях зависеше животът на други хора, който можеше и да угасне.

При тези мисли убиецът усети сладостна тръпка. Онова, което щеше да извърши със сенатора, докато той още беше жив, освобождаваше душата му от ледения ѝ гроб и я извисяваше към вселена, където звездите бяха остри и бели като късчета кост. В сърцето му не бе останала и следа от състрадание, в съзнанието му — отдавна изпепелено, не се бе съхранил и едничък спомен що е жалост.

[1] Фермата с дъбовете (англ.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Уайът Смит, директорът на Националната служба за охрана, сякаш бе слязъл от семейна фотография. Беше кльощав, с щръкнали мустаци и пронизващ поглед на комарджия. Предпочиташе гълъбовосини костюми със сака, с една идея по-дълги от модните в момента, и копчета, инкрустирани със седеф. Вратовръзките му бяха все екстравагантни.

Седеше в кабинета си зад бюро, служило някога за маса в мисионерска столова в Санта Фе. Слушаше дежурния в командния център, който се опитваше да му обясни как се е получил безпорядъкът, оставил групата в Оук Фармс с един агент по-малко.

Смит би могъл да му каже истината, но вместо това продължи да слуша, затворил очи. Кръвта в слепоочията му пулсираше, сякаш главата му всеки момент щеше да се пръсне. Той си наложи да диша бавно и дълбоко. Два пъти по време на службата му се беше случвало да поема с тялото си куршуми, предназначени за друг. Между шестия и седмия прешлен на гръбначния му стълб бяха заседнали парченца от граната, които не можеха да бъдат отстранени с операция, тъй като бяха прекалено близо до гръбначния мозък. Вечно го болеше нещо, понякога имаше чувството, че гърбът му гори. Ноктите му бяха изрязани дълбоко, за да не се нарани в съня си.

Дежурният бе изброил всички възможности и в настъпилото за миг мълчание Смит чу тътен, сякаш на хоризонта бе ударила гръмотевица.

— Ще имам грижата.

Провлеченият южнотексаски акцент на Смит издаваше самоувереност и вдъхваше авторитет. Дежурният не попита защо директорът иска лично да се заеме с нещата. Бе доволен, че се е отървал от отговорността.

Минаха пет минути, за които после Смит не помнеше нищо. При последния профилактичен преглед беше излъгал лекарите на Службата, когато те го попитаха има ли пропадания в паметта си. Изправи гръб и изпъна рамене в креслото си. Съзнанието му бе ясно

като небето след проливен дъжд. Беше сигурен, че гласът му звучи съвсем нормално, когато нареди на секретарката си:

— Кати, намери Франк Сърес. Кажи му да доведе и Тайло.

Холанд Тайло не очакваше посрещачи, когато влезе в чакалнята на Националното летище във Вашингтон. Облекчението ѝ беше не помалко от изненадата. Адвокатът, който бе седял до нея по време на полета от Атланта до Вашингтон, продължи да ѝ досажда и след като слязоха от самолета. По едно време Холанд чу как той рязко си пое въздух или по-точно изквича: за малко да се блъсне във висок, безупречно облечен мъж, на чиито устни беше застинала замислена усмивка.

— Здравей, Холанд! Твой приятел ли е?

Адвокатът се дръпна като ужилен, заобиколи Холанд, смотолевя нещо, което тя не разбра, и се стрелна към препълнената чакалня.

— Май не — каза Холанд и хвърли поглед през рамото на Сърес.

Ужасно ѝ се искаше да го прегърне, но не беше сигурна, че е сам.

Сърес я хвана за лакътя и я бутна зад гишето до портала. Тя усети ласката на черните му очи — цигански очи, както ги наричаше заради блясъка, когато се любеха. Докато я целуваше, Холанд усети с всичките си сетива миризмата на одеколona, който му беше подарила за рождения ден.

— Само три дни, а се е затъжил за мен — прошепна тя във врата му и докосна с устни ягодовочервеното родилно петно. Продължи да го прегръща и след като той я пусна. — Хайде да идем вкъщи, веднага!

Сърес отметна глава и дъхът му мина през косата ѝ.

— Де да можехме! Вика те Смит.

Адреналинът ѝ бързо се върна към нормалното си ниво.

— Някаква издънка в Атланта ли? — попита тя.

— В Атланта всичко е наред. Добре си пипала. Смит ме прати, за да не губим време. — Той погледна сака ѝ. — Това ли е целият ти багаж?

Холанд кимна и Сърес метна леко сака през рамо.

— Какво става, Франк? Нещо с Косатката ли?

В Службата бяха дали това кодово название на президента — почитател на футболния отбор от Арканзас със същото име.

— Не точно. Шефът ще ти каже. Стига да преценя, че си във форма.

Не спомена нищо повече, докато вървяха към синята кола. Холанд не изтълкува лично последните му думи. Според правилника на секретните служби агентите, също както летците, биваха прехвърляни директно от една задача на друга само при изключителни обстоятелства. Холанд си го припомни, докато Сърес слагаше сака ѝ в багажника. Беше ѝ любопитно и защо са пратили точно него да я чака на летището. Отговаряше за високопоставените дипломати в столицата и за чуждестранни политици по време на посещение. В случая го занимаваха с дреболии.

Щом седна зад волана, Сърес забеляза напрегнатото ѝ изражение и се обърна към нея.

— Не си прави изводи от присъствието ми. Смит ме избра съвсем произволно. — Той долепи длан до бузата ѝ. — А и не бях в настроение да отказвам.

Измъкна се със сложни маневри от летището и се отправи по страничен път към моста „Мемориал“.

— Разкажи ми за Атланта — подкани той.

Франк Сърес не се задържа и три минути в кабинета на директора в централата на тайните служби — неугледна кула на Джейстрийт 1800. Щом излезе, показа със знаци на Холанд, която седеше в чакалнята, че всичко е наред, и изрече беззвучно: „Ще ти се обадя“.

Холанд още се усмихваше, когато забеляза, че Сърес е закривал вратата към кабинета на Смит. Сега директорът стоеше пред нея с непроницаемата си физиономия и очи, наподобяващи мокри речни камъчета.

— Влизай, Тайло!

Застана с гръб към нея, но следеше всяко нейно движение по отражението в големите прозорци с изглед към Джейстрийт.

Тайло бе завършила академията едва преди осем месеца, но понеже бе на двайсет и осем, беше по-възрастна от повечето новобранци, защото бе следвала и право в Джорджтаун. Смит я помнеше от церемонията по връчването на дипломите. Беше по-висока от повечето жени, бе снажна като спортистка. Пепеляворусата ѝ коса

беше подстригана на черта, което отиваше на овалното ѝ лице с леко изпъкнали скули. Холанд щеше да прави впечатление на хубавица, ако не бяха очите. Зелени, напръскани със златисто. Те бяха първата ѝ отбранителна линия срещу света, вечно бяха нащрек, изучаваха те внимателно и пресичаха всички домогвания за близост. Смит познаваше и други с такива очи — хора, безмилостно мачкани от живота, сетне отново изправили се на крака, още страдащи, ала по-обръгнали, по-предпазливи, щом раните зараснеха.

Според Смит Тайло бе от тях, от тези самотници, и вероятно никога нямаше да успее да разчупи леда, сковал ума и сърцето ѝ заради причинените ѝ злини. За нея тайните служби не бяха призвание, те бяха светилище.

Смит се запита доколко Сърес разбира жената, чието легло споделя. Едва ли толкова, колкото си въобразява.

Холанд последва директора в кабинета и огледа топлото и уютно помещение, отрупано със сувенири от Дивия запад: оригинални оръжия от бронз, марка „Ремингтън“, грънци и настенни килими на племената навахо и яка. Смит се извърна от прозореца и ѝ посочи стола с тапицерия от росер.

— От Атланта научих, че си им разказала играта.

— Прикритието издържа, сър. Наистина беше много добро. Другото стана от само себе си.

Не беше в стила на Холанд да се самоизтъква. Знаеше как да се справи. Шефът на отдела в Атланта беше обещал да изпрати похвала, която да бъде приложена към досието ѝ, младата жена му благодари, но много по-важно за нея бе, че самата тя е донемайкъде доволна.

Скромността на Тайло съвпаднаше с впечатлението, което Смит си беше изградил от досието ѝ. Операцията в Атланта имаше за цел да разкрие фалшификатор, действащ със замах: тъкмо да го спипат, и един от замесените банкери надуши, че сред купувачите има и агентка. Обезвредиха банкера, но не можеха да рискуват и занапред да използват агентката. От Атланта спешно поискаха заместничка — родена и израсла на Западното крайбрежие. В Оперативния отдел работеха, има-няма сто и деветдесет жени, от които можеха да избират. Компютърът почти веднага беше посочил името на Тайло.

Смит лично се зае с операцията и проследи как преобразяват Тайло и я пращат на предната линия. Прекара две безсънни нощи:

направляваше всяко нейно движение и държеше в готовност подкрепления, изтръпнал при мисълта, че тръгнат ли нещата на зло, няма да реагират достатъчно бързо.

Прикритието си го биваше, но Тайло го направи още по-добро, съвсем се вживя в ролята си. И сега бе с „работните“ си дрехи: тъмносин моден костюм с двуредно сако със златни копчета, синьо-червен копринен шал в ярки тонове и меки като пантофи обувки, купени с пари на тайните служби.

Смит се запита дали Тайло се е взряла в себе си, дали е открила нещо, което да се покрива с тази роля. Надали е могла да се защити с друго, защото според сценария трябваше да изпълни задачата невъоръжена.

Както и сега...

— Имаме проблем със сенатор Уестборн — каза Смит.

Холанд затаи дъх, щом чу името. През двайсетте си години в Конгреса Чарлс Уестборн беше оглавявал всички важни комисии, беше съветвал трима президенти и бе влязъл в историята с приноса си за прокарването на какви ли не законопроекти — от реформи в социалното осигуряване до Контрола над оръжията. Бе рядка птица в политиката — говореше без недомлъвки и демагогия, не бе опетнен от скандали, кой знае как, печелеше всеобщото доверие. Напомняше на Холанд един друг мъж, когото тя бе уважавала и от когото се бе възхищавала, когото още обичаше страстно и който от петнайсет години не бе сред живите.

— Отправяни ли са заплахи срещу сенатора? — попита тя.

— Не. Но държим под око най-крайните противници на абортите и расистите. Сенаторът е останал с доста добри впечатления от свършеното от теб в Бостън. Писа ми за теб.

Холанд примигна, изненадана, че Уестборн я е запомнил, и поласкана от комплимента. Знаеше, че хората, охранявани редовно от тайните служби, си имат любими агенти, с които се чувстват най-добре.

Дали Уестборн бе поискал нея?

Смит прочете мислите ѝ.

— Да, Тайло. Сетих се за теб, защото ми беше напомнено.

Холанд си пое дълбоко дъх, за да прикрие вълнението си.

— Има ли някакви необичайни обстоятелства, с които би трябвало да съм наясно?

— А, не. Довечера в имението на сенатора във Вирджиния ще се проведе заседание. Ще присъстват почти всички Кардинали.

Холанд разбра за кого става дума. Едно клюкарско списание бе лепнало на Уестборн и на още неколцина сенатори прякора Кардиналите, намеквайки за огромната им власт и влияние. Медиите го подхванаха незабавно и го наложиха.

— Някой от предварително определените се е издънил — продължи Смит. — Има нужда от попълнение. Съвещанието ще бъде от седем до около полунощ. После Кардиналите се връщат в града. Уестборн може също да се прибере, но може и да остане. Във вилата за гости има една млада дама, казва се Шарлот Лейн. Работи в канцеларията на Уестборн. Проверена е.

Името на жената не говореше нищо на Холанд, но сега тя разбра защо Смит е избрал нея. Можеха да възникнат ситуации, в които тя ще се справи по-успешно от мъж. Смит се славеше с това, че обмисля и най-малките подробности.

— Постът ще бъде вътре във вилата — продължи директорът. — Флеминг ще те инструктира на място. Сърес твърди, че си във форма да се справиш. Така ли е, Тайло?

— Да, сър.

— Знаеш ли как се стига дотам?

Холанд кимна. Смит излезе иззад бюрото си и ѝ подаде ръка. Кожата му бе като на изтъркано от употреба седло.

— И успех!

Холанд беше на вратата, когато чу отново гласа му. Стори ѝ се, че долавя нещо като усмивка.

— Костюмът ти стои като излят. Задръж го, ако искаш.

Три часа по-късно Холанд вече се беше измъкнала от движението по шосе 66 и лъкатушеше по двупосочен път във Вирджиния, пострадал доста през зимата. Младата жена трябваше да заобикаля дупките, издълбани от студа и снегорините.

Преди да тръгне, дълго стоя под топлия душ в къщата си в Джорджтаун, за да се отърси от умората след полета. Франк Сърес я бе

търсил по телефона, докато е била в банята. Телефонният секретар беше записал поздравленията му, които Холанд изслуша, докато дъвчеше салата от риба тон. Още си мислеше за него, усещаше, че ѝ липсва, когато започна да се облича за дежурството — тъмнозелено вълнено поло, черни памучни панталони и нов чифт „Найки Еър Макс“, с които не усещаше, че стъпва по земята. Втъкна пистолета с петнайсет патрона в кобура от лявата страна, под износеното кожено яке с цвят на кленов сироп.

Стигна по второкласния път до Милърс Понд, малко селце, обслужващо околните имения. Намали на единственото кръстовище, където вятърът поклащаше примигващия в жълто светофар, отразяващ се във витрините на супермаркета, старомодната аптека и магазина за сувенири. След като Холанд излезе от селцето, светлините на хондата озариха проядените от природните стихии решетки на металните огради. Високо над мъртвешки застиналата местност препускаше студената бяла месечина.

Колата бързо се изкачи до билото на хълма. Холанд още държеше крак върху педала за газта, когато се запуска от другата му страна и я заслепи светлината на два прожектора. Натисна спирачките и зави в отбивката, като внимаваше да не пропадне в стръмната канавка. Сложи ръце върху кормилото, стиснала личната си карта. На стъклото почука агент, въоръжен с автомат.

— Тайло ли?

Бузите му бяха почервенели от вятъра, гласът му бе дрезгав от тютюна. Холанд изчака той да провери картата ѝ и от къщата да потвърдят, че я чакат. Когато мина през портала и подкара по алеята, забеляза тихото бръмчене на преносимия генератор и дебелите жици в долния край на оградата от ковано желязо.

В покрития паркинг имаше четири линкълна, а от двете им страни — две патрулни коли. Малко по-нататък се виждаше линейка, в случай че се наложише някой да бъде спешно откаран в болница. Холанд спря хондата до градината, покрита със зебло, та луковиците да не измръзнат.

— Радвам се, че си тук — каза Флеминг, след като слезе по широкото стълбище пред къщата. Представи се с енергично сърдечно ръкостискане. — Добре ли пътува?

— Да, сър.

— Някой обясни ли ти за какво става дума?

— Директорът спомена, че не ви достигат хора.

Флеминг кимна.

— Доколкото разбрах, си работила и преди с Уестборн.

Холанд не беше сигурна какво и колко знае Флеминг за Бостън. Предпочиташе да е по-предпазлива. Някои от жените, с които беше разговаряла, смятаха, че той държи изкъсо, но е прям и справедлив. Имал щастлив брак, което значително улеснявало работата с него. За Холанд беше важно Флеминг да не реши, че е правила мили очи на Уестборн.

Обясни му накратко каква е била задачата ѝ в Бостън. Флеминг я изслуша внимателно, сетне попита дали Уестборн е съдействал на агентите. Холанд отвърна, че не им е създавал пречки.

Флеминг кимна по посока на къщата.

— Пийни едно кафе и после ще те поразведа.

Холанд имаше представа как изглеждат къщи като тази. В мраморното фоайе, под полилея, имаше кръгла абаносова маса с ваза с лалета, току-що набрани от парника. Следваха двойно вити стълбище и къс коридор, който от помещението за провизии водеше към кухнята — цялата ухаеща на подправки и пушек от огнището. От фоайето се влизаше в няколкото всекидневни със затворени плъзгащи се врати.

Разлика все пак имаше, защото тази къща никога не е била стопляна от присъствието на деца и семейство. От скулптурните фигури лъхаше хлад като в музей.

Холанд отиде в кухнята и се представи на тримата мъже, седнали около масата. Кафеникът беше оставен на плота за рязане на месо край огнището. На столовете бяха облежнати автоматичните оръжия, непрекъснато се чуваше пукането на радиостанциите за свръзка. Един от агентите предложи да я разведе, ала тя отговори, че я чака Флеминг. Докато излизаше, усети, че я изпровождат с поглед.

Не че се притесни. Никога не беше работила с тази група, а отношението към агент, спуснат в последния момент, е като към далечен братовчед.

— Всичко наред ли е? — попита Флеминг, когато тя отиде при него с чашата кафе в ръце.

— Да.

— Ще дежуриш зад входната врата. Ще бъде заключена по време на заседанието. Ще има човек пред библиотеката, двама на горния етаж и снайперист на покрива.

Разстановката отговаряше на трето ниво на сигурност — подсилено, но не и абсолютният „бетон“, както при присъствие на президента.

— Хайде да се поразходим — предложи Флеминг.

Завиха по пътеката покрай езерото. Холанд проследи трепкащото отражение на светлината в прозорците на вилата за гости. Имаше отлично зрение и дори от трийсет метра видя как някаква жена си съблича бельото, люшва гърди и тръсва коса. Пресегна се да вземе нещо от леглото — кърпа, която намота на тюрбан около главата си.

Явно щеше да се къпе.

Холанд погледна крадешком Флеминг, който уж се взираше в дима над комина на вилата. Но само се правеше на съсредоточен, явно не му бе убягнало нищо.

Чак тогава Холанд си даде сметка за шумовете, изпълнили нощта — тя бе огласяна не от звуците на провинциалния живот, а на онова, което хората обикновено правеха обикновено по време на лов. Над хълма се носеше хеликоптер и яркият му прожектор осветяваше редицата дървета. Следваха кучета и хора с тях. Освен стъпките си Холанд чуваше в близост и бръмченето на радиостанциите, прилично на разговор на цикади.

Флеминг спря рязко, наведе се и вдигна гладък камък с размерите на сребърна доларова монета.

— Нощта в провинцията си е страшна, нали, Тайло?

— Не съм била на открито от доста време. Всъщност, откакто завърших академията.

— А мен ме плаши.

Флеминг се засили и метна камъка. Той заподскача по водата, следвайки лунната пътека. Бе отскочил четири пъти, когато радиостанцията на Флеминг забръмча. Патрулът от другата страна на езерото бил чул шум. Той ги успокои и им нареди да заемат отново позиция.

— При вилата има пост — каза той на Холанд и вдигна поглед към луната, сякаш да провери колко е часът. — Започват. Да се връщаме.

Холанд не можеше да се отърве от усещането, че Флеминг не ѝ е казал всичко. Липсваше малка, но важна част от мозайката.

— Защо чак трето ниво на сигурност? — попита тя направо.

Флеминг не забави крачка, нито я погледна.

— Знаеш ли кои са вътре? Болдуин, Робъртсън, Крофт и Зентнър.

Холанд не можа да направи връзка.

— В коя комисия членуват трима от тях без Крофт? — попита едва чуто Флеминг.

Ами да, в сенатската комисия по етика.

— Събират се винаги щом се усъмнят, че някой е бъркал в кацата с меда. — Той замълча. — А ние сме тук, защото президентът държи да сме сигурни, че хората ще си свършат работата на спокойствие.

2.

Убиецът ги чу още когато стъпиха на пътеката, покрита с чакъл. После гласовете се приближиха, той различи женския и мъжкия, разбра дори някои думи.

Последва тишина, сетне нещо цопна във водата. Убиецът се досети, че е камък, подскачащ по езерото, след това изпука радиостанция. Който и да бе хвърлил камъка, му бе направил, без да иска услуга, бе издал местоположението на патрула, който до този момент не се беше отделял от вилата. Сега беше доста далеч.

Убиецът отброи трийсет секунди, после вдигна бавно покрива на къщичката си. Мъжът и жената бяха стигнали до къщата и тъкмо влизаха вътре. Значи заседанието започваше и му оставаха три и половина, може би четири часа. Не му се налагаше да бърза, можеше дори да се позабавлява, щом се добереше до момичето във вилата.

Само с едно плавно движение се изтърколи от къщата за патици и затвори портичката. Щяха, разбира се, да открият скривалището му, той обаче нямаше как да махне насмоления брезент. Но покритието му беше от грапава гума, наподобяваше едра шкурка, надали щяха да останат отпечатыци. Найлоновата грейка не пускаше влакна. След като къщичката останеше отново в тръстиките, застоялата вода щеше да отмие следите от кожата и косата му. Той не се притесняваше от кучетата. Дори и да бяха наблизко, нямаше да го надушат през езерото.

Нагазил до кръста във водата, убиецът си пробиваше път през тръстиката предпазливо, сякаш търсеше изгубило се дете. Изпълзя на четири крака върху брега, за да разпредели равномерно тежестта си и ботушите му да не жвакат в тинята, и се запромъква към вилата за гости, отстояща на двацет и пет метра.

Сега бе на открито, ако не се брои самотният клен при сградата. Човекът надигна глава и дочу от другата страна на езерото гласове. Затича се с всички сили, прасците и бедрата го боляха от подгизналите тежки дрехи. Поспря за малко при дървото — нищо не се изпречваше на пътя му, и след броени секунди той се озова зад вилата и коленичи до дървена кофа за боклук.

Задната врата се намираше на една ръка разстояние вляво, месинговата ръкохватка лъщеше в светлината на декоративна лампа. В кухнята беше тъмно, а от предната част, вероятно голямата спалня, долиташе тиха музика.

Ключалката беше сложена по-скоро за красота, отколкото за сигурност, беше от бравите, използвани от богатите, които влагаха скъпи и надеждни средства за защита. Тази вечер на убиеца му беше лесно, понеже се бе погрижил предварително за ключалката. Влезе за по-малко от осем секунди.

Ципът на армейската униформа също беше пластмасов и почти не издаде звук, когато убиецът го смъкна, после той съблече грейката и я скри в ъгъла, където мивката опираше в машината за съдове. Подът беше от борово дъшме, ухаеше на лимон и приятно затопляше стъпалата му.

Той застана в тъмното, като внимаваше да не хвърля сянка по пердетата на цветчета върху прозорците. От отдушника на тавана го облъхваше топъл въздух, както стоеше гол, той си пое дълбоко въздух — и да стопли дробовете си, и за да усети миризмата на момичето. Вдигна ръце и почти докосна отдушника. Не искаше да пипа момичето със студени пръсти.

Беше очаквал да чуе оглушителен хардрок, защото девицето бе съвсем младичко. Вместо това от плейъра се разнасяше приятна фолк мелодия. Мъжът си представи ноти, носещи се около нея като капещи листа.

Първо съгледа сянката ѝ, после и самата нея — влезе нечуто от антрето в дневната. Беше само по мъжка спортна риза, изпод която се показваше здравето ѝ, добре оформено тяло. Едва ли имаше и двайсет и една, бе от опулените дойни крави от Уисконсин, дошли във Вашингтон с куп розови мечти, колкото да се озоват в леглото на някой конгресмен. Когато се изправи на пръсти пред библиотечния шкаф и ризата се вдигна над задника ѝ, се видяха косъмчетата по венериния ѝ хълм. Бе естествено червенокоса.

Убиецът въздъхна тежко. Изчака момичето да си избере книга, която погледна свъсено, и се запъти обратно към спалнята. Мъжът понаведе глава и разшири ноздри, сякаш парфюмът ѝ го притегляше. Направи една крачка, после още една, като пътьом долепи острието на

ножа до бузата си, за да го стопли — самото възплъщение на внимателен любовник.

Някой беше изнесъл във фоайето стол с облегалки за ръцете и го бе сложил до входната врата, където щеше да дежури. Тя прие дружеския жест и напъха дамската си чанта под стола. Никой не тълкуваше буквално израза „да стоиш на пост“, освен на обществени места. Агентите пред затворената врата на библиотеката също седяха и дори единият прелистваше списание за коли. Щяха да се сменят през час.

Холанд не си носеше нищо за четене. Притежаваше невероятно търпение, настройваше част от съзнанието си към обстановката и го пускаше като хрътка по дюшемето и потайните кътчета, та да надуши, ако нещо не е наред. Останалата част от съзнанието ѝ си почиваше. На това бяха способни най-издръжливите войници, които заспиват по команда или изминават в снежна буря петдесет километра.

Холанд знаеше няколко номера, та мускулите ѝ да не се схващат. Правеше упражненията два пъти на час, като внимаваше да не заема положения, при които оръжието е извън обсега ѝ. Тази вечер отново си припомни операцията в Атланта, отсявайки полезното, за да го използва и в бъдеще.

Флеминг направи проверка в десет и половина. Размени тихо няколко думи с един от двамата мъже пред вратата на библиотеката. Човекът се изправи, заметна се с канадката си и се скри в кухнята. После Флеминг спря при Холанд.

— Време е да глътнеш малко чист въздух и да се разтъпчеш.

— Няма нужда, чувствам се добре.

— Не се и съмнявам. Но го направи за мое успокоение.

Нямаше да се съгласи, ако не беше видяла как другият агент напусна поста си. Сега знаеше, че Флеминг просто проявява загриженост за тях. А и не искаше агентите в къщата да губят бдителност, което често се случваше в топли уютни помещения.

— Пет минути, Тайло. Ще предупредя, че си ти.

Младата жена усети студения въздух върху лицето си и ѝ стана приятно. Изчака на най-горното стъпало патрулиращите да чуят от

Флеминг, че пред входната врата е тя. Пое по кръглата алея, подвоуми се дали да се разходи край езерото и тръгна да обиколи къщата.

Пътеката бе тясна и ярко осветена. Холанд ускори крачка, зави зад къщата и се насочи към беседката в края на моравата. Щом влезе в нея, дъските изскърцаха и се чува тихо изръмжаване и пъшкане. Холанд застина, докато ѝ извикаха:

— Всичко е наред.

Това преめждие ѝ стигаше за тази нощ. Холанд се върна при къщата и зави покрай стената към езерото. Отляво, на равнището на гърдите ѝ, имаше каменна тераса само с две мраморни пейки. Светлината в библиотеката се отразяваше в тънкия скреж.

— Бива ли такова нещо, Чарлс! Та това е чудовищно!

Холанд се закова на място. Гласът беше женски, писклив и истеричен от гняв. Познаваше го... Говореше Барбара Зентнър от Калифорния.

— Може и да се избегне — продължи Зентнър. — Винаги има изход. Нима очакваш от нас да легнем по гръб...

— Пак не разбираш, Барбара. Нямате друг избор, освен да приемете. Може да е тежко, и леко, както си го направите, но проумей едно: искате да си говорим за етика ли? Вече ви показах докъде ще ни доведе това.

Гласът на Уестборн беше благ и сговорлив. Досуц като на учител, заел се с изоставащ ученик. Думите му постепенно заглъхнаха и Холанд си помисли, че той сигурно е прав и се разхожда.

Беше им основно правило, повтаряно им в службата още от първия ден: докато си на пост, каквото и да чуеш, ако то не е свързано с безопасността на човека, когото охраняваш, все едно изобщо не си го чул.

Холанд пак закричи, като се опитваше да заличи чутото и да се съсредоточи върху онова, което бе важно. Остъклените врати на библиотеката бяха откренати — сантиметър-два, но и това бе много. Мерките за сигурност бяха нарушени и Флеминг трябваше да бъде уведомен.

— Коя, по дяволите, сте вие?

Холанд беше в края на терасата и държеше радиостанцията, когато гласът я сепна. Тя се обърна точно когато Барбара Зентнър излезе през вратата и се взря в мрака.

— Агент Тайло. Сенаторе, вратата би трябвало да е заключена...

— Навик ли ви е да подслушвате, агент Тайло?

Зентнър бе дребна и слаба, на около петдесет години, а най-отличителната ѝ черта беше къдравата оранжеворуса коса. Тя направи две крачки напред, достатъчни, за да се озове със силно гримираното си лице в светлината на прожекторите.

Холанд понечи да се дръпне, но после застина на място.

— Моля ви, влезте вътре, сенаторе! — отсече тя.

Зентнър я прониза с отровен поглед. В съзнанието на Холанд изникна прякорът, който медиите бяха лепнали на сенаторката — Секирата, заради начина, по който се държеше с всички, от репортери до свидетелите, разпитвани от нейната комисия.

Чуха се и други озадачени гласове. Холанд видя, че Зентнър се колебае какво да стори. Накрая, без да отмества очи от агентката, се върна в библиотеката, затръшна вратата и дръпна рязко пердетата.

Едва сега Холанд осъзна, че е притаила дъх. Обърна се и пое назад към входа на къщата. Усети как неволно я побиват студени тръпки.

Малко преди полунощ всички шестнайсет агенти бяха уведомени едновременно, че заседанието е приключило. Хеликоптерът се изтегли и закръжи на триста метра над входната алея, по средата между къщата и портала. Агентите с кучета започнаха да се прибират по камионите, а шофьорите — да палят лимузините и патрулните коли. Радиостанциите пращяха като обезумели.

— Четирима се връщат в града — съобщава Флеминг, влизайки във фоайето. — Уестборн остава.

От гласа му Холанд разбра, че не е особено щастлив от подобно развитие на нещата, но не е изненадан.

— Тайло, остани с Уестборн, щом излезе — заповяда Флеминг.

Холанд праметна дамската чанта през рамо и застана в нишата под стълбището. Оттам можеше да наблюдава, без да бие на очи. Не изгаряше от желание отново да бъде взета на мушка от Зентнър.

Сенаторите се изнизаха в мълчание, вече облекли палтата си, без да се усмихват, да се поздравляват и потупват за довиждане по гърба. От застиналите им ядосани лица се виждаше, че не са стигнали до

решение и са огорчени. На Холанд ѝ се стори, че под повърхността долавя страх, дори поражение. Мислите ѝ се върнаха към доловените откъслечни фрази.

„Защо ли Комисията по етика ще се нахвърля на Уестборн?“, запита се тя.

Върна се в опразненото фоайе. Чу как навън вратите на колите се затръшват и гумите стържат по чакъла. Гласовете постепенно заглъхнаха. Когато Флеминг се появи, потърквайки ръце, вратата на библиотеката продължаваше да е затворена.

— Не може да бъде. Нима е още вътре?

Холанд кимна.

— Нито звук.

— Иди да си поприказваш с него — подхвърли Флеминг и тръгна по коридора към кухнята. — Трябва да разбере къде смята да нощува — дали да върна групата във вилата за гости.

Холанд отиде при вратата на библиотеката и почука два пъти. Тъкмо се наслаждаваше на уханието на черешовото дърво, когато ѝ се стори, че чува глас. Завъртя топката на бравата. Чарлс Уестборн седеше зад бюро в дъното на помещението, с лице към вратата. Библиотеката бе ярко осветена и Холанд с лекота различи и по-дребните предмети пред него — старинна мастилница, преспание от цветно стъкло във формата на водно конче, нож за отваряне на писма от масивно сребро и две дискети, сложени една до друга върху тъмночервената кожена попивателна. В левия ъгъл имаше компютър последен модел.

В миг Холанд осъзна, че Уестборн не я е повикал да влезе. Бе свел глава, бе отпуснал пръсти върху дискетите; рязко се изправи на стола и я стрелна ядосано.

— Прощавайте, сенаторе. Почуках... и ми се стори, че ми казахте да вляза.

От гнева на Уестборн не остана и следа, лицето му отново стана такова, каквото Холанд го бе виждала по стотици телевизионни интервюта и корици на списания. Красив мъж, изключително фотогеничен, в отлична физическа форма, с меки сиви очи и устни, леко извити в прочутата му усмивка. Дори клеветниците му признаваха, че може да очарова самия дявол, нещо, което не беше казвано и за представител на фамилия Кенеди.

Уестборн се облегна и прокара пръсти през прошарената си коса, падаща върху яката на шарената риза под кашмирената жилетка.

— Агент Тайло! — рече сенаторът и се усмихна още повече. — Бостън. Преди три — три и половина месеца?

— Поласкана съм, че си спомняте, сенаторе.

Холанд усети как пряко волята си върви към него. Малцина политици можеха да се похвалят с рядката, толкова важна дарба да карат и непознат да чувства, че те държат на него и той също участва в живота им.

— Какво мога да направя за вас? — попита Уестборн.

— Трябва да знаем дали ще прекарате нощта тук, или във вилата за гости, сенаторе.

Отговорът беше кратък, но изпълнен с желание за сътрудничество.

— Във вилата за гости, агент Тайло.

— Добре. Ще предам.

— Бихте ли останали за момент?

Уестборн взе плик от кутията за канцеларски принадлежности. Поколеба се за миг, после пусна в него дискетата отляво и го залепи. Дясната сложи в джоба на ризата си и се изправи.

— Ще се връщате ли в града тази нощ или по-точно, като гледам колко е часът, утре сутринта?

— Да, сенаторе.

— Ще ми направите ли услуга? — Той й подаде плика. — Една от моите секретарки чака да свали текста. Става дума за законопроект, който ще бъде разглеждан утре следобед. Бихте ли я оставили? Стига да не ви създавам неудобства, разбира се.

— Няма да е никакво неудобство, сър.

Холанд пое плика и го прегъна така, че дискетата с диаметър пет сантиметра падна в единия ъгъл. Разтвори ципа на дамската си чанта, намери незабележимия джоб, изрязан в подплатата, и пхна плика.

— Имате добър вкус — отбеляза Уестборн, докато я наблюдаваше.

— Благодаря.

Холанд не сметна за необходимо да уточнява, че чантата на фирмата „Хермес“ е закупена като част от камуфлажа ѝ за операцията в Атланта.

Младата жена все не можеше да си хареса обувки и чанти, но купуваше неща с такова качество само на сезонните разпродажби.

— Ще стоите ли още в библиотеката, сенаторе?

— Не, вече приключих.

Уестборн взе от старовремската дървена закачалка якето от агнешка кожа и я последва навън. Във фоайето ги чакаше Флеминг.

— Сенаторът ще бъде във вилата за гости — осведоми го Холанд.

Шефът ѝ кимна.

— Знаеш пътя.

— Наистина ли се наляга госпожица Тайло да ме придружава?

— Такива са изискванията, сенаторе — отвърна агентът. — Няма как.

Известно време Уестборн сякаш претегляше думите му. После сви рамене, отпрати се към вратата и кавалерски я задържа отворена за Холанд.

Наложи ѝ се да крачи енергично, за да не изостава от сенатора. Якето ѝ беше разкопчано, краят му се удряше в пистолета и тя непрекъснато го придърпваше. Оглеждаше трескаво сенките, хвърляни от дърветата и шубрака. Забеляза две фигури в края на пътеката при вилата, но ги подмина без внимание.

— Знаете ли какво е това?

Холанд си мислеше, че в тъмнината не е забелязал вторачения ѝ поглед. С крайчеца на окото бе видяла как той вади ръце от джобовете си и държи твърд лъскав предмет, който започна да върти между пръстите си като броеница.

— Някаква раковина — отвърна агентката.

— Жена ми я извади при едно гмуркане на Фиджи.

Холанд беше чела в светските колони на вестниците за втората госпожа Уестборн. Преди да се ожени повторно, сенаторът беше изкарал петнайсет години като вдовец. После, разбивайки хиляди женски сърца, се беше появила Синтия Палмър. По всеобщо мнение двамата си бяха lika-прилика: един ден той сигурно щеше да стане президент, а Синтия бе наследила голямо богатство, с което да финансира кампанията му. Връзката им придобиваше още повече блясък от петнайсетте години разлика във възрастта.

Само че напоследък Синтия Палмър беше престанала да се появява заедно с Уестборн. Според клюките във Вашингтон отношенията им вече не били само цветя и рози. Холанд се сети за момичето във вилата и че законодателите, заседавали тук тази вечер, са обсъждали своето поведение. Не беше чувала и една лоша дума за Уестборн и ѝ се щеше да му вярва и занапред. Бе възпитавана от хора, отдаващи голямо значение на доброто име.

— Май искате да ме питате нещо, агент Тайло?

С пръгавия си ум сенаторът отново я бе хванал натясно. В съзнанието ѝ изплуваха намръщените изражения на сенаторите, а тя се зачуди какво ли крие Уестборн зад дежурната си усмивка?

— Не, сър.

Двамата агенти на пост в началото на пътеката се дръпнаха, за да ги пропуснат. Холанд се изненада, когато Уестборн се насочи към задния вход. После видя силуета, очертан на прозореца в спалнята: сякаш бе климнал и бе протегнал ръка за помощ.

— Благодаря ви, че ще занесете материала, госпожице Тайло — каза Уестборн. — Надявам се пак да се видим при подходящ случай.

Пресегна се към топката на бравата, когато Холанд го докосна по рамото.

— Извинете, сенаторе. Но трябва да вляза първа.

— Защо? Аха, не е нужно да ми казвате. Такива са правилата.

Холанд се подсмихна.

— Опасявам се, че е така.

Тъкмо си помисли, че са приключили с въпроса, когато сенаторът рече безизразно:

— Агент Тайло, приятелката ми е в къщата от пет часа следобед. Доведоха я вашите хора, оттогава стоят отпред на пост. Нима наистина смятате, че тя... или аз сме в някаква опасност?

— Сенаторе, длъжна съм да го направя. Моля ви...

Холанд се стрелна покрай него и влезе в кухнята. Звучеше тиха музика, тя знаеше песента. Въздухът бе застинал и просмукан със скъпото ухание на жена, която ще прелъстява, и с едва доловима миризма на горяща дъбова цепеница. Входната врата се затвори и Уестборн застана зад нея.

— Приятелката ми е млада и доста неопитна. Нямам намерение да поставям в неудобно положение и нея, и себе си.

Думите „а и вас“ увиснаха неизречени. Нямахме извинения, срам или угризения. Уестборн я заобиколи така, че да я гледа в лицето, като човек с чиста съвест.

Когато по-късно си мислеше за случилото се, Холанд съжаляваше, че точно в този момент е капитулирала. Ако не бяха силуетът, музиката, пукащият огън... Ако сенаторът си бе изпуснал нервите, вместо да запази достойнство... Ако поне нещичко не си беше на мястото, та да ѝ даде оправданието, което тя търсеше...

По-късно Холанд щеше да се прокліна, задето си е пиляла времето и си е позволила лукса да насочва вниманието си към подробности от личен характер. А трябваше да попита защо след толкова минути младата жена не си е сложила халата и не е дошла при тях, защо поне не е извикала на мъжа...

Той слушаше как Уестборн и жената спорят в кухнята. Позна гласа ѝ — беше минала край езерото заедно с още един агент. Беше млада — личеше не само от тона, но и от думите ѝ. Помисли си, че ако тя порасне отведнъж, това може да ѝ спаси живота.

Спалнята беше просторна, с размерите почти на хотелски апартамент. Освен за двойното легло, нощните шкафчета и тоалетката, в нея се бе намерило място за малко канапе, диван и масичка, разположени пред камината. Мъжът беше поставил трупа на момичето върху канапето — Уестборн и агентката трябваше да прекосят цялата стая, за да го видят. Пистолетът му беше със заглушител. Можеше да застреля и двамата, преди от устата им да е излязъл и звук. Но стореше ли го, щеше да му остане малко време да се позанимава с Уестборн, защото не след дълго щяха да забележат, че жената я няма.

Сега тя беше във всекидневната, дъските на пода поскърцваха под гумените подметки на обувките ѝ. Уестборн беше замълчал. Вероятно я наблюдаваше с ръце на гърдите. Убиецът се зачуди дали по-късно сенаторът ще се сети, че агентката е могла да му спаси живота, ако не е бил толкова припрян и възбуден.

Чу как халките на завесата във втората баня изтракват, как Уестборн се смее, как вратата на дрешника се отваря и затваря. Жената проверяваше втората спалня. Убиецът се прикри зад гардероба, изопна бавно ръце и вдигна плавно пистолета. След като бе приключил с

любовницата на Уестборн, си бе измил и подсушил старателно ръцете. Което не се отнасяше за други части на тялото му.

Чу Уестборн да казва:

— Доволна ли сте, агент Тайло?

Тя се поколеба, мъжът си представи физиономията ѝ — угрижена, раздвоена между професионален дълг и дискретност. Сигурно се чудеше защо момичето не се е показало и защо е толкова тихо. Убиецът видя как върху кремавия килим пада първата сянка и вдигна цевта на пистолета още няколко сантиметра. После Уестборн наруши тишината.

— Май е време да си кажем лека нощ.

В тона му прозвуча точно премерена доза снизхождение и досада — говореше като човек, проявил достатъчно търпение към свой подчинен, но вече дразнещ се от присъствието му. Ала и агент Тайло не се предаваше лесно. Убиецът преброи до хиляда и пет и чак тогава чу отдалечаващи се стъпки.

Резето на бравата изщрака, после Уестборн се засмя тихо и се върна в спалнята. Вече бе съблякъл жилетката и разкопчаваше карираната риза. Зина, щом видя момичето на канапето, след миг краката му се подкосиха и той се свлече на пода. За нула време убиецът му надяна белезниците. Залепи му устата с прозрачна лепенка, с друго парче му стегна глезените. С подивелия си поглед сенаторът приличаше на животно, вкарано в кланица.

Въпреки усилието убиецът дишаше равномерно. Подпря Уестборн на канапето и опъна краката му. Пред камината имаше решетка от стъкло с мотив в стил сецесион. Сенаторът не се сдържа, погледна го и видя отражението на момичето, онова, което бе останало от гръдния ѝ кош и лицето. Убиецът реши, че това е, за да насърчи Уестборн.

Отново извади ножа и го доближи на сантиметри до очите на сенатора.

— А сега, скъпи Кардинале, ми кажи за какви грехове търсиш опрощение.

Холанд завари Флеминг сам в кухнята с чаша кафе и кифла. Той ѝ направи знак да седне.

— Всички ли са на топличко в леглата?

Агентката кимна. През целия път от вилата дотук ѝ идеше да се върне и да довърши проверката. После си спомни колко глупаво се е почувствала, докато е отваряла вратите на дрешниците и е дърпала завесата на душа, колко се е забавлявал Уестборн, докато я е наблюдавал, без да продумва. И все пак трябва да не му обръща внимание и да си свърши работата, а не да се предава заради подигравките му. Добре поне че Флеминг не я разпита за подробностите.

— Смяната ще закъснее. Ще дойдат чак след половин час.

Погледна я, прочете нещо върху лицето ѝ и безмълвно стана да ѝ налее кафе. Холанд му благодари и си сложи захар — за повече енергия.

— Кой ще остане тук?

Флеминг седна отново и се облегна така, че столът се наклони на задните си крака.

— Постът на портала и двамата в къщата. Групата, наблюдаваща вилата за гости, си отива. — Известно време той замълча. — Ако не ти се кара до града, тук има предостатъчно място.

— Предпочитам да се събудя в собственото си легло.

— Аз също.

Заразпитва я за Атланта и двамата прихнаха, щом младата жена му описа физиономията на банкера, разбрал, че мандалото е паднало. Той пък ѝ разказа смешки от Германия, където бе служил като морски пехотинец. Разговорът бавно, но неотклонно като поток отклони Холанд от мислите ѝ за вилата, успокои я и тя си спомни за къщи. Искаше ѝ се да благодари на Флеминг, че ѝ е правил компания, докато дойде смяната. Щом колегите им затрополиха във фоайето, той явно усети желанието ѝ, защото малко припряно ѝ подаде ръка и заяви, че му е било приятно да работят заедно. Виждаше се, че е смутен, но и искрен.

Хондата се беше превърнала във фризер, но Холанд включи двигателя и го остави да загрее само минута. Все щеше да изтърпи първите два-три километра, докато отоплението проработи.

Превключи на втора скорост при портала, който вече беше отворен. Фаровете осветиха плетеницата от жици и Холанд тъкмо реши, че гледката е отблъскваща, когато радиостанцията се включи.

Не се чува писъци или викове, само някой заповтаря през пукота:
— Редърн едно, Редърн едно, Редърн едно...

Холанд дръпна рязко лоста на скоростите и изпод задните гуми се разхвърча чакъл. Младата жена обърна колата в обратна посока, левият калник закачи нещо, сигурно някоя от преградите. Вдигна десен крак от спирачката и го стовари върху педала на газта.

„Редърн едно...“ Холанд беше чувала тези думи само по време на учения. Означаваха, че е обявена тревога, че охраната е пробита и човекът, пазен от нея, е ранен или убит. Агенти ветерани се хвалеха, че са изкарали целия си стаж, без да ги чуят.

Холанд подкара по пътеката към вилата, без да спира при централната сграда. На два пъти гумите затънаха в меката почва по брега на езерото.

Профуча край Флеминг, без да изпуска от поглед вилата — търсеше бързодвижеща се сянка.

Не бе чула взрив, нито стрелба...

Спря рязко пред джипа на новата смяна. Вратите му бяха отворени и докато минаваше край него, Холанд забеляза, че поставките за оръжие са празни. Нахълта във вилата с изваден пистолет, като се представи на висок глас.

Вътре всички лампи бяха запалени, но цареше пълна тишина. Холанд влезе във всекидневната и опряла гръб о стената, тръгна нататък, като продължаваше да говори. От спалнята чу шепот, щом наближи, различи една-единствена дума, повтаряна като молитва:

— Божичко, божичко, божичко...

Единият агент беше коленичил и се бе навел над големия сандък за дърва. Другият стоеше при остъклените врати с гръб към стаята, стиснал носа си. Дишаше шумно, защото си поемаше въздух през найлоновия плат на якето.

Холанд най-сетне усети вонята в топлия от огъня в камината въздух. Отметна рязко глава и си пое дълбоко дъх през устата. Можеше да разгледа, докато ѝ стигнеше въздухът.

Уестборн седеше на килима, опрян на малкото канапе, ръцете му бяха хванати с белезници. Лицето му наподобяваше кървава маска, кожата по бузите му беше смъкната. Дясната очна кухня чернееше като празно отверстие, лявото му око с отрязан клепах се бе вторачило право напред. Под гръдната кост старателно бе направен разрез,

оголил вътрешностите. Червата, целите в кръв, лежаха на купчина в скута му. Ако Уестборн е бил още жив, докато са му причинявали всичко това, явно е издъхнал бавно, в неописуеми мъки.

При вида на момичето Холанд усети как ѝ се повдига. Но съумя да се пребори с отвращението и ужаса си и затърси издайнически следи. Момичето бе сложено по корем върху леглото, под трупа му бяха подпъхнати подгизнали от кръв възглавници. Едната ръка беше сложена така, че да опира в нощното шкафче, и дланта лежеше върху нещо, което Холанд първо помисли за будилник. Всъщност беше таблото с двата бутона за тревога: единият беше натиснат.

В стаята се появи и Флеминг — издърпа на крака повръщания агент и го изтика в антрето. Сграбчи другия мъж за лакътя, отвори с ритник остъклената врата и го избута навън. Холанд си даде сметка колко ѝ е горещо едва когато усети студения нощен въздух върху страните си. Приблужи се до вратата и спря на няколко метра от агента, описващ на Флеминг какво са намерили с колегата му, след като е прозвучала алармата.

Флеминг се обади по клетъчния телефон в базата на военноморските сили в Куонтико и заповяда отрядът за бързо реагиране, който бе на учения там, да дойде незабавно. Второто му позвъняване събуди директора на Службата. Чак тогава забеляза, че и Холанд е в стаята.

— Вилата трябваше да бъде проверена — прошепна ѝ дрезгаво.
— Какво е станало, за бога?

3.

Беше четири часът след полунощ — време, когато тяло и душа са най-уязвими. Смъртта беше дошла и си бе отишла, но в голямата къща Холанд се чувстваше заобиколена от нея като от гъста мъгла, притиснала я към земята.

Хеликоптерите също си бяха отишли, но тътенът им още бумтеше в слепоочията ѝ. Бяха претърсили педя по педя терена със скенери с инфрачервени лъчи, улавящи топлинно излъчване. Нищо. Агентите с кучетата намериха къщичката за патици, но липсваше материал, от който да уловят диря. Експертите още изследваха насмоления брезент. Агентите влизаха и излизаха от къщата и Холанд долавяше откъслечни думи от разговорите им. На местопрестъплението не намериха никакви улики, дори отпечатьци, които да ги насочат към някаква следа. Всъщност вече бе все едно. Всички недоумяваха как убиецът е влязъл и излязъл през охранителната система. Сега на тези въпроси трябваше да отговори заместник-директорът Арлис Джонсън.

Той пристигна с две групи, едната от които незабавно смени Флеминг и хората му. Другата се присъедини към групата за бързо реагиране на ФБР, пристигнала с вертолет от Куонтико. Холанд си помисли, че втората група се е включила колкото Службата да не бъде отстранена от разследването.

Задачата на Джонсън беше да разпита всичките си подчинени, пратени в Оук Фармс. Холанд помнеше от академията какво се прави в такива случаи. Заместник-директорът щеше да започне с хората, носили най-голяма отговорност, тоест с нея, понеже бе придружила Уестборн до къщата, и с двамата агенти пред сградата.

Джонсън изглеждаше свеж и бодър, когато влезе в трапезарията — Флеминг беше пратил Холанд да напише там рапорта. Беше облечен в тъмносиньо демодирано сако, сиви панталони и чиста бяла риза. В косата му проблясваха капчици вода — следи от набързо взет душ.

Бе на средна възраст, висок, строен, с възлестите мускули на плувец и обгореното от слънцето лице на ловец на скариди от

Луизиана. Нямаше по себе си и грамче тлъстина. В очите приличаше според Холанд на войниците южняци по фотографиите от Гражданската война — погледът им сякаш те следваше, където и да идеш. Джонсън имаше нужда точно от такива очи. Оглавяваше отдел „Следствен“, тоест хората, надзираващи надзирателите.

Холанд усети горчив срам, когато видя загрижеността му. Той беше един от инструкторите ѝ в академията, но се познаваха от много по-рано. Джонсън беше близо до нея в оня кървав ден в Париж, когато целият ѝ свят се взриви. Беше се превърнал в сигурен пристан, беше ѝ помогнал да дойде на себе си, а по-късно ѝ бе дал тласък да осмисли живота си чрез работата. Именно той я бе въвел в това светилище — Службата, именно пред него младата жена бе дала клетвата, която сега бе нарушила. В този момент тя стъписана проумя отколешната истина: по един или друг начин почти неизбежно предаваме хората, които са ни най-скъпи.

— Седни, Холанд.

Джонсън се настани на централното място на масата, зад която биха могли да се поместят дващест души. Подреди старателно листовете хартия пред себе си и сплете дълги дебели пръсти. Продължи да се взира в лицето ѝ — може би защото бе минала половин година, откакто не се бяха виждали. На Холанд ѝ се стори, че му се иска да се пресегне и да я докосне, но се сдържа.

— Не — рече ѝ. Знаеше какъв ще е първият ѝ въпрос. — Нямаме представа кой е убиецът. Нито име, нито лице. Като се има предвид времето, вероятно се намира в радиус от сто и петдесет километра. — Изражението му се смекчи. — Съжалявам за случилото се, Холанд.

Статистиката ѝ беше известна — хората на Службата, допуснали през целия си стаж охраняваният обект да бъде убит, съставляваха три на сто. Повечето от останалите си спестяваха този ужас.

— Повярвай, ще го преживееш. — Известно време Джонсън мълча. — Говорила ли си с някого?

Холанд поклати глава.

Джонсън имаше предвид Хочкис или Сисилиано, агентите, охранявали вилата отвън. Флеминг се беше постарал да държи тримата разделени. Обичайната практика, за да се избегне взаимното прикриване.

— Добре — каза заместник-директорът.

Взе рапорта ѝ и започна да чете. Холанд извърна поглед. Сърцето ѝ туптеше като на хваната в клетка мъничка птичка, която се мъчи да се отскубне.

— Казваш, че си придружила Джонсън до вилата — промърмори той. — Изгарял е от нетърпение да се види с приятелката си, не е искал да ходиш вътре, но ти си го направила.

— Да.

— Влязла си през кухненската врата. — Джонсън погледна рапорта. — Така. Първо си проверила дневната, после спалнята за гости, банята и дрешниците в антрето. Тръгнала си към голямата спалня. Влизаш вътре, виждаш огъня и мебелите отпред, ъгълче на леглото. Чуваш музика, но не забелязваш момичето.

— Да.

Джонсън се наведе към нея.

— Какво липсва?

— Не огледах подробно цялото помещение чак до банята. — На Холанд ѝ се струваше, че говори друг. — Не го претърсих основно. Сигурно е имало още една баня, дрешници, ниша или нещо такова. Тях не съм видяла.

— Защо?

— Уестборн ми опяваше колко неприятна сцена щяла да се получи в спалнята. Каза, че след като момичето е пристигнало, никой не бил влизал, нито излизал от вилата. Сетих се, че сградата би трябвало да е била претърсена, преди момичето да бъде пуснато вътре. Уестборн ми напомни за поста отвън...

— Това не е от значение — прекъсна я меко Джонсън.

Нямаше я вече загрижеността за новобранката, забъркала страхотна каша.

— Дори вилата да беше проверявана на всеки час, била си длъжна да я претърсиш отново, преди да пуснеш вътре Уестборн.

— Знам — отвърна ясно Холанд.

Въпреки унижението продължи да го гледа право в очите. Джонсън потропваше с гумичката в единия край на молива. Когато отново го стисна между пръстите си, той ей така, изведнъж, се счупи на две.

— Я да видим дали не можем да проследим събитията — каза той, без да обръща внимание какво е сторил току-що. — Да започнем

от пристигането на Лейн.

Холанд си пое дълбоко дъх, за да се овладее.

— Момичето пристига в пет и половина. Преди това вилата е претърсена. В периода между претърсването и появата на момичето постът е или във, или около сградата. Проверяват Лейн и я пускат да влезе, без да претърсват стаите наново.

— Момичето стои вътре през цялото време, не се споменава да е излизало. Няма сведения някой да се е опитал да проникне в района — нито от хеликоптера, нито от групите с кучетата. Заседанието тук, в голямата къща, започва, районът все още се смята безопасен. След заседанието придружавам Уестборн до вилата. Проверявам всички помещения, с изключение на голямата спалня.

— Карай по-нататък! — подкани Джонсън.

Тя въздъхна дълбоко.

— В шест — шест и петнайсет вече е тъмно. Убиецът е в укритието — никой не знае по какъв начин се е промъкнал там и колко е чакал. Двамата с Уестборн сме във вилата в дванайсет и седемнайсет след полунощ. Аз си тръгвам десет — дванайсет минути по-късно. Тоест има период от почти шест часа, за който не знаем нищо. Аутопсията ще покаже кога е издъхнало момичето, но това едва ли ще е от значение.

— Защо?

— Защото не знаем дали убиецът ѝ е правил компания, преди да я очисти. Може да го е направил веднага, може и да е поизчакал.

— Защо ще чака?

— Нямам представа.

— Точно така се трупат грешките — каза Джонсън. — Знаем и че през определени периоди постът не се е намирал в непосредствена близост до вилата. Би трябвало да е известно и на теб.

Холанд се напругна, но не можа да направи връзката.

— Точно преди началото на заседанието вие с Флеминг сте се връщали от вилата за гости... — подсети я заместник-директорът.

— Той хвърли камък във водата. От другата страна му отговориха.

— Не са били чак толкова далеч, но нашият човек може да се е придвижил именно тогава. Обезвредил е предварително резето на

кухненската врата — не толкова, че да го забележиш, но достатъчно, за да му спести пет-десет секунди при влизането.

Холанд се разтрепери. Припомни си как е пхнала ключа и е завъртяла топката. Веднага ли е поддала? Изтракало ли е нещо?

— Бравата не е важна — продължи Джонсън. — Убиецът вече е вътре.

— Аз също — допълни нечуто Холанд. — Уестборн настоява да си вървя, но аз проверявам стаите. Когато стигам спалнята, всичко изглежда нормално. Свири музика. Във въздуха се долавя парфюм. Не надушвам кръв, значи още не я е убил, поне не я е нарязал. Още крачка-две, и съм щяла да го видя...

— Той също щеше да е на оня свят — довърши Джонсън. — Заедно с Уестборн. Убиецът сигурно е носел пистолет със заглушител. Не би рискувал ръкопашна схватка. Първо, с цел да довърши теб, докато не си извадила оръжието, после да се заеме с Уестборн. Ако те е убил, той е щял да разполага с много по-малко от четирийсет и три минути, за да приключи. Флеминг е щял да те чака в къщата след десетина минути.

— Алармата — провлече Холанд. — Когато намерих Лейн, пръстите ѝ бяха върху бутона. — Тя погледна Джонсън. — Изключено е да е била жива. В този вид...

Заместник-директорът се смръщи.

— Много му сече акълът на това приятелче, колкото и да е извратено. Помниш ли възглавниците под Лейн?

Холанд кимна.

— Смятаме, че ги е сложил нарочно, за да я повдигне и да сложи ръката ѝ върху алармата. После я е нарязал. Кръвта е попила във възглавниците, те са се слегнали и трупът се е смъкнал надолу. Така накрая ръката е натиснала бутона. — Той замълча. — Сигналът, който ни извади от унеса.

— Как е могъл да прецени колко време ще мине, докато възглавниците се слегнат?

— Уверявам те, не прилага този номер за първи път. Пък и две минути плюс или минус за него са без значение.

За кратко се възцари мълчание.

— Предварителният доклад на Смит ще е на бюрото на президента със сутрешното му кафе. Лоша работа, Холанд. А и след

този разговор нещата не се изясняват. — Той отново замълча. — Сега си върви вкъщи, почини си и се яви в кабинета на Смит в четири часа.

В изражението му се долавяше нещо като съжаление.

Щатската полиция отблъскваше набезите на рояците журналисти, задръстили пътя към портала. Холанд намали скоростта, колкото да бъде отместена подвижната бариера, после хондата профуча през втурналите се от всички страни репортери с подвижните им камери и заслепяващи прожектори. Излезе на междущатския път точно когато започваше сутрешното задръстване.

Някога къщата ѝ в Джорджтаун не бе отстъпвала по изисканост на съседните. Сега тухлената фасада плачеше за измазване, а капациите и первазите — за пласт черна блажна боя. Това бе последното убежище на Холанд, онова, което ѝ бе останало от дом и семейство.

Настръхна от студа вътре. Не ѝ се занимаваше да включва отоплението дори след като по пътя към банята захвърли всичките си дрехи. Пусна до дупка душа и стиснала очи, застана под топлата струя. За няколко скъпоценни мига забрави всичко, освен парата и мириса на сапун. После, докато посягаше към кърпата, в съзнанието ѝ внезапно изникна друг образ.

Разтресе се от ридания, които се смесиха с барабаненето на водните капки. Представи си прекрасен пролетен ден в Париж. Беше тринайсетгодишна, за първи път пътуваше в чужбина и тъкмо слизаше от колата пред катедралата „Нотр Дам“. Мъжът пред нея направи няколко крачки, сетне се обърна, усмихна се и ѝ подаде ръка. Точно тогава го прониза първият куршум. Вторият го застигна, когато той подскочи и кръвта изпръска Холанд и новата рокля, която ѝ беше купил...

Мъжът бе баща ѝ, сенаторът Робърт Бомонт.

Холанд се сви под душа и водата заудря по сведената ѝ глава. Беше ѝ отнело години, за да си възвърне крехкото скъпоценно подобие на вътрешен мир, скътан в дъното на здрава черупка — убеждението, че оня ден в Париж тя е била безсилна да стори каквото и да било. Сега в миг отново се бе озовала на студения каменлив път, осеян с болка, съмнения и догадки. Едва ли щеше да събере сили, за да го извърви повторно.

4.

Още нямаше седем сутринта, а Уайът Смит беше в кабинета си вече шест часа. Преди шест часа бе събудил шефа на канцеларията на президента, за да му каже за Оук Фармс. Той беше известен с прякора Цербера, защото бдеше по-зорко и от орлица над своя шеф; беше решил да не буди президента. Каза на Смит, че до час и половина ще е в Белия дом и очаква да завари върху бюрото си възможно най-подробен доклад. Щял да провери програмата на президента и да извика Смит час по-скоро.

В три след полунощ директорът на службата беше получил първото заключение на следователите от Куонтико. Във вилата за гости били открити отпечатъците от пръсти на пет-шест души. Повечето били на Уестборн, Шарлот Лейн, Холанд Тайло, Ламонт Флеминг и двамата агенти, претърсили помещенията, а после стояли на пост. Но не бяха установили на кого принадлежи един от отпечатъците от длани.

Смит остави встрани рапорта.

В четири и четирийсет и пет фото факсът избълва първите моментални снимки на телата и раните. Приложена беше и бележка от патолога на институт „Джонс Хопкинс“ за характера на прорезните рани — с еднакви краища, което идеше да подсказва, че върху използвания нож има ясно различима грапавина или резка.

Дотук нищо неочаквано.

Смит каза на секретарката пет минути да не го свързва с никого. Занесе докладите от Куонтико и „Джонс Хопкинс“ на голата работна маса, сложи листовите един до друг и ги зачете. Без да се помръдва гледа думите, докато не реши, че няма да изтръгне нищо повече от тях.

В Лондон бе единайсет и половина преди обяд, когато Смит успя да се свърже. Чу провлечения акцент на Дики Венъбълс, който го поздрави, и си представи как руменият йоркширец, оглавяващ отдела за борба с тероризма в Скотланд Ярд, се е надвесил над телефонния апарат.

— Съжалявам, че имаш неприятности, Уайът — каза Венъбълс.
— Тукашната телевизия само с това се занимава.

— Винаги е така с лошите новини. Слушай, Дики, ще ми направиш ли една услуга, ама бързо? Разполагам с отпечатък и снимки от касапницата. Можеш ли да ги сравниш с твоите досиета?

— Мислиш, че е наш познайник ли? — попита Венъбълс предпазливо.

— Подробност, която ми се е набила от съвещанието през ноември. Възможно е и да избързвам, но...

— Пращай ги.

Смит вече натискаше клавиатурата на компютъра. Сателитът на шестстотин и петдесет километра над Нюфаундленд прие сигнала и го насочи към станцията в Челтнам, откъдето беше препратен към Лондон.

— Отпечатъкът е много качествен — отбеляза Венъбълс. — А и раните са интересни.

— Колко време ти трябва?

— Петнайсет-двайсет минути за отпечатъка. Малко повече за снимките.

— Чакам.

Непрекъснато търсеха Смит по телефона, та той да скучае, но държеше една линия свободна за Венъбълс. Тъкмо говореше с шефа на президентската канцелария, когато секретарката го свърза по свободната линия.

— Бързо се справи, Дики.

— Съжалявам, че се налага да го чуеш от мен, Уайът. Добре си се сетил.

После му съобщи точно каквото Смит очакваше да научи.

— Имаме данни и за острието. Пасва идеално на отпечатъка. Уайът, слушаш ли?

— Да, Дики. Извинявай. Можеш ли да ми дадеш подробности?

Венъбълс вече го бе изпреварил.

— Пуснах ти по факса последното, с което разполагам. — Той заговори с децибел по-тихо. — Най-новото, Уайът. Не съм го споделял нито с умниците на Хувър, нито с онези в Лангли. Още не сме си го изяснили напълно.

— Няма да те правя изкупителна жертва, Дики. Съобщи ми, ако се добереш до нещо.

Смехът на йоркширеца прозвуча като тенекиено издрънчаване.

— Е, не всеки има твоето възпитание. Пази си гърба, Уайът. Хайде!

Два часа преди срещата на Смит с президента секретарката въведе Джонсън в кабинета на директора.

Смит предложи кафе и неговият заместник забеляза колко сковани са движенията му. Директорът извърташе цялата си ръка и се обръщаше на пръсти и пети, та гръбнакът му да е неподвижен. Сигурно в по-лоши дни усещаше как металът стърже в костния му мозък.

По едно време двамата за малко да се сприятелят. Бяха колеги от академията и започнаха работа в отдела за фалшификации. И двамата кандидатстваха и бяха приети в отдела за високопоставени държавници — там Смит засенчи всички. Нямаше равен да предугажда тактиката на потенциалния убиец и като резултат — да изгради най-ефикасната защитна система. Всички знаеха за двата куршума в тялото му, но това бе само върхът на айсберга. Беше се превърнало в легенда как по време на стажа си е надушил и тихомълком е обезвредил близо трийсет атентатори.

След това пътищата им в Службата се разделиха, но Джонсън не завиждаше на съвипускника си за шеметното издигане. За разлика от други, които често шушукаха, не смяташе и че Смит е склонен да рискува прекалено много и сам си е изпросил куршумите. Джонсън беше разследвал и двата случая, при които Смит бе ранен. Знаеше, че куршумите е щяло да бъдат изстреляни който и да е бил на пост, но че ако не е бил Смит, охраняваният вероятно е щял да загине.

Но Джонсън, по онова време новак в отдел „Вътрешна сигурност“, получи заповед да изготви и втори доклад — дали Смит е в състояние и занапред да си върши работата. За началниците вторият доклад бе чиста формалност след изводите, посочени в експертизата. Джонсън само беше формулирал черно на бяло очевидното — с раните и следоперационното си състояние Смит бе неподходящ за отдел „Охрана“. Още помнеше студения безизразен поглед на Смит, когато

след заседанието му изказаха благодарност. Не продума по време на награждаването, а по-късно, щом Джонсън се опита да го заговори, му обърна гръб.

Този миг му напомняше дебела свещ, паднала в локвичката разтопен восък, за да отнесе със себе си последния студен трепкащ отблясък.

Сега Джонсън се питаше дали шефът му ще се възползва от този спомен, когато стане време да му разкаже за Холанд. Какво ли щеше да зърне в очите му?

— Знаеш ли коя дата е днес? — попита Смит.

— Първи април.

— Медиите твърдят, че нашият човек е извършил покушението в деня на лъжата, за да ни натрие носовете.

Джонсън кимна. Гадната шегичка беше пусната от някакъв селяк — дисководещ от Западна Вирджиния, и жълтите издания се надпреварваха да я тиражират.

— Какво е положението там? — поинтересува се директорът.

— Свършили сме каквото трябва. Двете къщи са запечатани. Щатската полиция отправя почитателите на страхотии. Хората в Куонтико проучват веществените доказателства. В „Джонс Хопкинс“ правят аутопсиите.

Директорът вдигна вежди.

— Успяхме да се свържем със съпругата на Уестборн в Лондон — обясни Джонсън. — Намерихме я на летище „Хийтроу“, чакаше полета. Каза ни да извършим необходимото. Знам, обикновено семейството вдига шум до бога, когато трябва да се прави аутопсия, но тя изобщо не възрази.

— Ами Лейн?

— Най-близката ѝ роднина е сестра ѝ, живее в Уисконсин. Доста беше разстроена, когато говорих с нея. Навлеците от жълтите вестници вече я бяха докопали. Обясних ѝ най-подробно всички варианти — два пъти. Каза да действам, както преценя за добре.

Смит кимна. Джонсън притежаваше дарбата не само да убеждава хората да правят каквото той смята за правилно, но и да му се подчинят на драго сърце. Особено въздействащ беше по телефона, когато човек чуваше само мекия му успокояващ глас.

— Близнаците Макнълти — каза Смит.

Отначало Джонсън не разбра за какво му говори.

— Томи и Шон ли?

— Томи. Отпечатъкът е негов. Изкушавам се да си мисля, че Шон е бил с него, понеже винаги действат заедно.

Джонсън се надигна от стола и отиде при прозореца, до чието студено стъкло опря пламтяща буза.

— Ще ми разкажеш ли?

Смит го стори: започна със снимките, подсетили го за подробност, на която се беше натъкнал по време на конференцията на криминалистите в Лондон. Обясни му за Венъбълс, показва му и купчината листове, изпратени по факса от Скотланд Ярд.

— Кой, освен нас е в течение? — попита Джонсън.

— Маршал от ФБР, Питърсън от Държавния департамент, Рейнолдс от ЦРУ.

— Какви мерки са предприети?

— От час насам военните части на изток от Мисисипи са вдигнати под тревога. Митническите и имиграционните служби претърсват пристанищата от Галвестън до Мейн, ФБР се е заело с летищата. Изпратихме снимките по факса на авиокомпаниите, железници и пощенски служби. Охраната в тях ще се погрижи всички служители да запомнят лицата от фотографиите. Полицаи от Ню Йорк, Бостън и Филаделфия са внедрявани в етническите квартали на ирландците.

— Как, по дяволите, се случи, че никой не ни предупреди? Защо ли? — възкликна внезапно Джонсън.

Смит му предаде накратко какво е получил от Венъбълс. Съвсем младички, двацет и четири годишни, братя Макнълти почти половината си живот се бяха славили като едни от най-добрите убийци в ИРА. Бяха оцелели толкова дълго, понеже си обичаха „работата“. Британските специални части ги издирваха от години, защото близнаците изпитваха особено удоволствие да избиват патрулиращи войници. Всички знаеха, че заловяха ли ги, братята нямаше да имат лукса да застанат пред съд.

Напоследък обаче шефовете на ИРА се дразнеха, а според Смит — и плашеха, от собствените си чудовища. От свой информатор Венъбълс бе научил, че преди три месеца братята са били изгонени. Но

не и обезоръжени. Предложили услугите си на екстремистка групировка, Братството, и то ги приело.

— Информацията на Венъбълс е, че близнаците са се спотаили — продължи Смит. — От месеци Братството не е давало признаци на живот. Недостиг на пари и оръжие.

— Но не и ножове — вметна Джонсън.

— Запазената марка на Томи. Винаги му е харесвало да пипа отблизо, със същия нож е убивал и английски войници. Затова Венъбълс разбра за нула време за кого става въпрос.

— Но защо Уестборн?

— Мисля, че Братството е искало да направи сечено на ИРА. След убийството на американец с ранга на Уестборн каузата ще спечели червени точки на юг от Ълстър. Вероятно Братството прави първите си опити да измести старците в ИРА. — Смит се замисли. — За каквото и да става дума, скоро ще научим повече. Венъбълс е включил на пълни обороти.

— ЦРУ не е ли в течение?

— Че братя Макнълти са се пренасочили ли? Може би. Че са взели на мушка Уестборн? Дори не искам да си го помисля.

— Какво знае президентът?

— Цербера разполага с всички данни, които имаме и ние.

— Значи знаят и всички в Конгреса — отбеляза Джонсън.

Шефът на канцеларията на президента имаше лошия навик да захранва с любопитни новини сенаторите, към които изпитваше предпочитания.

Известно време Смит мълча.

— Косатката ще иска да разбере дали близнаците — някой от тях или и двамата, са проникнали в имението, преди да го претърсим.

Джонсън го очакваше. Шефът се бе позовал на желанията на президента и той нямаше къде да отстъпва.

— Няма откъде да знаем. Освен ако Томи или Шон не пожелаят да ни го съобщят. В къщичката за патици има място само за един и само една от тях е била използвана. Излиза, че само един от братята е бил наблизо. Ако другият е участвал, е стоял в автомобила, с който са се измъкнали. Експертите смятат, че е прекарал доста време в укритието. Пръстта е утъпкана, има много смачкани листа и тръстика. Но не могат да определят колко часа е стоял — четири или четирийсет.

Джонсън замълча.

— Дали близнаците — единият или двамата, са още в страната?

— Минали са шестнайсет часа. Лангли работи със сродните организации — държат под око „Хийтроу“, „Гатуик“, летището в Дъблин, Мадрид и Рим, „Шарл дьо Гол“ в Париж. Засега нищо.

Смит приседна на края на бюрото и заклатушка леко крак.

— Не мога да очаквам, че ми носиш само добри вести.

Джонсън си пое дъх, внезапно раздразнен, че Смит с такава лекота разчита мислите му.

— Има нарушение на правилника. Дребно, но...

— Хочкис и Сисилиано ли?

— При тях всичко е наред. Записките на Флеминг показват, че са проверили вилата преди пристигането на Лейн, вкарали са я вътре и са наблюдавали района.

— И не са чули и видели нищо?

— Седях на масата срещу тях. Не лъжеха, нито криеха. Изпълнявали са задълженията си според правилника — отговори Джонсън.

Смит отклони поглед.

— Но не и Тайло.

— Не през цялото време.

Смит се пресегна, взе доклада и го отгърна на белязаната страница.

— Тук пише, че Уестборн никак не е бил съгласен тя да влезе във вилата преди него.

— Вярвам й — каза Джонсън. — Съобщи го като факт, без да намеква за нещо скрито или премълчано.

— Значи и тя е оневинена. На Капитолия никой няма да иска да слуша как Уестборн вероятно е допринесъл за собствената си смърт.

Смит се плъзна от бюрото и бръкна дълбоко в джобовете си.

— Това ли е всичко?

Джонсън кимна и се впусна да спасява каквото може. Хич не го интересуваше как ще прозвучи.

— Уайът, не искам да натопят нея. Особено ако сме сигурни, че са замесени братя Макнълти.

Смит го погледна вторачено.

— Телефонът ми вече подгръ от обаждания от Капитолия. Хората се интересуват какво се е случило. И не само това — не желаят да повярват, че някой е бил толкова добър, та ни е праметнал, без дори да сме сгрешили. Историята ти е позната, Арлис. Търсят виновен, за предпочитане не труп.

„Като този, който току-що ти сложих в ръцете“ — помисли Джонсън.

И все пак в тона на Смит нямаше злоба. Болката и гневът на директора от провала на негов агент звучаха искрено. Джонсън си припомни, че откакто бе отстранен от оперативни акции, Смит запазва неизменно любезен и делови тон в общуването с него. Възползваше се от искрените си чувства по-добре от всеки друг.

— Предупредил ли си Тайло да се яви днес при мен? — попита Смит.

— В четири.

— Да дойде един час по-рано. Не е зле да си поговорим — Той отрязва всякакви по-нататъшни въпроси с поглед. — Не мога да скрия от президента за Тайло. Знаеш, нямам избор, Арлис. Ще иска да му съобща какво смятам да правя с нея.

Джонсън остави тишината да тегне.

— Ще направя всичко по силите си да разберат при какви обстоятелства е трябвало да изпълни задълженията си — пак поде Смит. — Може и да се окаже от значение. Не знам — пак замълча. — Търсят изкупителна жертва в момента. Тайло е единственото, което мога да им предложа.

5.

Холанд успя да почине няколко часа: събуди се в един следобед, след като дълго се мятта в кошмари. Стана и отиде пак в банята. Чак когато излезе оттам, долови мириса на току-що направено кафе.

В дневната седеше Сърес, а на ниската маса със стъклен плот пред него димеше кана кафе върху керамична подставка. Той се изправи, прегърна я безмълвно и прокара пръсти по мократа ѝ коса.

— Кофти положение — промълви Сърес, докосвайки с устни челото ѝ.

— Адски кофти.

Върху ризата му се образува влажно петно, след като Холанд се дръпна.

— Съжалявам — продължи Сърес съчувствено. — Нямах представа колко съжалявам! Не биваше в никакъв случай да давам зелена светлина на включването ти в операцията, особено пък след Атланта...

Холанд се дръпна още малко.

— Атланта няма нищо общо. Чувствах се добре. Недей да мъчиш себе си, за да ми намираш оправдания. Нищо не ме оправдава. — Тя кимна към кафето. — Мирише прекалено хубаво, за да го хабим. Сипи ми.

Настани се до него на канапето и го остави да ѝ налее от кафето. Телевизорът беше включен без звук.

— Какво дават?

Сърес увеличи звука.

— Нещо, което трябва да видиш.

Излъчваха на живо от вашингтонското студио на Си Ен Ен. Този път жертва на репортерите беше интелигентен младеж с тъжно изражение, експерт от института „Брукингс“, който имаше доста за казване. Холанд трепна, когато от екрана я загледаха братя Макнълти.

Томи и Шон, двацет и четири годишни, се усмихваха пред камерите, сякаш бяха на купон. Еднаква къдрава коса, пусната до

раменете, тънки носове и устни, трепкащи над бялата линия на зъбите. Само Томи, изглежда, се отнасяше с уважение към хигиената им.

Но Холанд настръхна, когато видя очите им. Широко отворени, блеснали от маниакален ентусиазъм, породен не от безстрашие, а от тъпотия. Такива очи ще погледнат право в лицето и самия дявол.

— Те ли са били? — прошепна Холанд. — Да няма някаква грешка?

Сърес поклати глава.

— Намерихме отпечатък от дланта на Томи.

Умникът пелтечеше за класически симптоми и проявления на антагонизъм към обществото, когато Холанд избухна и му отне думата. Нямаше какво да ѝ обяснява надълго и нашироко. Беше чела предостатъчно за кървавите подвизи на близнаците. Щурмоваци на смъртта — убиваха за удоволствие, докато се прикриваха с идеология и пълнеха гушите.

„Кой от тях е бил там? И близо ли съм била до него?“

Изтръпнала от ужас, Холанд разтри енергично китката си.

— Отпечатък от длан — прошепна тя.

— Те стават небрежни, на нас почва да ни върви.

Холанд го погледна в очите.

— Доколко можеш да споделяш с мен?

Сърес ѝ разказа как Смит е направил връзката и как британците са посочили доказателства, от които личи, че зад двойното убийство стоят братя Макнълти. Разказа ѝ повече, отколкото Арлис Джонсън беше разрешил, и за издирването на близнаците, защото правилата вече не важаха за Холанд... макар и тя още да не го знаеше.

Холанд заслуша внимателно — попиваше всеки факт. Дълбоко в нея проблесна лъч на надежда. Трябваше по някакъв начин да убеди директора да я включи в издирването. Само ако ѝ дадяха още една възможност...

С крайчеца на окото забеляза, че Франк се пресяга за дистанционното устройство.

— Не! Остави го.

— Уверявам те, няма да ти хареса.

Издърпа дистанционното от ръката му и увеличи звука. Репортажът се прехвърли в залата за пресконференции на Сената. Глутница сенатори с блеснали от ярост погледи на гладни вълци се

бяха скупчили зад една от своите — крехка жена с изпити черти и твърде много грим. С пискливия си глас Барбара Зентнър изплюваше думите върху легиона пишещи братя:

— Знам от сигурен източник — каза републиканката от Калифорния, оглавяваща могъщата Финансова комисия, — че секретните служби не са спазили мерките за охрана на сенатора Уестборн. Според източника една млада агентка, едва ли не стажантка, прикрепена към сенатора, не е следвала стриктно правилника...

Холанд потрепери цялата.

— Откъде е научила?

Сърес грабна дистанционното устройство и изключи телевизора. Холанд беше скочила на крака и се разхождаше напред-назад из стаята.

— Как е научила Зентнър, Франк? — повтори тя. — Има два доклада — моят и на Джонсън. И двата са при директора. Нали не допускаш...

Сърес понечи да се изправи, но Холанд се отдалечи.

— И през ум да не ти минава! — отрязва я той. — Смит не е човек на ударите в гръб. Има безброй начини Зентнър да се добере до теб.

— Кажу един!

Сърес прехапа устни. Холанд нямаше представа колко бързо плъзва мълвата в секретните служби. Убит ли е някой от хората, които те охраняват, цялата организация се разтриса. Подробностите се разчуваха по-светкавично и от клюка в затънтено градче. Самият Сърес бе научил за трагедията след половин час. И то в леглото, посред нощ.

— Както и да е станало, знай го от мен. Смит няма пръст — рече й предпазливо. — Нищо не можеш да направиш...

— Вика ме в три часа в кабинета си — прекъсна го внезапно Холанд. — Ще ми покаже вратата, нали?

Сърес извърна очи. Сърцето му се сви при мисълта, че младата жена се е досетила и тепърва ще има да пати.

— Нали?

— Ще те прати в принудителен отпуск, докато преразгледат случая.

Холанд почувства как я блиска топла вълна.

— Раздел тринайсети, параграф трети, точка В от Правилника — прошепна тя. — Ще спазят формалностите, но в края на краищата ще

ме изхвърлят.

— Не знаеш какво ще решат — възрази Сърес. — Това, че са замесени братя Макнълти, хвърля съвсем различна светлина върху случая.

Младата жена се пресегна и прокара нокти по дланта му.

— Така ли, Франк? Наистина ли го мислиш?

Холанд не отстъпи пред протестите на Сърес, когато го помоли да си тръгва. Имаше нужда да остане сама, да си възвърне самообладанието за срещата със Смит, да се съсредоточи и пребори с пристъпите на паника и отчаяние.

Припомняше си отново и отново — до минутата, времето, когато е била във вилата за гости, и всеки път се изправяше пред една и съща стена — беше проявила небрежност при изпълнение на задълженията си, не беше осигурила безопасността на спалнята. Всички обяснения, оправдания или самокритика свършваха дотук.

Това обаче не означаваше, че не може да помогне в издирването на братя Макнълти. Точно сега Смит отчаяно се нуждаеше от всеки човек в службите. Холанд искаше само едно: да получи възможност да опита, да направи нещо. Станеше ли дума за Макнълти, бе убедена, че е длъжна да стори поне това.

Отиде в спалнята и облеche първите ѝ попаднали в гардероба дрехи. Наложил си да тръгне чак когато до началото на срещата оставаха трийсет минути, но по улиците нямаше задръствания и пак трябваше да чака пред кабинета на Смит. Секретарката я стрелна с поглед и ѝ каза няколко думи, от които пролича, че ѝ е мъчно за нея.

— Вече можеш да влезеш.

Смит седеше не зад бюрото, както бе очаквала Холанд, а на старомодното канапе, тапицирано със зелена кожа, и си играеше с очилата. Младата жена бе стъписана колко грохнал изглежда — приличаше на пациент, чието лечение бавно го убива.

— Добре ли си... предвид обстоятелствата де? — попита Смит и ѝ посочи креслото с тапицерна от напръскан росер.

— При тези обстоятелства, добре.

— Следиш ли събитията?

— Само по Си Ен Ен.

— И това е достатъчно. Там се стараят. Хвана ли изявлението на Зентнър?

— Да. „Лоша аматьорска охрана.“ Вече чаках да чуя и името си.

— Споменаха го. — Смит не се впусна в подробности. — Значи знаеш за братя Макнълти. Общо взето, това е новото. Покрай отпечатъка от длан във вилата нещо ми светна. Както и покрай вдлъбнатината в острието на ножа.

Беше припрян. Очевидно бързаше да приключи разговора, но Холанд не смяташе да се дава толкова лесно.

— Сър, как сенатор Зентнър се е добрала до сведенията?

Смит разтърка нос и си сложи очилата.

— Някой се е разбърбил, Тайло. Ония във ФБР са се разтърчали. Според мен Зентнър ги е подпитала за теб.

— Трябва да знам нещо — каза Холанд бавно. — Моя ли беше грешката? Само аз ли съм виновна?

— Твоята грешка е, че не си се придържала към Правилника. Това ти е вината. Няма как да се отрече. Може би нещата ще се променят, когато попритиснем братя Макнълти.

В последните думи прозвуча едва доловимо съжаление. Сякаш Смит ги бе изрекъл, без да иска. Според Холанд той бе от хората, които не ги бива особено да вдъхват напразни надежди. Все пак ѝ подхвърляше някаква сламка, за която тя му беше благодарна.

— Какво ще стане сега?

Разбра, че ще се опита да ѝ се извини, още преди да е отворил уста.

— След десет дни ще разгледаме случая. Ще председателства Бил Клемънтс, заместник-министър на финансите, в чийто ресор е Службата. Освен него в комисията сме ние с Джонсън. Дотогава ще сме се запознали с всички представени доклади, за да определим твоята роля. Ще имаш възможност да дадеш обяснение, после ще гласуваме дали да напуснеш.

— Общо взето, резултатът от гласуването е ясен, нали? — попита тихо младата жена.

Смит не отклони поглед от нейния.

— Да. Съжалявам.

— А дотогава?

— Засега ще излезеш в отпуск. Можеш да запазиш служебната значка, в случай че се наложи да се представиш. Можеш да не идваш на работа.

Холанд знаеше, че шефът още не е приключил, но нямаше какво да губи, освен този последен шанс.

— Знам, че издирват братя Макнълти. Всички са хукнали да ги търсят, но ние сме длъжни да се доберем до тях. Нужен ви е всеки агент, който можете да отделите. Ще помогна, ако ми разрешите.

За момент й се стори, че Смит ще я отпрати. Вместо това обаче видя върху лицето му само ужасната тежест на бремето, което му беше стоварила.

— Може и на мен да ми се иска, Тайло — изрече той уморено. — Може дори да съм убеден, че трябва да постъпя точно така. Но нямам право да те допусна до издирването. — Изправи се, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталоните си. — Ще ти бъде ужасно трудно, но те моля да помислиш за бъдещето си. Ти си талантива и кадърна. Млада си. Не допускай една грешка да те осакати. — Смит замълча. — По-късно, когато решиш по кой път да тръгнеш, ако мога да ти помогна с нещо...

Холанд беше обхваната от неестествено спокойствие. Сега вече знаеше какво точно я очаква. Щеше да го преживее някак си. Щеше да се измъкне.

Разговорът бе приключил, тя усещаше, че директорът търси елегантен начин да я отпрати. Взе дамската си чанта.

— Един последен въпрос.

— Ама разбира се.

— Не съм чела засекретена информация за братя Макнълти, но в медиите никога не се е споменавало, че измъчват жертвите си. Случвало се е да им трошат капачките на коленете, но не и да ги обезобразяват, както са обезобразени Уестборн и Шарлот Лейн. Просто се набива в очи.

— Убеден съм, че си права, Тайло. — Смит вече се бе запътил към вратата. — Ще го възложи на някого.

За пръв път от началото на разговора Холанд бе изненадана. Смит бе реагирал едва ли не грубо, нещо, на което младата жена бе смятала, че не е способен.

6.

Двама агенти от отдела за вътрешна сигурност се качиха заедно със Смит в асансьора. Докато слизаха към гаража, запука микрофон. Един от агентите натисна с пръст слушалката в ухото си, чу какво му казват, после се наведе към шефа си и му го прошепна. Смит, който очакваше да го потърсят, се изненада, че са го направили толкова открито.

— Кажи им, че всичко е наред.

Гаражът на Службата за охрана бе в просторно, добре осветено и старателно излъскано помещение, което можеше да мине за магазин за луксозни автомобили. Под флуоресцентните лампи лъщяха пет бронирани коли досущ като президентската лимузина. До едната стена бяха наредени служебни коли в безупречно състояние и с пълни резервоари. Другите автомобили, включително медицинските джипове „Чероки“, биваха преглеждани от автомонтъорите. Никъде нямаше налепени плакати, календари с голи мацки, отникъде не гърмеше радио, от вградените колони се лееше само тиха концертна музика.

Токовете на Смит затракаха по металната централна пътека. В дъното ѝ, на няколко метра от директорския линкълн, стоеше човек в елегантен кашмирен балтон, копринен шал и кожени ръкавици. Беше малко над четирийсетте, чертите му оставяха впечатление за недоизпипаност, сякаш наскоро си бе правил пластична операция. Воднистосините очи гледаха изпод почти бели вежди със същия цвят като рядката му коса, сресана в скъп салон. Кожата се розовееше леко — мъжът или се бе пекъл наскоро на слънце, или си пийваше. Смит знаеше, че не е нито заради едното, нито заради другото. Просто Джеймс Крофт, сенаторът с най-голям стаж от Илинойс, председател на сенатската Комисия за сигурност, имаше почти всички белези на албинос.

— Добър ден, директоре. Или може би не е чак толкова добър?

— Имал съм и по-добри — отвърна хладно Смит.

Един от агентите отвори задната врата и двамата се настаняха в лимузината. Звукоизолиращата преграда, затъмнена така, че шофьорът

да не разчита думите по устните, вече беше вдигната. Смит натисна бутона за вътрешната връзка и колата потегли.

— Не можеше ли да почака? — попита троснато директорът.

Крофт се подсмихна.

— Трябваше да те видя преди срещата с президента. Секретарката ти ме отрязва два пъти. Ако не бях наясно, щях да реша, че се криеш от мен.

— Няма какво да ти кажа. Вече знаеш какво се случи.

— Но не и как. Притеснява ни това. Трябва да сме наясно какви издънки да очакваме.

Смит се наклони, когато автомобилът зави рязко по авеню Конститушън.

— Няма да има издънки — отвърна той и погледна навън през матовото стъкло към пешеходците, зяпащи линкълна.

— Хайде сега ме остави да преценя аз, след като си ми казал подробностите.

— Тайло вече призна писмено, че е пропуснала да претърси спалнята във вилата. Това е достатъчно, та веднага да й окачим въжето.

— Значи вътрешното разследване ще се занимава само с нея — промърмори Крофт.

— Не само вътрешното — всяко разследване — сопна се Смит. — Дори не е нужно да си даваш труда да го задвижваш.

Крофт се изкикоти подигравателно.

— Не ми казвай, че те тормози съвестта, Уайът.

Намираха се пред портала на Белия дом и шофьорът бе смъкнал прозореца, за да покаже документите. Смит изчака да потеглят отново.

— В безопасност сме — каза той. — Не го ли разбираш? Вече е излишно да се притеснявате.

Крофт се подвоуми дали сега е моментът и мястото да разклати крехкия свят на Смит с разкритието, че все още има куп неща, за които да се притеснява. Реши засега да не го прави. Да остави директора да си възвърне самообладанието за срещата с президента. По-късно, ако пак опряха до Смит, Крофт знаеше, че може да разчита на безпрекословното му съдействие.

7.

Мъжът, влязъл в късния следобед в хотел „Фор Сийзънс“ в Джорджтаун, почти не привлече вниманието на персонала отчасти защото точно по това време хората се отбиваха да пийнат по чашка, отчасти понеже той не спадаше към „лицата“ политици и знаменитости от развлекателната индустрия. Не се числеше и към лобистите и силните на деня, които се тълпяха в прикътаните заведения на хотела. Охраната го сметна за гост и младата администраторка го прецени като доста приятен, докато му даваше малкия пакет, донесен за него от куриер.

В компютъра на хотела той фигурираше под името Александър Бонати, шеф в издателство със седалище в Сан Франциско. Администраторката — по потекло италианка, реши, че чертите му са малко остри, а с тъмния си тен той прилича едва ли не на левантиец. Обясни си го с това, че семейството му произхожда някъде от района около Неапол или дори по на юг, от Сицилия. Най-силно впечатление й направиха ръцете му, когато мъжът пое пакета. Бяха красиви, с дълги прави пръсти и грижливо поддържани нокти. Явно си даваше сметка колко важни са за всяка жена ръцете, с които ще бъде докосвана.

Мъжът, който всъщност не се казваше Александър Бонати, се отправи през фоайето към асансьорите. Бе наел малък апартамент на десетия етаж с изглед към градината на хотела; отвори френската врата и излезе на тесния балкон. Усети с кожата си забързания пулс на града.

В тесния кръг, прибягващ до таланта му, смятан от някои дори за гениалност, мъжът беше наричан просто Проповедника.

Проповедника, роден преди трийсет и осем години в Поутъкет, щата Роуд Айланд, махна едно по едно телчетата върху пакета. Бе наследил мургавостта от майка си — испанка от провинцията на баските. Не покрай нея обаче се бе пристрастил към кръвопролитията.

Вдигна към себе си съдържанието на пратката — тъничко томче, подвързано с телешка кожа, и вдъхна дълбоко. Продължи да се опива и от ритъма на града.

Не бе идвал в страната повече от десет години, беше си наложил доброволно заточение, от което вече бе започнал да се отчайва, тъкмо когато го надуши най-упоритият от неговите преследвачи. Десет години... Толкова неща се бяха променили, не по-малко обаче му бяха познати до болка. Проповедника изгаряше от желание да види какво е да живееш с две самоличности. Човекът, свързал се с него в Тайланд, му бе осигурил възможно най-добрите лични документи. Като допълнителна предпазна мярка истинското име на Проповедника и снимката му бяха заличени от списъка на издирваните. Служителят в Имиграционната служба на летището в Лос Анджелис го бе поздравил със завръщането у дома и дори му бе махнал свойски. Проповедника бе притеснен, въпреки че онзи глупак го бе помислил заради късата коса, стегнатата фигура и спортното облекло за военен, пътуващ в цивилни дрехи.

Да, беше хубаво пак да си вкъщи, да правиш това, за което най те бива, както бяха сторили оня надут пуяк Уестборн и малката му сладурана. Проповедника се гордееше много с работата си и се опияняваше от нея, особено когато сам си избираше метода. След като беше свършил до половина основната задача, можеше да помисли как да реши съвсем личния въпрос, който бе отлагал цели десет години.

Запита се някак между другото дали обектът на домогванията му се досеща, че часът му е ударил. Ни най-малко! Но не защото бе глупав или непредпазлив. И през ум не му минаваше, че е възможно, пък и както подозираше Проповедника, сигурно бе зает с други неща.

Докато наблюдаваше града, му се стори, че днес самоувереността и хъсът му са с един-два децибела по-ниски. По обяд се беше отбил в барчето на моден спортен клуб. Телевизорите гърмяха и от тях върху клиентите — млади нахакани паралии — всевъзможни политици, та чак и президентът сипеха посмъртни хвалебствия. Проповедника забеляза яростта на стиснатите челюсти на младежите, впили пръсти в чашите с коктейли. Тази ярост — необузdana, непреклонна, настойчива, се надигаше само у отчаяни хора, готови да хукнат и да мъстят. Проповедника беше наблюдавал същите чувства и реакции и след взрива в Световния търговски център в Ню Йорк.

Телефонът иззвъня и той влезе в стаята, затваряйки плътно балконската врата. Очакваше да му се обаждат.

— Ало!

С помощта на електронното устройство гласът в другия край на линията бе променен и звучеше така, сякаш идваше от морските дълбини.

— Издънихме се.

— Уестборн предпочете да страда и да умре, но да си мълчи за втората дискета — възрази Проповедника. — Нищо не може да се направи с хора като него. Но пък разполагате с дискетата, която му взех. Кажете ми къде да търся и ще ви намеря и другата.

— За нещастие дискетата, която си взел, изобщо не ни върши работа — тросна се шефът. — Само служебни въпроси и толкоз.

Дори електронното изопачаване не замаза докрай гнева на мъжа. Проповедника го долови... а също и едва загатнат страх.

— Възможно ли е дискетата да е все още в къщата? — попита той.

— Съмнявам се, но търсим. Смятаме, че Уестборн я е дал на някого да я пази до следващия ден, когато е възнамерявал да я върне в скривалището ѝ.

Или да я даде пак на сенатора, помисли си Проповедника. А този човек явно изобщо не подозираше с какво разполага.

Припомни си всички, мярнали се пред погледа му в Оук Фармс. Двамата агенти на пост около къщата, по-възрастният мъж — техният шеф. И младата жена... Уестборн се бе обърнал към нея с името Тайло.

— Трябват ми снимки и имена — рече Проповедника и изброи какво да му доставят.

— Лесна работа. Наистина ли мислиш...

— Не знам. Вие също. Може би дискетата вече е била върната в сейфа. Може би Уестборн я е скрил другаде. Изпратете каквото ви поисках и ме оставете да помисля.

— Дадено! Ще ти пратя нещата час по-скоро. Надявам се, разбираш колко е важно да приключим с въпроса.

— Разбирам.

Проповедника затвори телефона и извади бутилка вносна бира от малкия хладилник. Отпи и усети хлада ѝ върху гърлото си. Запали цигара и се зае да обмисли ситуацията. Първата му грижа винаги бе да си подсигури гърба.

Най-важното бе, че са открили отпечатъка от длан и са го свързали заедно с раните от ножа с братя Макнълти. Проповедника

смяташе, че е пипал чисто и точно. Какво ли им беше на близнаците? Представи си ги как гният в някоя забравена от бога бърлога в дълбоката провинция и умуват как да убедят света, че са невинни. Надали щяха да идат в най-близкия полицейски участък. Ами ако намереха съчувствие у някой журналист, който ще им повярва? Не, бе почти изключено.

Колкото до колата, с която Проповедника бе отишъл до Оук Фармс и се бе върнал, бе я зарязал в едно гето в Балтимор и сто на сто тя вече бе открадната и пласирана на части.

От Балтимор до Вашингтон Проповедника се беше придвижил с автобус. През целия път бе гледал през прозореца и бе преоткривал Америка. На крайната спирка се забута в глуха улица и откри бездомник, когото зарадва с топлатата грейка, служила му толкова време в укритието.

Ножът със запомнящата се грапавина върху острието се беше озовал в контейнера за боклук зад кафенето на автобусната спирка.

Единственото, което стъписваше... и плашеше Проповедника в цялата тази история, бе упоритото мълчание на Уестборн. Проповедника се славеше като спец по мъченията. Те не го стряскаха. Изобщо не чуваше писъците на измъчваните и почти не помнеше миризмата на кръвта им.

Знаеше, че Уестборн се е намъчил под опитната му ръка. Проповедника му беше дал да разбере, че краят ще дойде бързо, ако му каже къде се намира втората дискета. Но сенаторът не бе проговорил — нито след нагледния пример с момичето, нито дори след като Проповедника започна да го дере жив.

Сега вече бе ясно защо е мълчал. Уестборн ги беше разигравал, бе дошъл във вилата с дискета без всякаква стойност. Проповедника си представяше колко е злорадствал сенаторът, щом е разбрал, че мъчителят му смята записа за ценен. Това му е било достатъчно, за да понесе канските мъки, и ако не за друго, Проповедника го уважаваше за стоицизма. Не се случваше често мъртвите да те заплуют.

Но и това не го тревожеше особено. Проповедника си сипа остатъка от бирата. Подробностите, за които бе помолил, щяха да му бъдат доставени своевременно. А дотогава трябваше да се погрижи за други неща. Взе томчето, което бе купил от скъпа книжарница и бе

донесъл в хотела. Със златни букви върху гръбчето на корицата пишеше: „Кой кой е в светското общество“.

Намери необходимата статия — половин страница дребен шрифт. Завръщането се очертаваше приятно.

След половин час излезе от хотела и тръгна надолу по Трийсет и трета улица в Джорджтаун. Пресече улица Ем стрийт, после слезе по стъпалата към канала. Зави наляво и се запровира през студенти и туристи, бързаци да се възползват от слънчицето, блеснало за малко в иначе отвратителното време. Там, където Джорджтаунският парк стигаше до канала, пред него се разкри гледка, позната от толкова отдавна, сякаш е било в друг живот.

Ниската каменна сграда почти не се забелязваше от пълзящите растения, преплетени по фасадата ѝ. До лъскавата черна врата имаше табела, на която пишеше, че от съграждането си през 1779 година постройката е използвана като странноприемница и пивница. Проповедника бутна вратата и влезе в мрака, наситен с миризмите на стърготини, старо дърво и бърбън.

Тук нямаше вътрешна градина, а масички и сенници, примамващи туристите. Местните хора, отбили се случайно в заведението, бързо откриваха, че след появата им гълчавата заглъхва. Барманът се държеше приветливо, но не и свойски, редовните посетители — още по-малко. Малцина измежду непосветените се задържаха достатъчно дълго, та да си допият първата чаша. По-късно щяха да се чудят какво му е особеното на заведението и ако попитаха когото трябва, щяха да научат, че от доста години пивница „Дилижанс и пушки“ е запазена територия на хората от Службата за охрана.

Днес обедната навалица се беше разотишла. Малко маси бяха заети, а на бара нямаше никой. Проповедника си поръча ром от Хаити „Барбиер“ — двоен, чист.

Барманът огледа високия мургав мъж, извърнал лице към прозореца, през чието дебело стъкло светлината се пречупваше така, че скриваше чертите му. Бе сигурен, че не го е виждал, макар че физиката и характерната му походка — той по-скоро се плъзгаше, отколкото крачеше, го издаваха. Не беше от местните жители. Ако се съди от тена, беше от Лос Анджелис или дори Хонолулу.

Проповедника обви чашата с длан, за да затопли рома. Не се притесняваше, че ще се натъкне на някого, който ще го познае. Лицето му бе съвсем различно в сравнение с преди десет години.

Но тук можеше да си спомни всичко, което бе изгубил, досущ като човек, натъкнал се на съкровище, скрито по време на детството в кутия от обувки. Защото Проповедника някога бе спадал към компанията, събираща се в пивницата. Драскотините върху очукания барплот бяха за него като стари белези върху тялото му. Приглушеният шум от разговора на мъжете му беше познат като тътена на морето в раковина. Той се беше къпал във вълните на този живот и беше откъснат от него от човек, чието лице плуваше в черната яма, в каквато се бе превърнало сърцето на Проповедника.

Той вдигна чашата и навлажни устни с рома. Беше топъл, както трябваше да бъде. От джоба на якето Проповедника извади две клечки кибрит с плътно допрени главички. С другата ръка разля рома върху бара. По нокътя му засъска нажеженият до бяло фосфор, но той изчака да се разгорят и двете клечки. Усмихна се замечтано на отражението си в златистата локвичка алкохол и поднесе огънчето към нея.

Някъде отдалеч чу вика на бармана. Краката на столовете задраскаха по дъските на пода с отдавна олющена политура. Разтвориха се сака и кобури. Във въздуха се разнесе миризмата на смазка за оръжие.

Проповедника вече се бе обърнал и вървеше към вратата с отмерената походка на човек, който не се бои, че ще бъде предизвикан. Без съмнение редовните посетители на заведението щяха да разберат за какво става дума, след като надмогнат стъписването си. Проповедника само се питаше подир колко време новината ще стигне до Арлис Джонсън.

8.

3 април

Два дни след убийствата в Оук Фармс държавните флагове в хиляди селища из страната бяха спуснати. Губернаторът на Ню Хампшир — щата, представляван от Чарлс Уестборн в продължение на двайсет години, обяви ден на траур. Триста представители на висшия ешелон, включително президентът, министрите и предприемачи, изпълниха за погребението параклиса на Джорджтаунския университет.

И при други обстоятелства Холанд нямаше да дойде на панихидата. Докато се обличаше, тя гледаше прякото излъчване на Си Ен Ен. Приглушената пищност и обстановката отваряха стари рани. Тя изключи телевизора и излезе. За нея съществуваше друг начин да потърси прошка от човека, чието доверие беше излъгала.

Мерките за сигурност във и около Джорджтаун бяха най-строгите, които беше виждала: на всеки ъгъл имаше униформени полицаи. В тълпата начаса различни преднамерено анонимни мъже с шарещи погледи.

Докато си пробиваше път през движението, което ту биваше спирано, ту отново тръгваше, Холанд се опита да си представи къде е сега Франк Сърес. Сигурно се разхождаше припряно между посланици и консули с ръка на сантиметри от оръжието.

Стомахът я присви от познато усещане — както всеки път, когато Франк се излагаше на куршумите. Бяха разговаряли за това и Холанд знаеше, че и той преживява по същия начин нейните дежурства. Опасността правеше връзката им някак нервна, те жадуваха за близостта си и не можеха да ѝ се наситят, когато бяха заедно. Веднъж Франк ѝ бе казал, че при тях страстта е изместила тревогата. Любеха ли се, сякаш се присмиваха на смъртта. После, щом станеше време за работа, бяха добри, внимателни и нежни и винаги намираха няколко секунди за последна прегръдка. За всеки случай.

„Трябва сега да съм там, с него. Където ми е мястото. Единственото място, с което наистина съм свързана.“

Клаксонът на колата отзад изсвири. Холанд се мушна в пролуката в потока коли, но само след няколко метра ѝ се наложи да закове на място. Разтърка с длан очите си. Щом погледна, видя, че шофьорът отдясно се е вторачил в нея. Кимаше ѝ състрадателно и се усмихваше окуражаващо...

От другата страна на Потомак вятърът се бе усилил и брулеше огромното гробище „Арлингтън“. Холанд пристигна доста преди кортежа, спря при парцела, отреден за загиналите в Корея, и се изкачи на площадка с каменни пейки, наредени в кръг, едно от многото „тихи кътчета“, пръснати из гробището, където опечалените се усамотяваха в спомени и размисъл.

Вестниците бяха писали, че по молба на семейството на погребението ще присъстват само най-близките. Зад катафалката имаше едва четири лимузини, заобиколени от охраната. Холанд загледа как опечалените се събират зад ковчега и го следват до гроба. От групата се отдели свещеник, който започна да чете дваисет и трети псалм.

Застанала върху възвишението на петдесетина метра, Холанд сведе глава в молитва. Устните ѝ се движеха беззвучно, от време на време тя усещаше солените сълзи, които вятърът не беше успял да изсуши.

Вдигна глава, когато свещеникът започна опелото. За първи път огледа по-внимателно опечалените. Цялата в черно, с воалетка, пред отрупания с цветя ковчег седеше Синтия Палмър. Беше сама, защото нямаха деца.

Зад нея в полукръг се бяха наредили тримата братя и двете сестри на покойния, чиито лица Холанд разпозна от досието на Уестборн. Всички те бяха изявени в своята сфера — имената им красяха фирмените бланки на прочути адвокатски кантори и огромни корпорации. Сред тях стоеше и по-млад брадат мъж, вдигнал яката на палтото си, за да се предпази от вятъра. Бе застанал зад братята, вероятно бе нечий помощник, доведен да отпраща натрапниците.

Имаше и още една жена — около трийсетгодишна, с изпито слабо лице. От вятъра по бузите ѝ бяха избили червени петна, нашарени от следите на изсъхнали сълзи, в ръката си мачкаше носна

кърпа. Дори отдалеч Холанд виждаше, че тя трепери. Полите на черното ѝ широко палто се вееха от вятъра.

Холанд не успя веднага да я свърже с конкретен спомен. А, да, Бостън, когато беше прикрепена към Уестборн. Жената непрекъснато влизаше и излизаше от апартамента на сенатора. Коса с миши сив цвят, непретенциозна външност, незабележимо присъствие, привлякло вниманието на Холанд. Джудит Траск, сътрудничката, която правеше справките на Уестборн и му пишеше речите. Още тогава Холанд я бе причислила — без да злорадства, към прочутото племе на черноработниците, вечно тънещи в неизвестност, без обаче да се оплакват от съдбата си, неизменната дясна ръка на силните на деня.

Това, че Джудит Траск е тук, бе съвсем в реда на нещата. Но Холанд пак изпита чувството, че има нещо гнило. Въпреки мъката си жената нервничеше. Току пристъпваше и се озърташе.

— Извинете, госпожо. Мога ли да видя документа ви за самоличност?

Холанд се бе съсредоточила толкова върху Джудит Траск, че не бе чула кога мъжът се е приближил отзад. Беше млад, сигурно двайсет и пет годишен, стъпваше леко. Беше облечен в дънки, яке и бейзболна шапка.

Щеше да мине за някой бачкатор, ако от якето му не се подаваше дръжката на пистолет, в дланта му нямаше миниатюрна видеокамера и на врата му не висеше карта на ФБР с яркосин надпис.

— Служба за охрана — отвърна дрезгаво Холанд. — Документите ми са в чантата.

Лявата му ръка вече бе върху оръжието, ето защо младата жена смъкна рязко чантата от рамото си и остави да се отвори сама. Бавно и плавно бръкна вътре и извади с връхчетата на пръстите си ламинираната карта.

Агентът от ФБР сравни лицето ѝ със снимката от картата и ѝ я върна.

— Прощавайте, агент Тайло — каза ѝ и ѝ протегна ръка. — Агент за специални поръчения Брад Норман.

— Мислех, че всичко живо е в Джорджтаун — отвърна Холанд. Усмивката стопи десет от годините му. Говореше провлечено.

— Е, все някой трябва да върши и черната работа.

— Изпратиха ме да наблюдавам дали няма да се появи някой, когото не чакат — започна да импровизира Холанд. — Познавате ли всички в лице?

— Разбира се.

— Кой е онзи с брадата?

Норман надигна глава като ловджийска хрътка, бръчиците, останали под очите му от слънцето, проличаха по-ясно.

— Не мога да твърдя, че лицето ми е познато. Реших, че са го включили в последната минута. Нещо като резерва за носене на ковчега.

— Имате ли го на касета?

Норман потупа камерата.

— И още как!

— Възможно ли е да ми изпратите копие?

— Няма проблем. Ако желаете, ще извадя и диапозитиви.

Холанд се усмихна. Братият не я вълнуваше, тя говореше каквото ѝ хрумне, за да поддържа разговора. Всъщност я интересуваше Джудит Траск.

— Ако искате, ще ви я донеса още днес — каза обнадежден младежът.

Тогавя тя се сети, че вече няма работно място.

— По-добре ги изпратете направо на шефа ми. Аз съм непрекъснато в движение.

Извади листче от чантата си и надраска името и отдела на Франк Сърес. Но и Норман не се предаваше лесно. Бръкна в джоба си и подаде визитната си картичка.

— В случай че по касетата трябва да се свърши още нещо — каза ѝ и я озари с лъчезарна усмивка. — Например да я направим по-контрастна.

Видя се на Холанд голям симпатяга. Тя пхна картичката в дамската си чанта и тъкмо умуваше как да се изплъзне елегантно, когато внезапно усети остра режеща болка. От върха на десния ѝ показалец потече кръв.

— Боли ли? — попита Норман едва ли не мелодраматично.

— Нищо ми няма — отвърна припряно младата жена. — Сигурно е някоя карфица...

Но не беше карфица. Опипа внимателно с лявата ръка ципа, стигна до тайното джобче и намери острия предмет, на който се беше набола. Плик?

„Ами да, плик. С дискетата на Уестборн.“

Норман надничаше над рамото ѝ като любопитна сврака.

— Вижте какво, трябва да тръгвам — поде Холанд и се изправи, — нали няма да забравите да изпратите записа?

— Можете да разчитате на мен.

Младата жена му махна, без да се обръща. Докато слизаше с бърза стъпка по пътеката и почти не виждаше гробището с простички кръстове, тя се изруга наум за недоглеждането. Чак когато се качи в колата, проумя очевидното: по думите на Уестборн дискетата съдържала проект за закон. Преди три дни той безспорно е бил важен. Днес обаче представляваше поредната дребна несвършена работа.

9.

Проповедника почти не обръщаше внимание на отчето и неговото мърморене. Навремето често бе ходил по погребения и познаваше този брътвеж. По него можеше да се каже колко е часът, без да се налага да дърпа ръкава си и да хвърля крадешком поглед към часовника си.

Подобно на Холанд, и той беше пристигнал на гробището преди кортежа, но бе влязъл през друг вход. Мина му през ума, че по приляга да изрази последната си почит в параклиса на Джорджтаун, но самоубийствените рискове не бяха в стила му. И този декор беше подходящ за онова, което бе намислил.

Почти веднага забеляза агента на ФБР. Знаеше, че и тук ще пратят охрана, но за разлика от колегите на опелото в града тя ще разполага с първобитно оборудване. Проповедника нямаше защо да се притеснява, ако камерата заснемеше младеец мъж с брада. Бе променил съвсем леко външността си, но въпреки това бе неузнаваем.

Не се страхуваше и че семейството може да попита кой е. Към джобчето на самото му, под палтото беше прикрепена значка, същата като значките на агентите на ФБР.

Свещеникът беше стигнал до пасажа за праведните, положени край спокойните води, когато Проповедника забеляза жената, при която се бе приближил агентът. Отначало седеше с гръб към него, но после се обърна и махна с ръка кичурите коса, скрили лицето ѝ. Очите му се разтвориха широко зад слънчевите очила.

„Теб пък кой вятър те довя, млада госпожице?“

Беше заинтригуван. Лицето на жената, застанала на хълма, съвпадаше с едно от лицата от снимките, донесени в стаята му преди три часа. Холанд Тайло, двайсет и осем годишна, неомъжена, по-малко от година стаж в Службата за охрана и вече с провал, предстоящо уволнение. Какво ли търсеше тук?

Проповедника се скастри за глупавия въпрос. Черните дрехи и мястото, където стоеше жената, обясняваха всичко. Холанд Тайло не бе

дошла тук по служба, а за да се сбогува с покойника. Или по-точно, си мислеше така. Всъщност — за да измоли прошка и изкупление.

Проповедника наблюдаваше как Тайло и агентът от ФБР разговарят. Жестовите и изражението ѝ подсказваха, че младият ѝ колега прави тромав опит да я сваля. Възможно ли беше тази новачка да има нещо общо с дискетата? Е, да, от досието ѝ се виждаше, че си разбира от работата и в някои области няма равна. Но неопитността ѝ личеше от сто километра. Би ли му минало на Уестборн през ума да използва такъв човек, за да скрие дискетата?

Бе малко вероятно, но Проповедника не отхвърли и тази възможност. Този Уестборн вече му беше поднесъл доста изненади. Съвсем в негов стил би било да повери дискетата на някоя смотанячка.

За разлика от шефа си Проповедника още смяташе, че сенаторът е скрил дискетата някъде в Оук Фармс. Но докато продължаваха да претърсват имението, не пречеше да се запознае по-подробно с хората, имали допир с Уестборн онази вечер — с тримата агенти ветерани и с новачката. Ако дискетата не се намереше в имението, Проповедника смяташе да иде най-напред при Холанд Тайло. В края на краищата тя бе любимка на сенатора.

Проповедника се съсредоточи върху Синтия Палмър. Бе започнала да нервничи. Само ако можеше да се произвърне. А, това вече е друго...

От разстояние два-три метра воалетката не криеше кой знае какво. Млечнобяла кожа с лека прасковена руменина, голяма уста с месести устни, впечатлението от които бе притъпено от червилото с телесен цвят. Русата ѝ коса беше сплетена на плитка и това ѝ отиваше. Жената го оглеждаше безсрамно зад черната дантела, очите ѝ се разшириха, значи видяното ѝ беше харесало.

Проповедника се усмихна с крайчеца на устата, та без да е нахален, да я насърчи. Усилието му беше възнаградено. Синтия се намести на стола, така че той да вижда идеално дългите ѝ стегнати прасци.

Проповедника изчака тя отново да се обърне към свещеника и отстъпи няколко крачки назад. Чак когато изгуби жената от поглед, се запъти по диагонал към взетата под наем кола, спряна доста далеч от лимузините.

Синтия Палмър щеше да бъде разочарована, щом откриеше, че го няма. Щеше да бъде озадачена и заинтригувана. И изненадана много приятно, когато той я потърсеше в апартамента ѝ в Уотъргейт.

Проповедника очакваше срещата им с нетърпение. Имаше много въпроси към нея, като се започне с това дали напоследък някой е донасял малък пакет за сенатора. Ако да — къде да го намери. Всичко това щеше да представлява стимулираща интерлюдия, защото Проповедника бе сигурен, че Синтия Палмър ще се окаже весела вдовица.

10.

Арлис Джонсън живееше в двустаен апартамент при Университета на Джорджтаун на последния етаж на хотел „Уиндзор Армс“. Намираше се и спадаше към вида, описван в пътеводителите като „старомоден“ или „уютен“. Джонсън бе наел апартамент преди цели двайсет и две години и лете дори отглеждаше рози на терасата на покрива.

Беше три следобед, когато се измъкна от леглото. Цяла нощ не бе мигнал, беше водил разговори с хора в различни часови пояси. За сън му бяха останали едва четири часа. Отиде през всекидневната в банята, взе си душ и се облече набързо. Минути по-късно пресичаше фойето. Администраторът на дневната смяна му кимна и се усмихна, но си замълча. В хотела се знаеше къде работи и не го закачаха.

Откъм Потомак подухваше освежаващ вятър. Джонсън зави по улица Оу стрийт и през северозападната част на университетското градче се насочи към параклиса, който се виждаше отдалеч с часовниковата си кула. Подбираше пътя така, че да минава през най-гъстите шубраци. Беше подложил лице на вятъра, самото му беше разкопчано, а служебното оръжие се люлееше в ритъм с крачките.

Пред кулата имаше градина и фонтани, проектирани от Хенри Мур. От бълбукането на водата беше трудно да се чуе дали някой се приближава. Не че имаше значение. Мъжът, с когото Джонсън имаше среща, вече го очакваше, подръпвайки от миризливата френска цигара в ръката си.

— Здравей, Робърт!

Ирландецът, изникнал от сенките, приличаше на канара. Навремето Робърт Кохран бе участвал с националния отбор на Ирландия за световната купа по футбол. С годините бе натрупал мускулна маса, не бе направил нищо и за да оправи носа си, сплескан на полуфинала с Аржентина.

— Страхотна сутрин, Арлис.

Заради строшената преграда Кохран говореше на нос.

— Благодаря ти, че се отзова толкова бързо.

— Качих се на конкорда, поредната измишльотина на британците — засмя се Кохран.

Беше се възползвал от спортната си слава, за да се издигне и като политик. Депутат в ирландския парламент, той се числеше към най-отявлените привърженици на обединението със Северна Ирландия. Преди четири години синът му беше арестуван от британските патрули в Белфаст по подозрение в тероризъм. В кафене, посещавано от войници, избухна бомба, и англичаните съвсем се развихриха. Именно Джонсън им представи оневиняващи доказателства и ги насочи към истинските извършители. Кохран не забрави това, въпреки че синът му и досега накуцваше — спомен от четиридневния му престой в замъка Арма.

— Каза, че искаш да знаеш какво смятат да правят нашите палавници Макнълти.

Джонсън замълча. През последните трийсет часа беше прегледал целия материал, събран от Смит за убийството на Уестборн. Изглеждаше непоклатим, особено след помощта на британците.

Но му се изплъзваха подбудите. Много често му се беше налагало да се рови в кирливите ризи на агенти на Службата, полакомили се от лесните пари, които можеха да изкарат от преследваните от тях престъпници. Разбираше хорската алчност, начина, по който душата се предава, ако твърде често е подложена на изкушения. За Джонсън подбудите бяха най-важни, а сега той не ги виждаше.

Уестборн не се числеше към приятелите на ИРА, открити или прикрити. Беше се обявил за по-строги закони срещу контрабандния износ на оръжие от САЩ за Северна Ирландия. Но и днес законите не бяха действени и парите и оръжието продължаваха да прекосяват Атлантическия океан.

Тогава защо ще го убиват? Защо ще си навличат риска да бъдат разкрити с всички неблагоприятни последици?

Въпреки това Смит бе убеден, че са го извършили близнаците, и не търсеше други виновници.

Кохран явно се бе досетил за мислите на Джонсън.

— За нас настъпиха тежки дни, Арлис. Твоите сънародници ни наричат диваци и политиците ви изпадат в бяс само като чуят за ирландци. — Той замълча. — За своето момиченце ли се притесняваш?

Джонсън го погледна. Ирландецът бе задал въпроса тихо и предпазливо, защото знаеше, че във фаталния за сенатора Бомонт ден Джонсън е бил до него. Официално за охраната отговаряха французите. По онова време той бе в посолството и бе тръгнал с Робърт Бомонт, защото бяха стари приятели, познаваха се още от деветнайсетгодишни, когато заедно се бяха нагледали на ужасиите във Виетнам. Онази сутрин в Париж дори не бе взел оръжие.

— Какво ми носиш, Боби?

Ирландецът измъкна плик от гънките на палтото си. Започна да му подава фотографиите една по една. На тях бяха снимани братя Макнълти, гледащи както би могло да се очаква, свъсено. Държаха броя на „Интернешънъл Хералд Трибюн“ от 30 март. Датата се виждаше ясно. От обстановката личеше, че са в някой средиземноморски курорт.

— Мои познати убедиха момчетата да ни съдействат — поясни Кохран. — Не че си умираха от щастие.

Зад предизвикателния им израз Джонсън като че различи още нещо. Да се съпротивляват срещу британците бе едно, да бъдат обвинени в убийството на американски сенатор — съвсем друго. Близнаците знаеха, че няма да им се размине — рано или късно ще ги заловят. И им личеше по лицата.

— Снимките са правени на специален филм, отбелязано е и времето — добави Кохран. — Твоите хора ще ти кажат, че не са фалшификат.

Джонсън кимна. Кохран едва ли щеше да рискува и да му пробутва фалшиви снимки.

— Момчетата нямат пръст, Арлис. Не че са ангелчета, но не са убивали вашия човек.

Застана с гръб към вятъра, за да запали поредната цигара.

— Здравата сме загазили. И ще е така, докато не убедите англичаните да озаптят копоите си. Смит и Венъбълс си бърбят като стари дружки, което ме изненадва, защото шефът ти би трябвало да е наясно с нещата.

— За какво намекваш, Боби? — попита едва чуто Джонсън.

Имаше чувството, че разговорът се е изместил на друго равнище, досущ тектонична плоча в недрата на земята.

— Имам предвид, че Смит се е вторачил само в братя Макнълти. Защо?

— Нима намекваш, че разполага и с друга информация?

— Би трябвало да е така, по дяволите!

Кохран пое дълбоко от цигарата и заразглежда Джонсън през мъглата от цигарения дим.

— Господи, Арлис, наистина ли не ти е ясно? Приятели сме, но нямаше да бия толкова път колкото да ти донеса снимките. Дойдох да ми обясниш защо твоите хора продължават да държат на мушка братя Макнълти, макар да знаят, че изобщо не са припарвали до Оук Фармс.

— Откъде реши, че го знаем?

Кохран забодя пръст в гърдите му.

— А ти откъде реши, че си първият, с когото го обсъждам?

Джонсън усети, че се изчервява.

— С кого още си разговарял, Боби?

— С Джеймс Крофт. И двамата работим в парламентарни комисии по сигурност. Само че на различни места.

Наближаваше пет часът и Джонсън би трябвало да се намира в кабинета си. Но той седеше на тухления парапет около фонтаните. Духаше вятър и яката на якето му беше вдигната. Стопляше го и кафето, донесено от Франк Сърес. Нямаше да се възпротиви, ако в него беше сложено и малко бренди.

Джонсън се двоумеше доколко може да разчита на съдействието на Сърес. Младият агент нямаше опит в разследването, освен това взимаше прекалено навътре изпитанията, струпали се на Холанд. Джонсън знаеше и за отношенията между двамата, и за недискретните коментари на Сърес за начина, по който се отнасят с нея в Службата. Ако стигнеха до ушите на Смит, директорът щеше да окачи скалпа му в кабинета си. Налагаше се да го държи близо до себе си, за да го предпазва от необуздани прояви на рицарство.

— Джеймс Крофт ли? Кохран вече е говорил с него?

Джонсън беше отишъл на срещата със съответната апаратура. Целият му разговор с Кохран беше записан и прослушан от Сърес.

— И шефът ни е спестил тая информация?

Джонсън долови гнева на младежа, който направо не вярваше на ушите си. При други обстоятелства би трябвало да го предупреди да си мери въпросите, но сега и той не бе наясно колко знае Смит и откога.

— Не ти ли се струва странно? — настоя Сърес.

— Никога не прибързвай с изводите — натърти заместник-директорът.

Според Сърес Джонсън, който ръководеше разследването, трябваше да убеди Смит да остави Холанд на служба поне до пълно доизясняване на случая. Вместо това му се струваше, че всички си измиват ръцете.

— Мислиш ли, че снимките са истински?

— О, да. Той не играе на дребно.

— Значи някой е натопил братя Макнълти и ние налапахме въдицата.

„Уайът сбърка“, помисли си Джонсън. Или Крофт бе премълчал някаква информация.

Сърес лисна останалото кафе в тревата.

— Това май променя всичко, а? Когато директорът чуе за...

— Директорът ще научи, когато реша аз. — Джонсън впери поглед в младежа. — Не по-рано. Разбрахме ли се?

Тонът не беше от най-приятните, но Сърес го преглътна.

— Да, сър.

— Знам колко си вътре в тая история, Франк. Но залогът за Холанд е по-голям, отколкото за двама ни, взети заедно. Трябва да съм преценил абсолютно всичко, преди да направя ход. Разбираш ли?

— Да — отвърна Сърес с половин уста.

11.

На път за вкъщи от Арлингтън Холанд се отби в канцеларията на Уестборн в Дърксен Билдинг. В коридорите цареше траурна тишина, въпреки че в тях бе пълно с помощници, лобисти и какви ли още не. Това бе един от редките случаи, когато хората тук се държаха учтиво и възпитано. Някакъв служител упъти Холанд и тя се запровира през човешкия поток, докато не съгледа канцеларията на Уестборн.

Току-що го бяха погребали, а бившата му щабквартира почти бе опразнена. На височина човешки бой бяха струпани кашони. Мебелите бяха издърпани в кабинета на секретарката. От светлите петна по стените, наподобяващи празни очи, личеше къде е имало картини.

Холанд се промуши през лабиринта и надърна в кабинета на сенатора, чиито огромни прозорци гледаха към Капитолия.

— Извинете.

Помисли си, че младежът от азиатски произход, коленичил на килима сред купчините документи, би трябвало да е усетил приближаването ѝ. Но той подскочи като ужилен и се извърна толкова рязко, че очилата му с метални рамки за малко да изхвъркнат.

— Вие пък какво искате? — сопна се човекът.

— Трябва да говоря със секретарката на сенатора.

— О, боже, съжалявам. Не исках да бъда груб, но денят е ужасен.

— Той се изправи, намести очилата си и протегна ръка. — Майк У, помощник на сенатора от три месеца.

Холанд пое дланта му.

— Холанд Тайло, Служба за охрана. Имате ли представа къде да намеря секретарката? Или Джудит Траск?

— Всъщност секретарките са, тоест бяха, две — поясни У. — Кати, която е тук още от началото на кариерата на сенатора, в момента лежи, натъпкана с успокоителни, в медицинския център „Сейнт Джон“. Другата, Бриджит, работеше предимно нощна смяна и замина за Калифорния. Полетът ѝ беше веднага след погребението. Колкото до Джуди, нямам представа къде е.

— По дяволите! — прехапа устни Холанд.

— Защо ги търсите?

Младата жена понечи да му каже, но в последния момент размисли. Докато У ѝ бе обяснявал за секретарките, бе забелязала някои неща, които ѝ се видяха странни. Килимът май беше вдиган, а после върнат набързо върху пода. Дървото по чекмеджетата с ключ в бюрото на сенатора се бе разцепило лекичко, сякаш някой ги е разбивал.

„Привиждат ми се призраци“, каза си Холанд.

— Агент Тайло?

Тя тръсна глава.

— Извинявайте.

— Няма нищо — увери я У. — И аз имам чувството, че ще полудея, докато преровя всички тези неща. Но няма как, останах само аз.

— Какво ще правите с тях?

— Архивът на Сената ще прибере документите и дискетите. Служителите от обслужващия отдел ще имат грижата за мебелите. Личните вещи отиват у адвокатите, които вероятно ще ги предадат на семейството.

— А материалите, над които сенаторът е работил — например законопроектите?

У повдигна с пръст очилата си.

— Сигурно ще попаднат у хората, с които сенаторът е работил по тях. Нещо конкретно ли ви интересува?

Изведнъж на Холанд ѝ се прииска да се махне. В кабинета беше прекалено топло, въздухът я потискаше. Всичко наоколо ѝ напомняше за нейния провал. Можеше да даде дискетата на У и цялата история да приключи.

Но не го стори. Нямаше право. Уестборн я бе поверил на нея и на никой друг. Младата жена го прие като свой последен дълг, който смяташе да изпълни.

— Благодаря за помощта — каза тя. — Ще звънна на Кати, за да се срещнем, когато се пооправи.

У вдигна рамене.

— Както решите.

Проследи я с поглед, докато тя си проправяше път към кабинета на секретарката. Едва след като вратата се затвори, младежът отиде и

завъртя ключа. Укори се, че не е заключил по-рано. Беше проявил небрежност, но за щастие без последствия.

Върна се в кабинета. Присви очи, студеният решителен израз заличи младежката невинност върху лицето му. Помещението изглеждаше разхвърляно, но всъщност У го претърсваше целенасочено, педя по педя. Приклезна, хвана килима за края и го издърпа. Бяха му наредили да търси вграден сейф или скривалище с размерите на библиотечен фиш, дълбоко два-три сантиметра. Младежът вече бе огледал кабинета на секретарките и половината кабинет на сенатора. Работеше бързо и старателно, не пропускаше нищо — така го бяха учили в ЦРУ.

Но въпреки опита и през ум не му мина, че няколко минути онова, което търси, е било само на хвърлей от него. Човекът, платил на бившия служител на ЦРУ да претърси кабинета на Уестборн и да намери дискетата, изобщо не му беше споменал името Холанд Тайло.

Холанд се прибра и се преоблече в дънки и стар пуловер. Направи си чай и звънна на една своя стара приятелка в Ню Мексико, но нея я нямаше. Накрая, докато чакаше чаят да изстине, тръгна по коридора, като се потупваше по бедрото с дискетата. Открай време обичаше да върши нещата докрай.

Отиде с чая във всекидневната и се обади в медицинския център „Сейнт Джон“. Дежурната сестра в отделението я осведоми, че Катрин Макгроу си почивала и вече се съвземала след припадъка при новината за убийството на Уестборн. До няколко дни нямало да я изпишат.

Холанд затвори, отпи от чая и впери поглед в плика. Единственият начин да определи на кого да даде дискетата бе да я прегледа, да прочете поверителните записки на Уестборн.

Притеснена, младата жена си каза, че не е нужно да гледа от край до край записа. Ако сенаторът бе диктувал, щеше още в самото начало да е споменал име, същото важеше, ако ставаше дума и за документ. Холанд можеше да издири сенатора, работил заедно с Уестборн върху него.

Отиде в кабинета, включи компютъра и седна на стола. Разкъса плика и зареди дискетата. Ако записът бе устен, щеше да го изслуша,

ако ли пък Уестборн бе записал информацията, тя щеше да изскочи върху екрана.

Оказа се, че сенаторът е и диктувал, и записвал.

Дискета № 1. Запис № 1. 27 септември 1984 година.
Пет часът и петнайсет минути сутринта.

Отнася се за: Хюбърт Болдуин, сенатор с най-дълъг стаж от Тенеси, председател на Комисията за контрол над атомната енергия.

Болдуин се е споразумял с военните да укрие, унищожи и фалшифицира документи за опити с ядрени, химически и биологични вещества върху неподозиращи военни и цивилни лица, провеждани в периода от 1956 година досега.

Гласът бе по-младежки, но безспорно принадлежеше на Чарлс Уестборн. И името Болдуин беше познато на Холанд — един от Кардиналите. Бе сред гостите в Оук Фармс онази вечер.

Пауза, последвана от нисък дрезгав смях. После:

Болдуин е трябвало да се отърве от документите, когато му е било времето. Сега и да иска да си измие ръцете, няма да може. Кога ли ще се досети какво му се пече и ще почука на вратата ми?

Холанд настръхна от думите и безмилостния тон, с който бяха изречени. Какво, по дяволите, беше това? Екранът на компютъра примига, сякаш в отговор на въпроса ѝ.

Документите обхващаха период от двацет години — от средата на петдесетте до средата на седемдесетте. Около половината бяха писани от сенатор Болдуин, някои на ръка, останалите — от офицери от Пентагона, сред които и генерали.

Холанд бе смаяна и възмутена от кореспонденцията. За две десетилетия Болдуин, изиграл решаваща роля за разширяването на

ядрения полигон в Оук Ридж в щата, който представляваше в Сената, го бе превърнал в огромна експериментална лаборатория на военните. Първите опити бяха продължение на атомната програма, разработена през Втората световна война. Пентагонът бе поел пред Конгреса задължението да унищожи полигона или поне да ограничи дейността му, вместо това обаче го разширил и бе обновил оборудването. Бе построил цели нови медицински крила за войници, облъчени с огромни, дори смъртоносни дози радиация. Тези хора, служещи за морски свинчета, се били подлагани на какви ли не опити, най-често безсмислени, но причиняващи неописуеми мъки и страдания.

От документите личеше, че в началото Болдуин просто се е примирявал със започнатото от военните. После обаче в свои по-късни писма той вече ги е насърчавал да разширяват обсега на провежданите опити и в други щати. Споменавахе да използват затворници, например доживотните от затворите с най-тежък режим в Аризона, които нямаха никаква надежда да бъдат амнистирани или оправдани. Според Болдуин тези хора можели да бъдат най-сетне полезни на обществото, като работят в кариери в места, където наскоро са правени ядрени опити — за да се види колко ще издържат на радиационно облъчване.

Холанд смяташе, че едва ли ще види нещо по-страшно, докато не стигна до следващия запис: как Болдуин възнамерява да изпълни желанието на военните да изпробват химическо и бактериологично оръжие.

По време на войната в Корея Пентагонът бе разбрал колко безсилни са бомбите и куршумите срещу приливната вълна на нашествениците. Имаше нужда от много по-мощна и парализираща отбрана.

Както и във Флорида, в Аризона имаше много възрастни хора. Съществуваше обаче и важна разлика — по гъстота на населението Аризона не можеше да се мери с другия щат. Градовете й бяха по-малки, отделени от километри пустиня, далеч от любопитни очи. Първо Болдуин, а после и сенатор Гейлорд Робъртсън бяха прокарали пътя и военните лекари от Пентагона бяха започнали да проникват в държавните старчески домове и психиатрични заведения. Пациенти със сериозни физически и психични проблеми са били тъпкани с медикаменти, за чието създаване Федералната агенция за контрол

върху лекарствените средства не е била уведомена. Били са инжектирани против волята си с различни бактерии. Внимателно са били наблюдавани реакциите и съпротивата на организма им, резултатите са били подробно анализирани, а после са били правени промени, така че бактериите да са по-опасни и да действат по-бързо, понякога дори мигновено.

Петнайсет хиляди души бяха загинали, докато опитите са били преустановени. От регистрите на гробищата, които Холанд четеше като през мъгла, се виждаше, че никой от тези хора не е издържал повече от няколко месеца.

Сенатор Гейлорд Робъртсън...

Младата жена отпусна глава, притвори очи и си представи съсухрената му фигура в инвалидна количка, тикана от санитар. Имаше син, студен и красив, кандидатирал се за Сената след смъртта на баща си. Пол Робъртсън, друг от Кардиналите...

Холанд се изправи и усети, че трепери. Какво ставаше? Какво е смятал да прави Уестборн с тези доказателства? Дали да разобличи Болдуин или Робъртсън, ако той бе lika-прилика с баща си? Или и двамата?

В съзнанието ѝ изплуваха откъслечни фрази от дочут разговор:

— *Не можеш да постъпиш така, Чарлс. Това е чудовищно!*

— *Нямате друг избор, освен да приемете...*

Холанд се опита с всички сили да свърже дочутото. Какво е чудовищно? Дали Уестборн не е разкрил пред сенаторите, събрали се в Оук Фармс, тайните на Болдуин? Може би именно той е заплашвал Комисията по етика, а не обратното. И какво трябваше да приемат сенаторите?

Въпросите се вихреха в главата ѝ. Бе прекрачила отвъд ужасните думи, които бе чула. Те вече не бяха безпътни безучастни пратеници. Бяха ѝ се нахвърлили, пълзяха по нея, пъхаха се под кожата ѝ, превръщаха я в съучастница. Сега вече я плашеха, дори тероризираха.

Холанд сякаш затръшна рязко вратата на съзнанието си, за да ги прогони. На тяхно място лека-полека изникна друга картина. Младата жена отново се озова в кабинета на Уестборн. Той е зад писалището, изглежда стреснат, сякаш го е прекъснала. Пред него има две дискети. Сенаторът протяга ръка към тази отдясно...

И внезапно променя решението си. Колебае се, сетне взима другата. Обърква се и... и подава грешната дискета.

Холанд се отпусна на канапето и обгърна с ръце коленете си. Съдържанието на тази дискета нямаше нищо общо със законопроектите. Ако Уестборн е работел над някакъв проект, той явно е бил записан на дискетата, която е пуснал в джоба си.

— Дявол го взел, сбъркал е дискетите! — изруга тя на глас в празната стая.

Когато думите ѝ отекнаха в стените и тавана, Холанд почти се разсмя като човек на ръба на истерия.

Протегна се към телефона, но ръката ѝ бе изпреварена от гледката на обезобразения труп на Уестборн. Изникна и последният въпрос: дали заради този материал някой — например строго поверителен отдел на Пентагона, ще извърши убийство само и само той да не излиза на бял свят?

Франк Сърес гледаше злобно телефона в кабинета си, сякаш му внушаваше да иззвъни. Повече от час чакаше да му се обадят. Твърде много време да стои сам с мислите си. С купищата въпроси без отговори, наподобяващи мазни топчета, които той се мъчи да държи в длан.

Сърес отново и отново се връщаше към разкритията на Кохран. Може би Джонсън още се съмняваше, но колкото до Сърес, според него доказателствата, предоставени от ирландеца, изключваха възможността братя Макнълти да са убили Уестборн.

Тогава кой? И щом Крофт също знае за тези доказателства, защо си мълчи?

Сърес имаше нужда от още данни. За да си ги набави, беше престъпил невидимата граница на позволеното. Джонсън изрично му беше забранил да обсъжда въпроса с Уайът Смит. Но не беше споменал, че не бива да търси и други източници. Този не особено убедителен довод му бе развързал ръцете.

Очакваше, че след като разполага с фотографиите и записа на Кохран, Джонсън ще действа незабавно. Но той не бе предприел нищо. Положението на Холанд си оставаше тежко, бе обявена за виновна и бе очернена. Сърес искаше само да я измъкне от задънената улица, в

която я бяха натикали обстоятелствата, и да я освободи. Пък после Джонсън да прави и да му казва каквото ще, беше му все едно.

Телефонът иззвъня и Сърес чу човека, когото очакваше да му се обади. Изслуша го, благодари и взе якето си. Тъкмо да отвори вратата, когато телефонът звънна отново.

— Франк, аз съм.

— Холанд! Слушай, хващаш ме на вратата...

— Нещо ново ли? Свързано с братя Макнълти?

Сърес се поколеба. Ужасно му се искаше да я обнадееди поне малко, но му беше заповядано да мълчи. Внимателно подбра думите си.

— Не, за близнаците няма нищо ново. Възложена ми е друга задача. Наистина трябва да тръгвам.

— Франк, чакай!

За първи път Сърес долови паника в гласа ѝ.

— Какво се е случило, Холанд? — попита я рязко.

Думите ѝ, изстреляни като картечен откос, го смаяха. Уестборн ѝ бил дал дискета, съдържаща доказателства за медицински експерименти на Пентагона върху цивилно население.

— И още много други неща, Франк. Няма да ти стигнат часове, за да ги прочетеш. Ела и виж сам. Аз...

— Холанд, по-бавно, моля те!

Гласът ѝ, по-овладян, прозвуча след кратка пауза:

— Извинявай. Но се нуждая от помощта ти, Франк. Тия гадости ме плашат!

— Говорила ли си с някого?

— Не!

— Хубаво. Стегни се. Засега никой не знае, че Уестборн ти е дал дискетата. Нека си остане така. Това, което имам да върша, ще ми отнеме час, най-много час и половина. Веднага щом свърша, идвам при теб.

Мълчанието в другия край на линията му подсказа, че предложението му не се посреща с възторг.

— Час или дори два няма да променят положението, Холанд. Работата не търпи отлагане. Нямам избор. — Сърес прехапа устни, но пак не се сдържа: — Май съм попаднал на нещо, което ще ти помогне.

— Франк, кажи ми!

— Още няма нищо за казване. Но веднага щом приключа, ще ми покажеш на какво си попаднала и ще обсъдим какво да правим. Идвам след малко, Холанд. Обичам те.

— Побързай, Франк, моля те! — прошепна тя.

12.

За непросветените старата библиотека на Сената наподобяваше същински лабиринт — човек можеше да се загуби във внезапни извивки и помещения, не водещи наникъде. Като свързка между Службата за охрана и сенатската комисия за сигурност Сърес вече бе опознал добре тази плетеница.

В дъното на коридора, който сякаш не водеше до никъде, имаше една-единствена врата, боядисвана и пребоядисвана стотици пъти. Човек оставаше с впечатлението, че е на сервизно помещение. Всъщност обаче вратата бе подсилена със стоманени листове, а електронната ключалка представляваше последна дума на техниката. Сърес пхна картата с кода, набра цифрова комбинация, вратата избръмча и се отвори.

По витото стълбище той се качи на втория етаж и влезе в кръгла стая, която с куполообразния си таван наподобяваше библиотека на особняк или малка обсерватория.

Но не бе нито едното, нито другото. В тази архитектурна приумица, известна като Кулата, вече петдесет години най-ценните шпиони и невъзвращенци биваха изслушвани от сенаторите и конгресмените, работещи с тайните служби на САЩ.

Сърес огледа удобните канапета с износена тапицерия, масите, прогорени от цигари, и единственото огромно бюро, върху което имаше само компютър и телефон. Потискащо място. Колкото и да го проветряваха, пак като че вонеше на предателство, подозрителност и страх.

— Добър ден, Франк.

Поздрави го Джеймс Крофт, важен член на сенатската комисия за сигурност. И той като Сърес имаше набитото тяло на боксьор лека категория. Сигурно още от малък му се е налагало да прибъгва до юмруците. Лицето му не беше симпатично и Сърес се запита на какви ли жестокости са го подлагали, докато е бил момче.

— Благодаря, че ме приехте толкова бързо, сенаторе — каза Сърес, докато събличаше якето си.

Крофт махна с безупречно поддържана ръка.

— Откога работим заедно, Франк? От три или повече години? Според мен се сработихме чудесно.

Сърес му бе благодарен за тези думи. През целия си мандат в комисията Крофт се беше отнасял приятелски и с уважение към него. Изслушваше го, задаваше му уместни въпроси, бореше се със зъби и нокти за Службата, ако беше убеден, че постъпва правилно, макар и политически нецелесъобразно.

— Та какво те притеснява? — попита Крофт свойски, въпреки че в очите му проблесна остро любопитство.

Сърес си пое дълбоко дъх.

— Сенаторе, познавате ли един ирландец националист на име Кохран?

— Робърт Кохран ли? Разбира се. Трън в очите на англичаните, но ние двамата се разбираме добре. — Върху изкривената му уста потрепна усмивка. — Сега вече успя да ме заинтригуваш, Франк.

— Доколкото разбрах, преди шест дни сте водили дълъг разговор с Кохран, който ви се е обадил от Ирландия — продължи Сърес.

Крофт присви очи.

— Имаш добри информатори, Франк. Да, наистина ми се обади.

— Тогава Кохран сподели ли с вас, че според него двама терористи, братя Макнълти, не представляват заплаха за никого в Съединените щати, включително за Чарлс Уестборн?

Крофт се понаведе напред.

— Нагазваме в опасни води, Франк. Засекретена информация. Но едно ще ти кажа: източници от разузнаването съобщиха в комисията, че определени терористични организации проявяват засилен интерес към местонахождението и предвижданията пътувания на някои висши държавни служители, двама от които сенатори.

— И Уестборн ли бе сред тях?

— Да. Според докладите, които получихме, някои фактори в ИРА никак не са доволни от опита на Уестборн да внесе промени в банковото ни законодателство и да задуши американския принос за „каузата“. Разтревожих се и се свързах с Кохран. Той бе категоричен, че и през ум не им е минавало такова нещо, камо ли да изготвят черни списъци.

— Вие повярвахте ли му?

— Нямам основания да не му вярвам, както и той — да ме заблуждава.

— Още ли сте склонен да му вярвате, при положение че отпечатъкът от дланта на единия близник е намерен на местопрестъплението?

Крофт извади пакет цигари и предложи на Сърес, който отказа. Безшумните вентилатори веднага дръпнаха дима към отдушниците в тавана.

— Не вярвам Кохран да ме е излъгал или подвел — каза Крофт. — Въпреки това ми прилява, като си помисля, че може да се заблуждавам в него...

— Не се заблуждавате, сенаторе.

Крофт го изгледа умислено.

— И защо смяташ така, Франк?

— Защото видях с очите си доказателствата, които Кохран вероятно е имал предвид.

— Какво говориш! — прошепна Крофт.

Сърес съзнаваше, че сега е моментът да се спре, за да оправдае поне отчасти доверието на Джонсън. Можеше да сподели с Крофт само подробностите, които наистина бяха от значение — за снимките на Кохран и други дреболии, свързани с близнаците. Но вече не беше по силите му да спре. Имаше нужда от помощта на сенатора, а единствено с всички подробности закуп се заплащаха толкова скъпи услуги.

Крофт го изслуша, без да го прекъсва. Когато Сърес завърши разказа си, беше запалил втора цигара.

— И таз добра — промърмори накрая. — Кохран да се появи тук със снимки, дати... Казваш, че Джонсън му е повярвал?

— Ирландецът беше много убедителен, сенаторе.

Крофт се изправи и заснова из тясното помещение с еднакви крачки, сякаш проверяваше точните му размери.

— Съзнаваш ли какво говориш? — попита го с гръб към него.

Сърес кимна и вдигна поглед.

— Да, сенаторе. Някой е имал куража, да не говорим за времето и средствата, да натопа двама терористи за убийството на Уестборн. А истинските убийци си се разхождат на воля. Затова дойдох при вас, сенаторе. Кохран спомена как сте знаели, че заплахата не идва от

Макнълти. Той си е направил труда да ни представи и доказателства. Вървим по погрешни следи.

— Кой още знае за Кохран, Франк?

— Само Арлис Джонсън.

Крофт разпери ръце през бюрото.

— В такъв случай ще се опитам да разбера, без естествено да вдигам шум, който ни подвежда и защо.

— Бих могъл да ви помогна, сенаторе.

— Говори.

Сърес се поколеба. От бързане почти не бе чул какво му е казала Холанд по телефона и се бе опитвал главно да я успокои.

— Разполагам с откъслечни данни — каза той и описа краткия телефонен разговор с младата жена. — Според агент Тайло дискетата съдържа записки за медицински опити на Пентагона, както и факти за сенатора Болдуин — поясни Сърес в заключение. — Изглежда, Уестборн се е натъкнал на широкомащабен заговор и с доказателствата е могъл да провали много кариери и репутации.

Крофт поклати глава.

— Съзнаваш ли колко налудничаво звучи?

— Тайло не е от хората, които вдигат шум за нищо — възрази твърдо Сърес. — Нямам причина да смятам, че си измисля. Щом твърди, че съдържанието на дискетата е такова, ѝ вярвам.

— И какво ще правиш от тук нататък, Франк?

— Нищо, просто смятам, че ако информацията от дискетата е толкова ужасяваща, може би разполагаме с мотива за убийството на Уестборн, който вероятно ще ни отведе в съвсем неочаквана посока.

Крофт се замисли.

— Дискетата у Тайло ли е?

— Да. Тя е в принудителен отпуск, докато трае служебното разследване. В момента си е вкъщи и ме чака.

Известно време Крофт мълча.

— Ще се срещнем в кабинета ми. После ще се поразходим.

— Къде, сенаторе?

— Ще видим с очите си какво ни е подготвила агент Тайло. Като имаме предвид, че май си е глътнала езика, е редно да ѝ обърнем малко внимание.

Сърес излезе от Кулата. Крофт изчака, после отиде забързано в стаята през две врати в същия коридор.

Тримата други Кардинали бяха там — бяха насядали около маса с форма на подкова. До нея имаше две бюра и столове, подредени както в съдебна зала. Зад тях се виждаха три редици пейки. Преди повече от двайсет години именно в тази зала най-високопоставените хора, замесени в аферата „Уотъргейт“, се бяха опитали да спасят кожата, като си бяха признали всичко. Двама от присъстващите Кардинали бяха ръководили тайните заседания.

Крофт провери още веднъж дали е заключил вратата. От вкаменените изражения разбра, че по чувствителните микрофони, монтирани в Кулата, колегите му са чули всяка дума, която си е разменил със Сърес. Добре. Пестеше се време.

— Май това пале от Службата ще ни създава проблеми, а, Джими? — каза Хюбърт Болдуин с провлачения си акцент.

Болдуин — живата легенда на Сената, беше висок и едър, с черти, изсечени като на скулптурните фигури в Ръшмор. Беше на седемдесет и две години, придвижваше се с помощта на бастун със сребърен връх, угаждаше си с бърбън и пури и се радваше на третата си съпруга, с четирийсет години по-млада от него. Безскрупулен в политическите борби и сякаш непобедим, беше провалил доста хора в политиката и можеше да издъни още повече.

— Така изглежда — отвърна Крофт с безразличие.

Нарочно гледаше да не споменава факта, че името на Болдуин е изплувало, и то в ужасяващ контекст.

— Става напечено — намеси се Пол Робъртсън. — Защо точно теб са взели на мушка, Хюбърт? Ще ни поразправиш ли за тези медицински опити?

Беше най-млад от тримата, наближаваше петдесетте и бе красив като звезда от сладникав сериал. Сенатското си кресло от щата Флорида беше наследил от баща си. Силните на деня го бяха дошлифовали като политик за показ. Никой не можеше да се мери с него в привличането на пари за избирателните кампании или печеленето на гласове сред пенсионерите. Но Робъртсън не бе просто красивото лице. Който го обидеше или ядосаше, бързо откриваше колко отмъстителен и злопамятен, дори непримирим е.

— Стара история! — излая Болдуин. — Било каквото било.

— Да не ровим в мръсното бельо, Пол — предложи Барбара Зентнър, забелязала скептичния израз на Робъртсън.

Беше облечена в зелен копrienен костюм, от който къдравата ѝ коса изглеждаше още по-оранжева. Крофт недоумяваше как такава умна жена е лишена от всякакъв вкус. И все пак всички непрекъснато ѝ правеха комплименти колко добре изглежда и се облича. Сенаторката от Калифорния с най-дълъг стаж не понасяше градивната критика въпреки безспорния си опит в политиката.

— Съгласна съм, че сме изправени пред нещо неочаквано — продължи тя, — но положението може да бъде овладяно. — Зентнър насочи бляскавите си хищнически очи към Крофт. — Права ли съм, Джеймс?

Крофт беше надарен с изключително бърз, пъргав ум, който работеше като компютър. Още докато бе слушал Сърес, бе започнал да претегля различните варианти, да ги пренарежда и да обмисля плюсовете и минусите им.

— Да, Барбара.

— Кажете тогава какво предлагаш.

— От думите на Сърес излиза, че без да иска, Уестборн сам е забъркал кашата — поде Крофт. — Но най-важното е, че вече знаем къде е дискетата.

— Една от дискетите — вметна Робъртсън. — Има и втора. А от онова, което ни каза, тя не е в кабинета на Уестборн.

— Да, но засега това ще почака — продължи търпеливо Крофт. — Най-напред трябва да се погрижим за агент Тайло от тайните служби.

— Нищо и никаква новобранка — изсумтя Болдуин.

— Да. Това само по себе си значи, че много по-лесно ще се доберем до дискетата.

Болдуин сплете изкривени от артрит пръсти на сребърния крайник на бастуна.

— Сърес спомена, че тя е в принудителен отпуск. Така ли е?

— Да. И слава богу. Млада жена, допуснала ужасна грешка, която е струвала живота на охранявания от нея човек. Смазана е от провала. Вместо да се застъпят за нея, колегите ѝ я натопяват. С

кариерата ѝ е свършено. При това служебно досие пак ще извади късмет, ако я вземат да охранява някой универсален магазин.

— Съвсем се е отчаяла и обезверила. Христоматиен пример за жена, посегнала на живота си.

— Има ли роднини? — попита Робъртсън. — Някой, който да се поинтересува от съдбата ѝ?

— Няма близки — отвърна Крофт.

— Приятел?

— Иронията е там, че приятел ѝ е Сърес — усмихна се Крофт.

Той изчака, проверявайки колко ще им отнеме, за да направят връзката и да стигнат до логическия извод.

— Сърес също трябва да бъде премахнат — каза най-сетне Зентнър. — Вече знае какво има на дискетата и няма да остави нещата скрити покрити, особено след като е замесено неговото момиче.

— Но Сърес не е новобранец — напомни им Болдуин. — Каквото и да му се случи, не бива да има издънки.

— Това се отнася и за двамата — отбеляза монотонно Зентнър. — Мен ако питате, каквото сполети единия, трябва да сполети и другия.

Крофт не се намеси. Вече си бе направил изводите.

— Имаш нещо наум нали, Джими? — попита едва чуто Болдуин.

— Ти също, нали, Хюбърт?

Отговорът изплющя като удар с бич:

— Не се самозабравяй, Джими. Особено пред мен.

Крофт реагира, сякаш са му ударили плесница.

— Имах предвид, само че вариантите ни са ограничени, Хюбърт, и че се налага да действаме бързо.

Пол Робъртсън забеляза, че Болдуин се вкисва. Напоследък възрастта му личеше все по-често — той бе сприхав, вироглав, на настроения. Точно сега нямаха време да се занимават с капризите му.

— Джеймс е прав — каза Робъртсън и се обърна към Крофт. — Продължавай.

— Доколкото разбрах, Тайло е изслушала само част от дискетата. Но това беше преди доста часове. Не е изключено вече да я е прегледала цялата. Тъй като не знаем съдържанието и последователността, трябва да приемем, че освен Хюбърт са изскочили и други имена.

Крофт замълча, за да види въздействието на последните си думи, и с удоволствие забеляза, че патрицианското високомерие на Болдуин се е изпарило. Робъртсън и Зентнър бяха не по-малко притеснени, макар и да не издаваха страховете си. Крофт си даде сметка, че това усещане — как мечът е надвиснал и над техните глави, е ново за тях.

— Къде е сега Сърес? — попита Робъртсън.

— Чака в кабинета ми — отговори Крофт. — Казах му, че ще посетим Тайло, за да видим с какво разполага. Преди това мога да се свържа...

— Засега ни спести подробностите — прекъсна го спокойно Робъртсън. Погледна другите и те му кимнаха едва забележимо. — Излишно е да ти обясняваме колко деликатно е положението. Напълно ти вярваме, че ще пипаш чисто. Но гледай маризцията да не се издъни.

Крофт за малко не се разсмя на този недодялан опит на Робъртсън да се прави на много печен. Гласът му прозвуча съвсем делово:

— Разчитайте на мен!

— Не мога да го понасям тоя кретен!

Болдуин гледаше на кръв вратата, през която току-що бе излязъл Крофт.

„Сигурен съм, че е взаимно“, помисли си Робъртсън.

— Ще свърши работа, Хюбърт — рече той. — Гори от желание. Другото го остави.

— Без Крофт нямаше да стигнем доникъде — добави Зентнър, после пак си подхвана своето: — А Уестборн още щеше да ни държи в шах с тия свои амбиции за Белия дом. — Тя замълча. — Разиграваше ни като палета, Хюбърт. Щеше да ни изнудва до безкрайност. Но ако бяхме подкрепили кандидатурата му — както искаше той, после щеше да ни разкара от политиката.

Болдуин се наведе и изрази сърдитото си съгласие, като изплю тютюнева хрчка, която се размаза в месинговия плювалник.

През дългите си бляскави кариери Кардиналите се бяха облажили доста — сенатските им кресла струваха милиони долари. Уестборн бе заплашвал да разруши доходоносната им връзка с техните основни поддръжници. Предложените от него данъци върху тютюна

щяха да хвърлят в хаос не само щата на Болдуин Тенеси, но и целия Юг. Зентнър, както и икономиката на цяла Калифорния щяха да пострадат, ако той прокараше предложението си за закриване на военните бази. Робъртсън щеше да бъде изоставен от най-надеждните си привърженици — мощните производители на захар във Флорида, ако Уестборн беше премахнал квотите за внос на суровина.

Кардиналите действаха под влияние на най-първичния инстинкт — за самосъхранение. И боговете на политическия Олимп се бяха показали благосклонни към тях — бяха им пратили Джеймс Крофт, който да изпълни желанията им. Болдуин знаеше, че на харизан кон зъбите не се гледат, но не можеше да прикрие отвращението си.

— Крофт започва да си вири носа — изграчи той заядливо. — Дори вече се смята за един от нас...

— Нека си живее с илюзиите — прекъсна го рязко Робъртсън. — Чудо голямо! Май забравяш, Хюбърт, че докато Тайло и Сърес се размотават на воля, душичките и на трима ни са в ръцете на Крофт. При това положение ще се отнасяме с него като със скъп приятел.

Болдуин погледна злобно по-младия мъж. Барбара Зентнър се намеси. На Болдуин му се повдигна от начервените ѝ месести устни.

— Помниш ли, ти каза, че не би трябвало да има издънки? — попита тя, мъчейки се гласът ѝ да звучи кораво, но нещо не ѝ се получи. — Щом Крофт се занимава с подробностите, следите няма как да водят към нас. Той ни е живата гаранция. И толкоз!

13.

Франк Сърес чака дваайсет минути пред кабинета на Крофт, докато секретарката го покани да влезе. Сенаторът седеше зад бюрото си, стиснал с рамо слушалката на телефона.

— Изчакай, имам посетител — каза той приглушено. После вдигна поглед към Сърес. — Имам малко работа, не търпи отлагане. Ще ми трябват поне още петнайсет минути. Защо не отидеш у Тайло, а аз ще дойда сам?

— Добре — отговори Сърес.

На път към Дърксен Билдинг се бе отбил в службата и бе звъннал на Холанд да ѝ обясни набързо, че няма да иде сам. Тя посрещна новината без особен ентузиазъм, някак вяло и сдържано. Добре поне че нямаше да чака заради Крофт.

— Петнайсет минути — обеща пак Крофт и натисна мигащото копче върху телефонния апарат. Изпроводи го с поглед и заговори чак когато вратата се затвори:

— Тръгна — изрече едва чуто. — Погрижи се за него.

В апартамента във „Фор Сийзънс“ Проповедника остави слушалката върху вилката. Бе облечен във вълнен бежов панталон, шоколадово на цвят поло и италиански ботуши ръчна изработка. До себе си бе метнал топло вълнено яке. Щеше да се вписва идеално в обстановката.

Отвори пътеводителя на Вашингтон и се вгледа в плетеницата от улици, пресичащи Джорджтаун. Там се стигаше само по две главни артерии, идващи от градския център. Проповедника знаеше откъде тръгва Сърес, затова изключи едната.

Помагаше му и това, че повечето улици в Джорджтаун са еднопосочни — така се ограничаваше броят на подстъпите към къщата на Тайло.

Проповедника слезе във фойето и помоли пиколото да спре такси. След няколко минути колата подкара по Ен стрийт, някогашния

бохемски квартал на Джорджтаун, докато цените на недвижимите имоти не прогониха кафенетата и магазинчетата за предмети — образци на контракултурата. Сега по улицата имаше само скъпи европейски ресторанти, бутици и магазини за деликатеси.

Проповедника слезе от таксито пред варосана тухлена сграда и огледа тротоара в двете посоки. Остана доволен. Имаше достатъчно хора, за да му създадат прикритие, но не и да му се пречат. Потокът от коли течеше неспирно, а кръстовището бе съвсем наблизо. Проповедника се сля с пешеходците и пое към ъгъла. Купи си от уличен търговец още топъл шоколадов сладкиш и зачака.

В задълженията на Сърес влизаше да знае най-прекия път между всеки две точки в града. Предпочиташе да минава по Чарлс стрийт, когато ходеше у Холанд.

Докато се движеше по улицата, непрекъснато го дразнеше някакво смътно усещане. Беше се появило, след като си бе тръгнал от кабинета на Крофт, и го преследваше като натрапчива мелодия. Колкото и да се напругаше, не успяваше да открие причината за него, докато с периферното зрение не забележа номерата на сградите.

Как щеше да се оправи Крофт, след като не го бе попитал за адреса?

Тъкмо бе започнал да набира номера по телефона в колата, когато чу вик. На кръстовището беше застанал мъж във вълнено яке и му махаше, показвайки нещо, което приличаше на малък портфейл. Сърес насочи колата към бордюра. Мъжът се намираше на четири-пет метра и държеше карта за самоличност. Още отдалеч Сърес разчете яркосините букви: ФБР.

Реагира точно според инструкциите. Нямахе причина да се съмнява в картата, а оттам и в човека, който я показваше. Първата му мисъл беше, че агентът се нуждае от подкрепление. Изражението му беше сковано, само очите непрекъснато шареха и търсеха нещо или някого по улицата.

Сърес се приближи с автомобила и откряна вратата. Агентът дойде на около метър, без да отделя очи от движението по тротоара. Минувачите го оглеждаха любопитно и продължаваха нататък.

— Какво има? — попита Сърес и се подаде.

Проповедника беше извърнат на другата страна. Сърес стъпи на тротоара. Пъхна дясна ръка под самото си.

— Слава богу, че ви видях — каза Проповедника. — Някакъв с пушка...

Така и не довърши изречението — извърна се и застана с лице към Сърес. Приглушеното изпукване бе удавено в грохота на уличното движение. Куршумът проникна в коремната кухня на Сърес, плъзна се през стомаха и точно както бе разчитал атентаторът, излезе през лявата половина на гръдния му кош.

Ръката на Сърес не стигна оръжието. Болеше го така, сякаш режеха вътрешностите му с бръснач.

— Божичко, Франк, още е четири, а вече си сдал багажа. Хайде, не можеш да караш в такова състояние.

Сърес усети как две силни ръце го изправят, после го повалят на седалката до шофьора. Проповедника седна до него зад волана и затвори вратата. Сърес виждаше през предното стъкло как хората минават и заминават, без изобщо да подозират какво става.

Като шофираше с една ръка, Проповедника се включи в движението. Зави бързо, отхвърляйки Сърес към вратата. Той прехапа устни, за да не изкрещи, и се пресегна да я отвори.

— Съжалявам, Франк, но няма да стане.

Проповедника подпря ръка на седалката и леко повдигнал цевта, стреля повторно, уцелвайки Сърес под рамото. От устата му се чу гъргорене. Той усети как олеква и си помисли, че непременно трябва да се хване, за да не изхвърчи. Като плащаница го обгърна смътната мисъл: „Откъде знае как се казвам?“

Холанд дръпна дантелените пердета на високите тесни прозорци с изглед към моравата пред къщата. Бяха минали четирийсет минути, откакто Сърес ѝ се бе обадил да предупреди, че ще доведе и Крофт. Още ги нямаше никакви.

Франк я изненада, когато ѝ каза, че ще дойде и Крофт. Само добави да не се безпокояла. Крофт проявявал изключителен интерес към битието ѝ. И по-рано двамата били работили заедно. Можело да му се има доверие.

Още преди Холанд да разбере какво ѝ говори, той бе затворил. По-късно, когато се връщаше в мислите си към този ден, тя щеше да си спомни, че и Крофт е бил сред хората, излезли онзи път от кабинета на Уестборн в Оук Фармс. За Крофт Холанд знаеше само, че благодарение на него и неговата организация в Илинойс президентът в крайна сметка е спечелил изборите. Тежка артилерия. Но Франк му се доверяваше, а и името му не беше изскочило от дневника на Уестборн.

С подвижната слушалка на телефона в ръка Холанд тръгна да се разхожда из всекидневната, пред библиотеката, стигаща чак до тавана. Погледът ѝ падна върху томче с древногръцки трагедии и тя бе стъписана от внезапната ирония. Хилядолетия я делиха от времето, когато животът на обикновените простосмъртни и на боговете е бил неразривно свързан. Междувременно обаче хората не бяха помъдрели и явно бяха обречени да повтарят отново и отново отколешните грешки. Холанд имаше усещането, че е извършила ужасен митичен грях: сдобила се е с познание, с което не знае какво да прави, а не може и да го върне.

Беше се изкушила от онзи първичен инстинкт, любопитството, и му се беше поддала.

Не бе прочела древна каменна плоча, не бе отворила и кутията на Пандора. Ставаше дума просто за дискета, която обаче сега не ѝ даваше мира. Холанд знаеше, че репликите, които е подслушала, и документите, които е видяла, са истина: истината за Чарлс Уестборн и за някои от най-влиятелните американци.

Водена от отчаяната потребност да научи още и още, бе прегледала цялата дискета от край до край. Сега вече нищо не можеше да бъде същото. Разкритията я ужасяваха и вбесяваха. Чувстваше се измамена и предадена от хората, заклели се да оправдаят доверието на обществото.

Но ужасът не свършваше дотук. Сякаш наученото не бе достатъчно, предстоеше ѝ да се запознае с още факти. В края на дискетата Уестборн споменаваха, че съществува и втора дискета... някъде.

„Ще дойдат да потърсят тази у мен, които и да са те...”

Сега вече разбираше защо Уестборн неминуемо е щял да умре. Но и съзнаваше, че враговете му са цял легион. Как да разпознае на кого ръцете вече са изцапани с кръв?

Подскочи, когато телефонът в ръката ѝ иззвъня.

— Агент Тайло? Обажда се сенатор Крофт.

— Проблеми ли има, сенаторе? — попита нервно тя.

— Разбира се, че не, госпожице Тайло. Обаждам се само да предупредя, че с Франк ще се забавим.

Холанд затвори очи, опитвайки се да успокои дишането си.

— Ало? Госпожице Тайло!

— Извинете, сенаторе.

— Обаждам се от колата. Ще бъдем при вас след пет минути — изрече ведро и ободряващо Крофт.

Линията изпука и гласът му се изгуби. „Горе главата! След малко са тук! След броени минути!“

Проповедника се намираше на две минути път от къщата, когато телефонът в колата избръмча. Включи го, изчака да чуе гласа на Крофт, представи се и заслуша. Разговорът продължи секунди. Проповедника зави в пресечката и започна да обикаля в кръг. Холанд се бе хванала на въдицата, но той не искаше да я стряска, като ѝ се изтърси прекалено рано.

Холанд чу свистене на гуми: по алеята се задаваше кола. Тя мярна през прозореца синьото купе. Франк! Слава богу! Някой почука.

Входната врата бе с прозорче със стъклопис с формата на слънчоглед. През жълтите, кафявите и черните плочки не се виждаше нищо. Холанд махна резето, отключи и откряна вратата, когато тя я халоса с тежкия си плот отдясно по тялото и разцепи бузата и челото ѝ. Младата жена имаше чувството, че някой я тика с все сила назад, прорязва я болка, тя загуби равновесие и усети как нозете ѝ се подкосяват.

Проповедника нахълта и насочи пистолет към Холанд, свита на пода. Допря цевта в слепоочието ѝ и провери пулса. Жива, макар и зашеметена. Обърна глава, за да огледа стаята. Нищо.

Отпусна се на коляно, хвана безжизнената ръка на Холанд и натика в пръстите ѝ дръжката и спусъка на пистолета си. Беше с найлонови ръкавици и после нямаше да заличи отпечатыците ѝ.

Сетне я завлече за бието на пуловера по лъснатото дюшеме към задната част на къщата. Надзърна в кабинета и усмихнат видя

дискетата до компютъра.

Франк Сърес не усещаше тялото си под кръста, но можеше да мърда. Гърдите му сякаш горяха, от зъглчето на устата му се процеждаше нещо топло. Но той беше в пълно съзнание. Помнеше как мъжът го е повалил, колко нехайно е изстрелял по него последния куршум. През предното стъкло разпозна къщата на Холанд. А убиецът вече не беше в колата.

Простена тихо, на устните му се пукна кърваво балонче и той се размърда бавно.

— Не ме гледай!

Холанд седеше на пода, пъхнала ръце под себе си и опряла гръб в бюрото. Главата я болеше неопишимо, трябваше да мига, за да разсее танцуващите пред очите ѝ черни кръгове. Но не можеше да откъсне поглед от мъжа, който стоеше на няколко крачки, насочил дулото на пистолета към врата ѝ.

— Кой сте вие? — попита тя дрезгаво.

— Не е твоя работа.

Гласът му бе мек, почти изкусителен.

— Какво искате? — подхвана пак младата жена, като се мъчеше в тона ѝ да прозвучат метални нотки.

Реагираше, както я бяха учили, вече не мислеше къде са Франк и Крофт и какво им се е случило. Беше се съсредоточила върху оръжието.

Проповедника вдигна дискетата, после я пусна в джоб на якето си.

— Намерих каквото търсех. От тук нататък се опасявам, че нямам избор. Едва ли искаш да видиш смъртта в очите, пиленце. Гледай някъде другаде, мисли си за любимия или за приятен спомен. Обещавам ти да не боли.

Холанд почти се поддаде на хипнотичния му тон. После тръсна глава и болката я върна в реалността.

— Едва ли се налага... — започна тя.

Проповедника долепи пръст до устните си. Пристъпи крачка напред и вдигна още малко дулото.

— Мамка ти, кучи сине!

Холанд изстреля ругатнята, все едно го замери с твърд предмет. Тялото на Проповедника се стегна и тя му се хвърли. Изрита го с все сила по пиццалите. Той изгуби равновесие върху лъснатия под.

Изръмжа и докато падаше, се вкопчи в глезена ѝ. В следващия момент се изправи на колене и опря пистолета до врата ѝ.

Изстрелът, разтърсил малката стая, не бе от оръжието на Проповедника. Холанд вдигна поглед и съгледа Франк Сърес: беше се вкопчил в рамката на вратата, дрехите му бяха подгизнали от кръв, автоматичният пистолет се полюшваше в ръката му. Холанд се откопчи с ритник и запълзя към него.

Проповедника не си направи труда да залегне. Знаеше, че чул ли си изстрела, значи не си мъртъв. Докато Сърес събираше сили повторно да вдигне ръка, Проповедника стреля и на челото на агента се появиха две червени дупки.

Проповедника скочи на крака, чу, че момичето тича нанякъде в другия край на къщата. Изкушаваше се да го догони и накаже, но здравият разум надделя.

Провери дали дискетата още е у него и предпазливо се върна в антрето. Метна пистолета на канапето и излезе навън. Вече бе изкарал колата на улицата, когато чу в далечината полицейските сирени.

Холанд се беше притиснала до хладилника, с оръжие, готово за стрелба. Бе чула как входната врата се отваря и затваря, как се включва кола. Надзърна над перваза на кухненския прозорец и видя убиеца зад волана. Изтича при вратата, отвори я и приклепна за стрелба. Двайсет метра по-нататък задното стъкло на колата стана на сол, но тя продължи да се отдалечава с лъкатушене, докато не се скри в далечината.

Холанд хукна обратно в къщата и коленичи до Сърес. Повдигна ѝ се, когато забеляза дупките в главата и изцъклените му очи, вперени безжизнено в нея. Оголи зъби и зави като вълчица.

Сирените я изтръгнаха от мъката. Холанд се изправи несигурно и все така стиснала оръжието, закрета към вратата. Пред къщата се

закова кола, следвана от други две. По регистрационните им номера Холанд позна, че са на Службата. Идеше ѝ да заплаче от облекчение, но мъжете, изсипали се от автомобилите, насочиха към нея пистолетите.

— Ето я! Вържана е!

Първите два изстрела откъртиха трески от дървото на сантиметри от лицето ѝ. Холанд затръшна вратата и изтича през дневната. Прозорците бяха раздробени от последвалия обстрел.

— Какво правите? — изкрещя младата жена. — Престанете!

Профуча през кухнята, грабна якето и чантата си и се замъчи да отключи. Телефонът отзад зазвъня, докато не се включи секретарят. Отвън на Холанд ѝ се зави свят от студа. Втурна се през вътрешната градина с циментов под. Гласовете се приближаваха и вече долитаха отстрани на къщата.

Бравата на портата беше клеясала от ръждата. Холанд я разби с изстрел. За миг се възцари тишина, после пак екна стрелбата, този път много по-близо. Момичето погледна за последно назад и изрита портата. Тя продължи да се люшка, увиснала на скърцащите панти — единственото доказателство, че Холанд е била тук.

ВТОРА ЧАСТ

14.

Таксито беше спряло пред „Хикъри Дикъри Док“, хотел, който се помещаваше в ремонтирана внушителна сграда във викториански стил с изглед към парка на Болта Плейс.

Отначало Холанд тичаше задъхано като маратонец, после обаче си наложи да намали темпото, сякаш прави крос. В този квартал често се срещаха жени, които, отметнали глави и вперили поглед право напред, тичаха за здраве. Но по тротоарите имаше все повече забързани минувачи и тя не искаше да привлича вниманието.

Докато чакаше светофарът да превключи на зелено, заподскача на едно място, вторачена в очукания жълт шевролет от другата страна на улицата. Шофьорът беше висок и чернокож — нигериец или сенегалец, кожата му блестеше като лъснат абанос. Стоеше до отворения багажник, след като прилежно беше наредил куфарите на пътника си върху тротоара и го чакаше да прецени какъв бакшиш да му даде. На стъпалата пред хотелчето някаква млада жена, облечена в пролетна рокля на цветя, потрепери и погледна пътеводителя, а сетне недоверчиво и сградата, в която ѝ предстоеше да отседне.

Светна зелено и Холанд хукна като попарена, за да изпревари мъж с вид на учен, който също гледаше таксито. Заобиколи отпред колата и се настани на задната седалка. Вътре ухаеше на мускатово орехче и на нещо непознато.

— Вече приключвам!

Шофьорът, който още стоеше отвън, ѝ замахаше, докато с другата ръка си получава парите. После автомобилът се разтресе: мъжът бе затръшнал капака на багажника. Пъхна се зад кормилото и пак замахаше.

— Удли Парк. Знаете ли как се стига?

— Вече приключвам!

Холанд се наведе напред и тикна банкнота в ръката му.

— Удли Парк!

Чернокожият трепна от тона ѝ. Погледна петдесетте долара и на език, който Холанд не разбираше, заговори на фигурките и талисманите, прикачени върху таблото.

Знаеше, че все някога ще се доберат до таксиметровия шофьор. Ще почнат да го разпитват, докато не им опише откачалката, натресла му се пред „Хикъри Дикъри Док“, и не им каже къде е слязла.

Кои ли бяха те?

Докато бягаше, Холанд бе разчитала на ушите, а не на очите си, за да определи близо ли са преследвачите ѝ. Още се ослушваше, та да различи в тътена на уличното движение клаксоните на пожарните от виенето на линейка. Сирените на полицейски коли още не се чуваха. С всяко изщракване на таксиметровия брояч през пясъчния часовник на надеждата ѝ се процеждаше още едно зрънце.

Кои бяха те?

Номерата на колите, спрели пред къщата ѝ, бяха на Службата. Значи и хората, стреляли по нея, бяха агенти.

Възможно ли беше да са изпратени по сигнал от Франк? Той да е предупредил някак си Центъра, че е ранен и нападателят му заплашва живота на друг агент?

Холанд потрепери при спомена за мъртвото тяло на Сърес в ръцете ѝ, за двете рани върху челото му и безжизнените очи, вперени в нея.

„Ето я! Въоръжена е!“

Виковете на агентите, преди да открият огън по нея, върнаха Холанд към реалността. Те бяха дошли не защото Сърес е успял да ги предупреди, не защото знаеха, че тя е в опасност. Не преследваха убиец. Бяха дошли да търсят нея, единствено нея...

Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, когато Холанд стисна дръжката на вратата при острия завой на Рок Крийк Драйв. Бяха подминали Дъмбъртън Оукс и се носеха на изток, към Рок Крийк Парк. Холанд не си правеше труда да оглежда движението. Ако знаеха, че е в таксито, щяха да намерят начин да го изкарат от пътя.

„Преследват ме хората, с които работя. Искат да ме убият... Господи, не е възможно!“

Тези въпроси заплашваха да я лишат и от малкото останало ѝ самообладание.

„Още не знам достатъчно, но скоро може би ще науча всичко.“

Беше важно да запомни образа на убиеца. Между трийсет и пет и четирийсетгодишен. Слабо, но мускулесто яко тяло и жълто-кафяви очи върху лице със силен слънчев тен, като на манекен, готов да бъде сниман за рекламни фотоси на яхта в Карибско море или на фона на белите скали в Егейско море. Глас, принадлежащ на американец, в който сякаш звучеше смъртта, глас на професионалист, в чиято ръка оръжието не трепва и който бе направил две дупки в челото на човек, без изобщо да се прицелва.

Но само способностите му ли го отличаваха?

Освен че му липсваше страх, той се открояваше с още нещо в поведението. Начинът, по който говореше, сякаш му принадлежеше цялото време на света. Увереността, че е невъзможно да сгреша, ето защо тя да гледала встрани, да си мислела за любимия или за някакъв приятен спомен. Сякаш бе с ореол, излъчваше магия, която го предпазва и няма да позволи на никого да го спре.

Предпазва го...

Кой си ти? Откъде се появи? Не, не, грешна посока. Това, което знам, е, че си дошъл за дискетата. Усмихна се, каза, че си намерил, каквото търсиш, после пхна дискетата в джоба си. Значи си бил онази нощ и в Оук Фармс. Още няколко крачки и щях да те видя... в мига, преди да ме застреляш.

Ти си убил Уестборн. Но преди това си го измъчвал. Защо? Пак заради дискетата, нали? Не е била у него. Не. Пак греша. Уестборн не е носел дискетата, която си търсел.

Тази, за която си бил изпратен.

Наясно си бил с всички детайли по охраната. Разполагал си с всичко необходимо. Имал си укритие. Било ти е студено и неудобно, но това не те е плашело. Бил си на сигурно място. Дори кучетата не са могли да те надушат. Знаел си, че ще има кучета.

Изпилил си ключалката на задната врата, защото си смятал да проникнеш оттам. Чул си как Флеминг хвърля камъка в езерото и отговора на патрула. Знаел си, че тъкмо тогава е безопасно да влезеш във вилата.

Знаел си и че вътре е любовницата на Уестборн. Чрез нея си искал да го сплашиш и той да ти даде дискетата. Преди да го

разпориш като парцалена кукла...

Намираха се на авеню Кънектикът, съвсем наблизо до Удли Роуд. Входът на зоологическата градина се падаше вдясно, от другата страна на улицата, но Холанд не гледаше натам.

— Спрете!

Отвори вратата още преди таксито да спре рязко и пресече тичешком на жълто авеню Кънектикът. Студеният вятър струпваше над главата ѝ буреносни облаци. Холанд си запроправя път с рамо през случайните минувачи и просяците, скупчени около вентилационните решетки пред спирката на метрото. Монетите за билета, които стискаше в дланта си, вече бяха топли. Последната, най-ужасна мисъл, която ѝ мина през главата, докато се носеше с ескалатора, беше: „Кой те е изпратил да обезобразяваш и убиваш? Кой стои зад гърба ти?“.

Догони потеглящия влак на метрото и се мушна между затварящите се врати. Линията се оказа къса, имаше още пет-шест спирки до станция Фарагът Норт в центъра.

За първи път, откакто бе избягала от къщата, се почувства в безопасност. Докато бе в тълпата, никой не знаеше коя е. Сигурно бяха предвидили, че ще се запъти към метрото, но нямаше как толкова бързо да пратят хора по всички станции, камо ли във всеки отделен влак.

На Фарагът Норт Холанд се сля с навалищата, насочила се към линията на юг. След миг се озова във влака за Уотърфрънт, докъдето стигна едва след петнайсет минути.

С бърза крачка и наведена глава пресече Мейн стрийт и пое към парка, граничещ с канал Вашингтон. Отляво бяха кейовете на вашингтонските речни линии с туристическите корабчета. В далечината се виждаха светлините на Форт Лесли Макнеър, а по-нататък — на Бъзард Пойнт, където бяха разквартирувани частите на ФБР, обучени да спасяват заложници.

Холанд зави наляво и ускори крачка. Крайбрежната алея бе почти безлюдна, вятърът, духащ откъм канала, развяваше памучното яке на младата жена. Тя се чувстваше уязвима. Студът само засилваше страховете ѝ, умората подклаждаше нейните подозрения и Холанд си

повтаряше, че само се заблуждава. Но усещаше едва ли не физически как самообладанието я напуска.

Светлините на моста Франсис Кейс Мемориал се отразяваха в нагънатата от вълнички вода. В сянката на моста Холанд се загледа в червените, зелените и сините огънчета, танцуващи в мрака. Чу изпищяването на корабна сирена, поскърцването на дърво и стона на опънатото въже.

В яхтклуб „Потомак“ имаше триста хелинга, на които бяха закотвени, общо взето, еднакви по мощност яхти и лодки. Самият клуб се помещаваше в красива постройка в древногръцки стил на възвишение, обляно от светлините на мощните прожектори зад него. Холанд долови музиката на оркестър и откъслечен гърлен женски смях. Едвам устоя на миража с неговия уют и безопасност.

Заобиколи голямата морава и се насочи към будката на охраната: само оттам можеше да мине през желязната ограда между клуба и алеята.

Разбра точно в кой момент е била забелязана от пазача — чу бръмченето на камера, следяща придвижването ѝ в мрака. Извърна се към водата с надеждата, че лицето ѝ ще бъде заснето най-много в профил. С крайчеца на окото видя, че пазачът я наблюдава. Не беше от обикновените ченгета, числеше се към специално подразделение, охраняващо най-големите неправителствени здания. Значи Холанд можеше да разчита, че няма да действа прибързано.

Вече държеше картата, когато стигна входната врата. Пъхна я в процепа на ключалката и бе възнаградена със светването на зелена лампичка. Затаила дъх, натисна петте цифри на кода. За по-голяма сигурност го сменяха всеки месец, а тя не помнеше кога са ѝ съобщили тази комбинация.

Светна втора зелена лампичка и ключалката прищрака. Холанд мина през вратата и я затвори. Обърна се и видя, че вниманието на пазача е насочено към телевизора. Компютърът щеше да отбележи автоматично кога е минал човекът и как се казва. Но името нямаше да бъде нейното. Холанд бе сигурна, че мъжът е свикнал да вижда млади жени, които идват сами. Или някой ги чакаше вътре, или щеше да се появи по-късно. Стига жената да разполагаше с карта и да знаеше кода, охраната не питаше коя е и какво търси тук.

Номерата на хелингите бяха осветени от оранжеви лампи и Холанд вървя покрай тях, докато стигна петнайсетметровата двумачтова яхта „Лебед мореплавател“, ръчно построена във Финландия преди дванайсет години. През летните месеци често беше кръстосвала с нея крайбрежието от Чесапийк до Мейн. Веднъж дори стигна чак до Мексико.

Стъпи на планшира и оттам скочи леко на кърмата. Приклепнала до вратата зад големия хромиран рул, пхна ключа в ключалката. Влезе в салона, включи генератора, осветлението и отоплението. После отиде в каютата, изу се и се строполи на леглото.

Сви се на кравай, изтощена до крайност, но не смееше да затвори очи. Плашеше я не тъмнината, а образите, които щяха да изплуват от нея. Погледът ѝ падна върху снимката на масичката, прихваната за леглото: тя и Франк, почернели и изрусели от мексиканското слънце и море, застанали в прегръдка на кърмата. После, когато се върнаха във Вашингтон, собственикът на яхтата ѝ даде картата и кода. Принудени да са дискретни в отношенията си, Холанд и Франк я използваха за свое скривалище далеч от клюките и хорските очи. Никой нямаше представа къде изчезват през почивните дни, на обществени места те не се появяваха заедно. „Лебедът“ беше най-свидната им тайна.

Холанд гледа снимката, докато не си спомни последната си среща с Франк — после не намери сили пак да извърне очи към нея. Нямаше право да се отдаде на скръбта си по него, защото вината щеше да я парализира в мъртвата си хватка. Погледна колко е часът и отиде в банята в предната част, където се търка, докато топлата вода не спря. От чекмеджетата под леглото извади бельо, дънки и пуловер, които бе оставила по-рано.

После изнесе портативния телевизор от шкафа и го включи точно навреме за новините в шест часа. Хубава чернокожа говорителка се впусна да чете сензацията на деня — газова експлозия, изравнила със земята жилищна сграда в Ню Джърси.

Крофт беше жив...

Всичко щеше да отстъпи на заден план, ако някой сенатор бе ранен или убит. Холанд се бе опитала да не мисли какво му се е случило, защо не е дошъл в къщата с Франк. Но въпросите отново и отново изплуваха.

Припомни си последния телефонен разговор. Крофт бе казал, че е в колата с Франк и ще дойдат до пет минути. Дали не го бяха повикали спешно и той не бе слязъл от автомобила броени минути преди Франк да бъде нападнат от засада? Нямахе друго разумно обяснение. Сигурно е казал на Франк, че ще го настигне и... не е подозирал, че закъснението ще му спаси живота.

„Има човек, който знае за съществуването ми. Крофт се е съгласил да дойде, защото Франк му е разказал за дискетата. Малкото, което знаеше за нея...“

Крехката надежда я топли до края на рекламите, когато започна следващият репортаж. Къщата ѝ, грейнала като снимачна площадка от фаровете на полицейски коли, мъже в палта или маскировъчни дрехи, крачещи с решителен вид по моравата отпред. Задъхана млада жена, стиснала здраво микрофона, обясняваше как агент от Службата за охрана е бил убит при провал в акция срещу фалшификатори. Разказът ѝ бе последван от резюме за наскорошна операция на Службата в Атланта, съдържащо намек за връзка с настоящия провал. Репортерката спомена за изчезването на друга агентка, Холанд Тайло. Не били съобщени никакви подробности, затова журналистката започна да импровизира: възможно било Холанд Тайло да е таен агент с разкрита самоличност.

Холанд не вярваше на ушите си. Превключи на други два канала, но и те даваха подобен коментар. Третият задържа вниманието ѝ. Пак показваха къщата ѝ, но от различен ъгъл. Картината играеше, сякаш операторът е тичал. В близък план — Арлис Джонсън в профил разговаря с двама патрулиращи полицаи.

Холанд не си даваше сметка, че е притаила дъх, чак докато гърдите не я заболяха. Кадърът с Джонсън бе траял към дванайсет секунди, но ѝ се видя много дълъг. Ужасно дълъг. Как Джонсън се бе озовал там толкова бързо? При провал на агент първи се появяваха хората от отдела за бързо реагиране. Не от отдел „Следствен“. Освен ако следователите не са били вече там... Тази мисъл се впи в съзнанието ѝ като рибарска кукичка.

Не ѝ се вярваше Франк да е потърсил в това състояние връзка с тях по радиостанцията. Оставало му е да живее броени секунди, вероятно бе да е повикал помощ с бутона за извънредни ситуации.

Времето също не пасваше. Холанд пресметна интервала от стрелбата до пристигането на Джонсън.

Бе невъзможно да е стигнал толкова бързо...

Значи мъжете, стреляли по нея, бяха от отдел „Следствен“. Те първи бяха откликнали на зова, отправен им по някакъв начин от Франк.

Холанд се опита да се отскубне от менгемето на мислите си. Знаеше, че е силно притеснена, на ръба на нервния срыв, и трябваше да внимава много. Пред нея изникваха и истински страшилища, но и призраци. Не можеше да пренебрегва логиката и здравия разум, бе длъжна да озапти своите развихрили се чувства.

Дотук нищо не се връзваше, особено по отношение на Арлис Джонсън. Холанд знаеше прекалено много за него, тайните места, където живееше. Втълпяваше си, че дори и да я подозира в най-лошото, той няма да изпрати анонимни убийци по петите ѝ.

Само че се бе случило точно това. Джонсън, а не някой друг стоеше пред вратата ѝ, нали? Искаше ѝ се да вярва, че става въпрос за ужасна бюрократична грешка. Агентите са я видели и заради тревожното обаждане са се престарали.

„Само дето хората на Арлис не правят такива грешки. Идват секунди, след като убиецът е духнал. Колко удобно... Не го преследват. Захващат се да му довършат работата...“

Холанд погледна телефона на конзолата до сателитната навигационна система. Според правилника трябваше да избере номера на дежурния, да се представи, да докладва състоянието и местонахождението си и да поиска помощ при необходимост. Така пишеше в правилника на Службата, така Джонсън я беше учил да оцелява. Някъде отвъд плискащите се солени води, в пронизваната от воя на полицейски сирени нощ той чакаше да му позвъни.

— Съжалявам, Арлис — прошепна тя. — Няма да ти позволя да ме намериш.

Мина ѝ през ума да потърси сенатора Крофт, но се отказа. Можеше да почака до утре. Тази вечер тя се нуждаеше от някой, който няма да задава въпроси, да предлага съвет или да я подтиква към действие. Който ще я прегърне и ще я обвие като в пашкул в любовта си.

Холанд набра някакъв номер в Ню Мексико. Жената, която вдигна, ѝ каза, че д-р Даниълс не е в клиниката и ще се върне след четири часа.

— Бихте ли ѝ предали да се обади на „Лебед“?

— „Лебед“ ли?

— Тя ще се сети — каза тихо Холанд и затвори внимателно.

15.

— Искрах да го чуеш от мен — каза Уайът Смит.

Седеше на стола с висока облегалка антика, чиято зелена кожена тапицерия, прихваната с месингови кабари, бе толкова изтъркана, че лъщеше. Арлис Джонсън забеляза, че шефът му непрекъснато се намества, за да понамали болката. Тази вечер всичко вървеше наопаки. Но Джонсън не каза нищо. Мълчанието за него беше злато, което наред с търпението рано или късно носи плодове.

— Получи се последният рапорт — подхвърли Смит. — Пистолетът, с който е застрелян Сърес, е целият в отпечатъци на Тайло. Разговарях с Пауъл от лабораторията. Правили са тройна експертиза.

— Твърдиш, че го е убила Тайло — изрече Джонсън безизразно.

— Съобщавам какви са веществените доказателства. Да ти се е обаждала?

Беше осем часът, от престрелката бяха минали три часа.

— Не.

— Имаш ли някаква представа къде е?

Джонсън поклати глава.

— Не изглеждаш изненадан от лабораторните резултати, Арлис.

— Поредната безсмислица — отвърна Джонсън. — Разбира се, изненадан съм. Не смятам, че Пауъл греши. При тези обстоятелства не би твърдял нещо, ако не е сто процента сигурен. Но и ти, и аз знаем, че има начини да се оставят чужди отпечатъци върху оръжието, с което е извършено убийството.

— Това ли според теб се е случило? Че е замесено трето лице?

— Не знам какво се е разиграло в къщата на Тайло. Засега.

Смит го познаваше достатъчно, за да не настоява. Щеше да се върне на темата по-късно.

— А за Сърес?

Джонсън още не можеше да повярва, че е загинал човекът, прикривал го по време на срещата с Кохран. Но бе видял с очите си кръвта, тялото, разкъсаната тъкан. Беше се разиграло прекалено бързо,

за да осъзнае, че Сърес, този толкова способен агент, намъчил се покрай изпитанията на жената, която обича, се е превърнал в труп, заметнат с оранжевото покривало на съдебните лекари.

— Прочетох досието му. Нищо не подсказва да е бил набелязан.

— Работеше с дипломати. Може да е подлял вода на някого от нашите мургави, революционно настроени братя, без да иска да се е набъркал в нещо, което те не желаят да научаваме.

Джонсън отмина без коментар изблика на расизъм на началника си. Смит открай време ненавиждаше арабите. Омразата му се бе засилила още повече след бомбения атентат в Световния търговски център.

— Няма данни за подобно нещо — възрази Джонсън. — Претърсихме кабинета и жилището му. Нищо. До полунощ ще разполагаме със съдържанието на сейфа му в банка „Фърст Франклин“, но не храним особени надежди.

— Пак опираме до Тайло, а? Доколкото съм чувал, бяха много близки със Сърес. Може би тя знае нещо за него или пък той ѝ е разправил нещо.

Джонсън не си направи труда да пита откъде Смит знае за връзката им. Директорът бе прав в едно: вероятно Холанд наистина знаеше „нещо“. Смит се обърна с лице към заместника си и очилата му проблеснаха от светлината на прожекторите пред паметника долу.

— Защо хората ти са стреляли по нея? Как частта за бързо реагиране е стигнала за нула време? И е изпреварила полицаите? — Директорът мълча известно време. — Арлис, подозираше ли какво ще се случи? Беше ли я поставил под наблюдение?

Джонсън му подаде два листа, които извади от куфара си, и му изложи съдържанието им, докато Смит ги преглеждаше.

— В пет и седемнайсет е постъпило обаждане по линията за извънредни случаи. Позвънил е мъж, вероятно бял, трудно е да определим възрастта, защото се е давел. Сравнихме го със запис на гласа на Сърес, но разминаванията са твърде много. Може да е всеки, освен жена. Телефонистката не е успяла да запише и номера на радиостанцията. Човекът е казал само, че е прострелян агент, и е дал адреса на Тайло. После се чуват фонові шумове, сетне мъжът се е обадил отново: престрелка, замесена е и жена. Говорил е всичко на всичко към шест секунди. В такива ситуации според правилника

частта за бързо реагиране действа по команда от дежурния офицер. Така е и в този случай.

— И когато пристигат там, заварват на входната врата Тайло, която размахва пистолет. — Смит отгърна втората страница на рапорта. — Хората ти са стреляли по нея, защото са я сметнали за опасна.

Стана от стола и с вдървена походка отиде при шкафа, където държеше алкохола. Извади бутилка малцово уиски, но Джонсън поклати глава. Директорът загледа шишето, сякаш четеше етикета, и го върна неотворено в барчето.

— Кой според теб се е обадил?

— Няма кой, освен Сърес. Цялата му кола беше в кръв, включително микрофонът на радиостанцията.

— Но не сме наясно с последователността на събитията — прекъсна го Смит. — Не знаем дали Сърес първо е бил прострелян в колата и след това още веднъж в къщата. Не знаем защо Тайло е обърнала оръжието си срещу него. Твърде много не знаем, дявол го взел! — Директорът се върна на стола си. — Засега ще пазим пълно мълчание.

— И как ще стане това? — възрази Джонсън. — Журналистите вече са в течение...

— Е, поне този път ни е от полза — прекъсна го Смит. — Бързо свързаха Тайло с Атланта и ние ще им припяваме. Непоклатимо оправдание да изключим от разследването ченгетата и да се оправяме сами.

— Едва ли е най-добрият ход, Уайът.

— Само така можем да я опазим жива, докато я откриеш. Ако допусна в издирването да се включат ФБР и другите, с нея е свършено. Ще се наложи да ги уведомим, че Тайло може би е убила федерален служител. Какво според теб ще се случи, ако я открият и тя се опита да избяга? — Смит премести крак и Джонсън чу как изщраква ключът на лампата. Светлината зад бюрото стана по-приглушена. — Ти си единствената й надежда, Арлис. Познаваш я, знаеш как мисли, как би реагирала. Дано само не си я научил на всички номера! — Смит замълча. — Тя е от нашите хора, Арлис. Моля те, намери я.

Директорът грешеше, като смяташе, че Джонсън познава чак толкова добре Тайло. И той вече не бе сигурен доколко я познава, но

реши да не поправя Смит.

Докато прекосяваше празния кабинет на секретарката, се потупа по джоба на сако, за да се увери, че вътре е мъничката касета, която бе взел от телефонния секретар на Тайло. Апаратът беше нов модел, с два брояча — единият посочваше последното получено съобщение, а вторият — общия брой на обажданията, в случай че искаш да ги провериш всичките.

Първият брояч показваше нула, което означаваше, че напоследък не е звънил никой. А и лентата на касетата беше превъртяна до началото. Но вторият брояч беше отчел едно обаждане.

Заслушан в ехото на стъпките си по стълбището, Джонсън се питаше: кой е изслушал единственото съобщение — Холанд, убиецът или и двамата? И щеше ли то да му бъде достатъчно, та след като го чуе, да разбере как да я намери в нощта и да я върне вкъщи?

16.

— Предупредих те и пак се издъни. Твоят човек съвсем се оля.

Сенаторът Пол Робъртсън опъна краката си върху кожения диван в кабинета на Крофт. Беше в бял поплинов костюм и плантаторска шапка с широка периферия. По-рано същия ден бе приел делегация пенсионери. За срещи като тази винаги се издокарваше като плантатор.

Крофт му сипа още един пръст отлично уиски. Самият той не бе докоснал чашата.

— Акцията мина точно според плана — каза той. — Моят човек си изчисли времето до секундата. Доколкото разбрах, и историята, съчинена за журналистите, ще мине. Колкото до следствието на тайните служби, Тайло се хвана на въдицата. В телефонната централа имат запис с нейно обаждане до Сърес същия следобед; когато е тръгнал към къщата ѝ, той пък е оставил на диспечера нейния адрес. Сега всички я свързват с него. Но най-важното, никой не е забелязал да влиза или излиза трети човек. Просто няма как моят човек да бъде заподозрян, че е участвал в престрелка.

Изрече „моят човек“ така, сякаш говореше за своя прислужник.

— Но като теглим чертата, Тайло пак разполага с дискетата — вметна Робъртсън. — Не е била намерена в къщата ѝ.

Крофт се настани на стола срещу дивана и след като се наведе, опря лакти върху коленете си.

— Слушай, Пол. Бележиш напредък. Тайло е сама и е уплашена. Въпрос е само на време да попадне в ръцете ни.

Робъртсън седна на дивана с едно-единствено плавно движение.

— Другите са доста ядосани, Джеймс. Не знаем къде е дискетата, нито какво смята да прави Тайло с нея.

— Болдуин ми даде да го разбере недвусмислено.

— Този дърт кретен май ти играе по нервите. Не бери грижа за него, дните му са преброени. — Очите на Робъртсън се превърнаха в ледени късчета. — Но да си остане между нас, чу ли? Знам го от лекар, който ми е задължен. Болдуин я живее, я не още шест-седем месеца.

Рак. Щом си иде, ще има много места за запълване. Намери Тайло и ние с Барбара ще имаме грижата да ти се отплатим от щедро по-щедро.

Робъртсън се изправи, разклати бърбъна в чашата и го гаврътна.

— Вратата е отворена за теб, Джеймс. Трябва само да платиш входната такса.

Той се усмихна, забелязал, че Крофт е наострил уши и в очите му проблясват алчност и ненаситност.

— Тайло едва ли ще издържи сама повече от две денонощия — каза Крофт.

— Дано. Дръж ни в течение, чу ли?

Крофт тъкмо изпращаше госта си, когато иззвъня телефонът — личната линия, която не минаваше през секретарките. Крофт вдигна слушалката, послуша известно време и прошепна припряно:

— Почакайте, ако обичате. Имам посетител. Нека се отърва от него. — Махна на Робъртсън да се върне, долепил пръст до устата си. — Готово, госпожице Тайло. Вече съм сам.

Робъртсън се отпусна бавно на стола и се вторачи в Крофт.

— Най-напред добре ли сте, госпожице Тайло? Да не сте ранена? Не? Слава богу! Не мога да ви опиша колко бях притеснен... Да, чух какво се е случило с Франк. Обадох ви се от колата, спомняте ли си? Веднага след това получих известие по пейджъра. Не търпеше отлагане. Франк ме остави при кафенето, близо до вас... Точно така, същото. Оттам се свързах с хората, с които трябваше да говоря, и после... Когато дойдох в къщата ви, всичко беше приключило. — Крофт напъха цигара между устните си и я запали. — Най-сериозната ми грижа сте вие. Къде се... Добре, разбирам. Питайте ме, каквото желаете. — Слуша известно време, сетне рече: — Франк ми каза, че разполагате с информация за убийството на Чарлс Уестборн. Според него било истинска сензация, трудно ми е да повярвам, но той изобщо не се съмняваше, че е достоверна. Ще ми кажете ли две-три думи? Не? Слушайте госпожице Тайло. Не знам какво точно се е случило у вас, но Франк е мъртъв, а вие очевидно се криете. Искам да ви помогна с каквото мога, ала трябва да имам за какво да се заловя... Не, не съм говорил с директора Смит. Посочете ми причина и ще... Тогава ще ви питам: можете ли да останете където сте, поне до утре? Ще съм... Повярвайте, разбирам, че сте уплашена. Както казах, искам да ви помогна, но трябва да ми... Не, изслушайте ме. Няма да споменавам

пред никого, че сте ми се обадили. Докато се чувствате в безопасност, стойте там. Звъннете ми утре сутринта, да речем, в осем. Тогава можете да ми кажете къде се намирате и аз лично ще дойда да ви взема... Сам. Засега мога да направя единствено това, госпожице Тайло. Повярвайте, ще получите цялата закрила, от която се нуждаете. Не, няма да ни пазят хора на Службата. ФБР. И аз ще бъда с вас, непрекъснато... Добре. Не, почакайте. Запишете си домашния ми телефон, в случай че ви потърбявам през нощта. — Крофт каза бавно числата. — Слушайте, госпожице Тайло... малкото ви име беше Холанд, нали? Холанд, потърпете тази нощ. Утре всичко ще се нареди, обещавам ви... Да, и вие също. Дочуване.

Крофт се отпусна на стола. Цигарата му беше паднала от пепелника и бе прегорила гумената подложка върху бюрото. Сенаторът хвърли в кошчето овъглената угарка.

— Добре че беше тук, за да чуеш.

— Не ти каза къде се е скрила — каза раздразнено Робъртсън. — Трябваше да я притиснеш...

— И тя да ни духне — поклати глава Крофт. — Сега си дава сметка, че не е чак толкова печена, както си е мислела. Отърва кожата и след случилото се не иска да се доверява на никого. Освен ако не се наложи. Това е единствената причина да се обади. Сама е, уплашена е и търси за какво да се хване. Ако се бях опитал да измъкна повече, втори път нямаше да ме потърси — подсмихна се той. — Утре пак ще се обади, Пол. Няма да умува дълго. Каква по-добра закрила от това да има сенатор до себе си? Сама ще ми каже къде да я намеря.

— Не попита за дискетата.

— Само това оставаше! Достатъчно умна е да знае, че това е единствената ѝ разменна монета. И не е ли най-добре да я повери на човека, който може да я използва, за да ѝ помогне?

Робъртсън се замисли.

— Така си е — каза накрая.

— Ама че работа! — промълви Крофт. — Агнето вика вълка на помощ.

След като Робъртсън си тръгна, Крофт изля недокоснатия бърбън и отвори бутилка хубаво отлежало бордо. Докато се наслаждаваше на

аромата му, се замисли дали не е трябвало да каже на Робъртсън за Майкъл У. Не, разбира се. Под лъскавата му фасада се криеше мрачен, лишен от чувство за хумор неандерталец, който не разбираше от нюанси и тънка ирония. От друга страна, Крофт злорадстваше при мисълта колко се е доближил до тайната на Уестборн, как тя е била само на хвърлей от него и му се е изплъзнала. Сам си беше виновен — от предпазливост не спомена на Майкъл У за Тайло. Но може би беше за добро, че Тайло се е отървала на косъм след случайната среща с У. Ако У я беше хванал тогава, Сърес и досега щеше да обикаля и да подпитва.

Крофт вдигна бутилката и напълни бавно чашата. Меката светлина на лампата върху бюрото подсилваше рубинения оттенък на виното. Той отпи и доволно се усмихна.

Вкусът към вината беше само един от скъпите навици на сенатора, за които плащаха лобистите и хората, търсещи го да им свърши нещо. За разлика от парите в брой материалните вещи не оставяха следи: консумираш ги и хвърляш опаковката. Това важеше и за жените.

Крофт знаеше правилата на играта и я играеше добре. Никога не се перчеше с трофеите си, за разлика от някои свои колеги. Забавляваше се далеч от хорските очи, вкусваше от удоволствията внимателно, както грънчарят върти грънчарското колело, та после да запази тръпчиво сладостния спомен. Чудо голямо, че го смятаха за сухар и човек на принципите. Отдавна се беше примирил, че няма да бъде обичан от красива жена или да бъде приет там, където посрещаха човека по родословно дърво и лъскава външност.

Постоянен спътник на Крофт беше горчивата истина, че грозните и уродливите получават само съжаление, а в света на политиката — презрение. Беше го научил от последната президентска кампания на партията.

Месеци преди конгреса за излъчване на кандидат Крофт беше допуснат в самото средоточие на властта и гласът му придоби еднаква тежест с гласа на хора, вече определени за министри. Във влажната тексаска нощ се спореше ожесточено кого да издигнат за вицепрезидент. Крофт бе държан под око. Макар и да не се издаваше, той знаеше, че ФБР го разследва до девето коляно. Погледнеше ли кандидата, усещаше, че и неговото сърце се разтуптява. Толкова

съпричастен се чувстваше с този човек, който с обаянието си и сладките обещания си бе спечелил подкрепата на Крофт.

Изобщо не се съмняваше, че с помощта на делегацията от Илинойс той ще изпревари всички свои съперници. Колкото до самия него, смяташе, че е чиста формалност да го издигнат за вицепрезидент.

После, ден преди взимането на решение Крофт бе шкартиран не от друг, а от самия кандидат-президент.

Бе влязъл, без да почука, в апартамента му и бе подслушал неволно разговора между него и жена му с физиономия на кобила.

— Брад, кажи ми, нали не мислиш сериозно да се хващаш с тоя Крофт? Непоносим е!

— Е, не е пръв красавец.

— И е ужасен мазник! Божичко, цялата настръхвам, когато трябва да се ръкувам с него. Освен това си вре носа навсякъде.

— Той ни осигури Илинойс.

— Щеше да спечелиш и без него.

— Може би. Но в едно си права. Сигурно хората сънуват кошмари, като видят Крофт по телевизията. Нещастник. Добре че поне се е докопал до сенаторското кресло.

— Подхвърли му някой кокал след изборите, скъпи. Но в никакъв случай не ти трябва излишен багаж.

Багажът бе зарязан на гарата. Следващата сутрин кандидат-президентът го покани на закуска и му разигра театро колко трудно бил взел решението и колко съжалявал, че Крофт нямало да бъде издигнат за вицепрезидент.

Крофт се гордееше, че се е показал на висота и се е направил, че влиза в положението на покрусения кандидат, увери го освен това, че и занапред е готов да му служи всячески. Но по време на конгреса на партията, а после и на победоносната ноемврийска кампания остана глух за овациите. Думите се бяха загнездили в душата му като парченца стъкло. И досега го глождеха, напомняха му, че и Робъртсън го лъже. Имаше точно толкова шансове да бъде допуснат в светилището на Кардиналите, колкото и преди три месеца.

После на коледното тържество един пиян сенатор, прехвърлил осемдесетте, му се лепна и почна да си излива душата. Освен брътвежа от старческите му олигавени устни излезе още нещо, и то доста стъписващо. Когато Крофт спомена, че вероятно ще работи с

Уестборн, дядката го посъветва да бяга както дяволът — от тамян. Уестборн бил усойница. Бил изровил отнякъде ужасяващи тайни и за политическия, и за личния живот на колегите си. И нямало да се поколебае да използва информацията, за да подкупва и унищожава.

— Знам го — изпелтечи дъртакът и се пипна по носа, — от години му сърбам попарата.

Следващите няколко седмици Крофт се зае да види каква е работата. Обиколи страната и се срещна с хора, креещи в тихо отчаяние, изритани безвъзвратно от обществения живот и докарани до просешка тояга, понеже бяха отказали да играят по свирката на Уестборн.

През цялото време Крофт непрекъснато слушаше за тайните му дневници — съкровищница, където се съхранявали доказателства за прегрешенията и простъпките на колегите му. В съзнанието му веднага изникна мътен план, придобил реални очертания, когато научи със сигурност, че и Кардиналите са сред хората, живеещи в сянката на Уестборн.

Робъртсън, Болдуин и Зентнър реагираха доста сдържано, когато за пръв път им спомена за дневниците. Щом отвори дума и за някои подробности, волю-неволю си признаха, че знаят за дневниците, но не им придават значение. Крофт възкликна, че се радвал да го чуе и че Кардиналите вероятно едва ли ще се заинтересуват как да се сдобият със записките на Уестборн.

Те се хванаха на въдицата точно както бе очаквал. Искали на всяка цена да ги притежават, стига те да не бъдели разгласени. Ето защо Крофт ги излъга, като ги отрупваше с уверения, примесени с обещания, и сега имаше съзаклятници, готови срещу дневниците да го приемат в тесния си затворен кръг.

Крофт си сипа още вино и включи компютъра. Екранът се изпълни с фотокопия на чекове за депозиране преди четири години от Зентнър суми в банка извън страната: тогава тя се бе борила със зъби и нокти за политическото си оцеляване срещу изненадващо силен противник. От колоната гласът на Уестборн обясни как парите мистериозно са се оказали в личната банкова сметка на съперника в навечерието на изборите. Избухналият след това скандал и потресаващото самоубийство на оклеветения допълваха любопитната история.

Нищо чудно, че на баба Барб ѝ тракаше ченето от страх.

Крофт се подсмихна при мисълта колко лесно Робъртсън се е поддал на лъжата му. И той, и останалите от оная пасмина не заслужаваха да научат радостната новина, че човекът, когото Крофт е пратил при Уестборн, а после и при Сърес и Тайло, вече е доставил първата част от дневниците на сенатора.

Проповедника щеше рано или късно да намери и втората дискета. Крофт изобщо не се съмняваше. Нямаше намерение, разбира се, да споделя и нейното съдържание. Смяташе всичко на всичко да превърне оръжието на Уестборн в свое.

А то се беше оказало много по-страховито, отколкото бе очаквал. Освен на старите си познайници той се бе натъкнал и на друго име — на един омразен жесток човек, отнесъл се с него като с „нещастник“.

Крофт отпи от виното и затвори очи. Представи си, че е в Овалния кабинет. Компютърът жужеше, дискетата се въртеше и въртеше и пиеше кръвта на мъжа начело на нацията.

Два часови пояса на запад, в Ню Мексико, слънцето започна да обагря в пурпурно планината Сангре де Кристо. Мег Даниълс, епидемиоложка и учен в Националния здравен институт, закова ленд роувъра пред клиниката в предградията на Санта Фе, грабна всичките си багажери и влезе в сградата. Настръхна от климатичната инсталация, пусната до дупка във фойето.

— Все едно те е влачил порой.

Бенджамин Зукерман, назначен от университета на Ню Мексико за ръководител на клиниката, зацъка неодобрително. От самото начало Мег го беше кръстила Запека и човекът се стараеше да си оправдае прякора. Животът му се въртеше около бумагите, а при вида на кръв пребледняваше. Когато и да я потърсеше, тя му се изплъзваше с думите, че ще я намери в лабораторията по патология, старателно избягвана от него.

— А пък ти си върхът, Бени — отвърна Мег и изтрополи покрай Зукерман. — Ето ти доклада. Още сме в задънена улица.

— Кажи го на вашингтонците. Опищяха ми ушите за твоя Д-47.

Д-47 беше седмичната сводка, която тя трябваше да попълва за института. Закъсняваше с около месец. Но нямаше какво да съобщава.

Индианците пак си лягаха живи и здрави, а ставаха на другата сутрин с температура и гадене. Трима бяха починали, състоянието на още десетина беше критично. Останалите шейсет и трима заболели беряха душа. Даниълс, която се опитваше да определи тайнствената епидемия, разполагаше засега само с един отговор: тя се разпространяваше не заради забавената сводка.

— Ще направя няколко токсикологични проби, Бени. Ела да поговорим там.

— Не мога. Бързам.

Мег го отмина, като му махна за довиждане.

Според нея клиниката наподобяваше сграда, построена от Франк Лойд Райт^[1]: вътре бе пълно с какви ли не чудесии на съвременната медицинска апаратура и с всички удобства на скъп курорт. Това бе едно от малкото щедро финансирани научни начинания, в които бе участвала. Тя влезе в кабинета си, заобиколи на пръсти хартиите, осеяли плочките по пода, и се насочи към банята, смъквайки дрехите си в движение. Цели двацет минути се търка, за да умие прахоляка и мръсотията на пустинята.

Навлече тенис фланелката на голо и obu отрязани до коленете дънки, доволна, че вече е свалила два килограма. Трябваше да махне още четири. Прокара четката през късата си червена коса, намаза лицето си с хидратантен крем и зашляпа боса към компютъра. Сигналът за получена електронна поща примигваше.

Мег извади от хладилника нещо за хапване и се взря напрегнато в екрана. Пруит, шефът ѝ от Вашингтон, изказваше предположението, че вирусът, косящ навахите, е пренесен по въздуха. Открила ли била аномалии във водните проби? Нямало да е зле и да изследва белодробна тъкан от заболели. Беше се сетила преди него. Нито дума за закъснелия Д-47. Браво, Пруит!

Хари Ригс от Медицинския център на Лосанджелиския университет: изпратената от нея белодробна тъкан не показвала отклонения при първите тестове, но той щял да продължи да търси. Не искала ли и да вечерят заедно другата седмица, жена му щяла да заминава някъде? Как пък не!

От секретарката на Андреас Нойман от институт „Джонс Хопкинс“: Мег да проверяла епидемията от така наречената сънна болест, избухнала сред индианците от племето мелати в Перу през

1992 година. Там обяснението било просто — в пролетното нашествие на полски мишки. Имало ли и при навахите повече от обикновено гризачи?

Мег изпъшка. Не се бе сетила за евентуалната връзка с мелатите. Виж я на кого разчита да помни — на седемдесет и шест годишния си научен ръководител.

Помъчи се да се сети какво е чела за епидемията в Перу, когато на екрана проблесна четвъртото, последно съобщение. Беше от телефонистката на клиниката: „Позвъни на Лебеда“. В скоби: „Щяла си да разбереш за какво става дума“.

Холанд не бе очаквала да се свърже с Джеймс Крофт от първия път и се зарадва, че е успяла. Той ѝ говореше успокояващо, но не и уплашено, бе в течение какво се е случило. Младата жена имаше чувството, че сенаторът сякаш се пресяга да ѝ помогне със силния си глас, и после недоумяваше защо го е отрязала, когато я е попитал къде е и дали да дойде при нея още тази вечер.

Припомни си как изглежда Крофт — беше го видяла да седи на извитата скамейка с още осем сенатори. Заседаваше някаква комисия. Май Комисията за въоръжените сили. Арлис я беше завел да добие впечатление как на Капитолия се борят за всеки долар от бюджета. Когато видя за пръв път Крофт, бе отвратена от вида му и веднага се засрами, особено след като се оказа, че човекът отстоява със зъби и нокти интересите на тайните служби.

Холанд се мушна в кухненския бокс и подтопли консерва със супа. Не ѝ се ядеше, но знаеше, че трябва да хапне. Докато разбъркваше супата върху печката, се замисли дали Крофт ще я защити. Имаше силите да ѝ помогне, да я брани, ако се наложи, и най-важното, разполагаше с показанията на Франк, с които да провери доколко отговаря на истината казаното от нея.

Единственото, което я спираше, бе, че не знае нищо за Крофт. Познаваше го като политическа фигура. Но не и като човек. Беше си въобразявала, че познава Чарлс Уестборн, че мъжът, за когото е чела и когото охранява, са едно и също. Дневниците му бяха променили всичко. В дискетата Крофт не се споменава. Нямаше причина да се страхува, че той по някакъв начин е свързан с...

Иззвъня телефонът.

— Здравсти, дружке.

Връзката беше лоша, но гласът не можеше да бъде сбъркан.

— Мег!

„Дружке...“ С това име Мег я бе наричала галъовно и докато учеха заедно. Мег, две години по-голяма и по онова време доста едра, еднакво добре се справяше с малката топчица в игрите на лакрос и с подигравките на момчетата. Само пред Холанд тя се отпускате да си поплаче, когато жестокостта им станеше непоносима. В колежа направо разцъфтя и някои от същите тези момчета, които я бяха обиждали, започнаха да я ухажват. Но твърде късно, защото очите ѝ се бяха отворили за света.

— Доколкото разбрах, си загазила, моето момиче. Не са те ранили в оная патаклама у Уестборн, нали?

— Не.

— Търсих те, оставих съобщение...

„Когато чух колата на Франк по алеята... Бях се запътила към входната врата, когато телефонът иззвъня...“, помисли си с огромно облекчение Холанд.

— Радвам се да те чуя, Мег — изрече нежно.

— Значи си добре?

— Горедолу.

— Какво, по дяволите, значи това? Франк с теб ли е?

„Тя не знае.“

— Мег, слушай сега.

Холанд ѝ разказа всичко, започвайки от мига, когато е открила, че дискетата на Уестборн е още в чантата ѝ. Спести ѝ само какво пише на нея — защо да я забърква? Щом свърши, приятелката ѝ продължи да мълчи.

— Ало!

— Тук съм.

Холанд си представи как Мег си гризе ноктите, навик от детството, от който не може да се отърве дори с лютивия кетчуп, с който си мажеше пръстите.

— Какъв ужас, Холанд! Божишко, нямаш представа колко ми е мъчно за Франк, за теб... Как тия идиоти са могли да стрелят по теб?

— Избили са им чивиите. Може би до утре ще знам.

— Не ми харесва, дето се сдушваш с тоя Крофт.
— Той е сенатор...
— И Уестборн беше сенатор.
— Той може да ми помогне, Мег.
— Вероятно. Но май не си помислила достатъчно. Какво друго можеш да направиш? Само не ми казвай, че не знаеш, никога не предприемаш нищо, ако не си си осигурила поне два пътя за отстъпление.

Холанд се поколеба.

— Да изчезна за ден-два.

— По-добре.

— Нямам пари. Не мога да отида в банка. Кредитните ми карти вече са засечени.

— Ще се погрижим за това.

— Мисля си, че един и същ човек е убил и Уестборн, и Франк — пророни Холанд.

— Защо?

— Действаше съвсем хладнокръвно. Абсолютен професионалист. Окото му не мигна, бе обмислил всичко до най-малката подробност. Каква е вероятността двама души да бъдат застреляни от различни професионални убийци в течение на няколко дни?

— Каквато е аз да спечеля от тотото. Холанд, няма да мърдаш, докато не дойда при теб.

— Мег...

— Хич не възразявай. „Делта“ има чартър от Албакърки до Атланта. Във Вашингтон ще бъде в осем, най-късно в девет часа. Ще се отбия само в банката и проблемът ти е решен.

— Не искам да се замесваш — поде Холанд, но после й олекна, че скоро ще бъде с най-добрата си приятелка. — Какво ще кажеш на Зукерман?

— Че трябва да проверя нещо в архива на института. Всъщност си е точно така. Нойман ми изпрати нещо, заради което се налага да прескоча до Вашингтон.

— Какво е положението при теб?

— Хората си мрат, а аз не мога да разбера защо.

— Чуй сега. Искам да те предупредя от какво да се пазиш.

В единайсет вечерта Крофт крачеше из апартамента си точно срещу зоологическата градина Удли. Тази вечер гледката на осветените върхове на Националната катедрала не го трогваше. Бе чакал прекалено дълго да му позвънят.

— Обажда се Проповедника. — Крофт преглътна раздразнението си.

— Открихме човека, с когото Тайло вероятно ще се свърже. Най-добрата ѝ приятелка, Мег Даниълс, лекарка, изследва в Санта Фе епидемията сред индианците. Оправна дама, работи за Националния здравен институт.

— Защо смяташ, че е най-добрата ѝ приятелка?

— В молбата си за постъпване на работа в тайните служби Тайло е посочила да търсят Даниълс, ако се случи нещо. Пак на нея е завещала и застраховката си „живот“.

— Разговаря ли с госпожицата?

— Опитах. Никой в клиниката не знае къде е изчезнала, след като се е върнала от визитации. Домашният ѝ телефон също не отговаря.

— Тръгнала е насам — каза Проповедника. — Провери разписанията на авиолиниите, включително чартърите. Момичето се изживява като спасителка.

— Няма да успее — отсече Крофт.

Известно време мълчаха, накрая Проповедника попита:

— Нещо друго?

Крофт не отвърна веднага, за да подържи другия в напрежение.

— Ще ти хареса. Получих разпечатка на всички телефонни номера, на които през последната половин година Сърес е посочил да го търсят. Нищо необичайно, освен на някакъв яхтклуб. Сърес не е охранявал никого по вода. Имал е страх от водата, дори е помолил да го сменят, когато по време на посещението си лейди Даяна се разхожда с корабче по Потомак.

— Значи с Тайло са си имали гнезденце?

— Мисля, че са се чукали много дискретно, където никой няма да им налети случайно — поясни Крофт. — Ако решиш да видиш на кого е номерът, дръж ме в течение.

— Прогнозата е за проливен дъжд — отвърна Проповедника. —
Времето не е подходящо да се мотаеш в близост до вода.

[1] Известен американски архитект новатор. — Б.пр. ↑

17.

Точно преди разсъмване на 4 април демоните, преследващи Холанд в съня ѝ, биха отбой. Само измачканите, мокри от потта ѝ чаршафи издаваха преживяната мъчителна нощ.

В съня си тя бягаше от висок мургав непознат, чийто глас изстискваше цялата ѝ воля за съпротива. Сърес също присъстваше, загледан в нея тъжно, с объркано изражение, а пръстите му разтъркваха две червени петна върху челото му.

Но кошмарите бяха свършили, отнасяйки със себе си и страховете ѝ, и сърцето ѝ заби по-спокойно.

Пистолетът още лежеше до корема ѝ. Като майка, обгърнала невръстната си рожба, Холанд знаеше къде точно се намира. Никога не лягаше върху него, а от време на време милваше топлата му цев.

Дълбоко в себе си знаеше, че някъде в мрака я търсят под дърво и камък. Ако имаше ясновидска дарба, сигурно щеше да усети, че сега Проповедника се намира в телефонната централа на квартал Бел Атлантик. От горния джоб на самото му висеше ламинираната карта на агент на ФБР, осигурена от Крофт. Наведен над клавиатурата на компютъра, дежурният нощна смяна издирваше на кого е номерът, даден му от Проповедника. Принтерът изписа само един ред. Проповедника го откъсна и се усмихна, когато видя името на яхтата, последвано от имената на собственика на яхтклуба и шифъра на охраната.

Арлис Джонсън разбра колко часът е, понеже вятърът смени посоката си и изпълни кабинета му с уханието на розови храсти, окъпани в роса. Още не бяха цъфнали. Не даваха плод и мислите, измъчвали го цяла нощ.

Облечен в стар вълнен халат, той седна зад бюрото. Дървеният плот се огъваше под тежестта на папки, пристегнати с ластик, писма, натъпкани в кутии от обувки, и клюмналата купчина албуми със

снимки. Част от тях бе извадил от килерите, но повечето беше донесъл в един през нощта от трезора в Мериленд.

Писма, снимки, досиета — това си имаше Джонсън вместо семейство. Те му говореха като живи хора и по същия начин понякога проявяваха упорито нежелание да му съдействат.

Тъй като се съмваше, Джонсън намали осветлението и включи касетофона.

„Здрасти. Получих съобщението ти. Обади се на дружката си.“

Непознатият глас беше на млада жена, развълнувана, явно силна, но притеснена, объркана от обстоятелствата.

Линията изпука, от което Джонсън се досети, че жената се обажда отдалеч. „Дружка“ — очевидно беше близка приятелка. Изреченията бяха накъсани, сякаш стенографирани. Изглежда, Холанд й се беше обаждала наскоро. Но не от къщи. Джонсън вече бе прослушал записите.

„Обадила се е пътъм. Отнякъде, където е спряла да си почине. Не е използвала фонокарта, но въпреки това разговорът е с провинцията, значи е разполагала с монети...“

Джонсън пусна записа още веднъж. Смяташе, че по различни поводи се е запознал с малкото приятели на Холанд.

Разчисти бюрото, за да сложи последната кутия, която бе донесъл от трезора. Нарочно я беше оставил за края, а и сега не беше особено уверен, че постъпва разумно, като я отваря. Беше пълна с болка. В нея се съхраняваха официалните резултати от разследванията на френското и американското разузнаване за убийството на сенатор Бомонт. Бащата на Холанд. Повечето материали бяха строго засекретени. Докато разлистваше пожълтелите страници, в съзнанието му отново изникнаха въпросите, преследвали го през последните години. Помнеше колко възмутен е бил, как е плакал горчиво за стария си приятел и за осиротялата му дъщеричка. Видя и краха на обещанието да издири убиеца и да изтръгне от него истината. Така и не го бе намерил. В месеците след смъртта на Бомонт Джонсън беше научил една ужасна истина. Близките на жертвата свикват да живеят в примирение. И да узнаеха нещо, и да решаха, че са се добрали до истината, тъкмо да проговорят, и от мрака изникваше някой, който им запушваше устата. След гнева и възклицанията семейството и приятелите на загиналия трябваше да понесат и

примириенето. Никой не разбираше защо мълчат като онемели, защо със стиснати устни отговарят уклончиво на въпросите или ги пренебрегват. След време другите от уважение преставаха да ги подпитват.

Но оставаха съмненията, поне на Джонсън му се струваше така. Кой не се е питал защо след смъртта на съпруга си Джаки Кенеди не е възроптала, не е оспорила разследването на атентата срещу президента? Защо се е оттеглила тихомълком в твърдата си лъскава черупка?

Защото и тя спадаше към тесния кръг от хора, към оцелелите, които знаят част, а може би и цялата истина, но до гроб са длъжни да мълчат.

Джонсън разлисти документите и извади голям запечатан плик със снимки. Разреза го с джобното си ножче.

Отвътре като криле на пеперуда изпаднаха четири снимки — на трите двамата с Бомонт се бяха снимали в Рим, а на четвъртата, много по-нова, бяха Холанд и друго момиче: стояха прегърнати на парапета на старинна крепост някъде в Карибите. Джонсън се замисли и я обърна.

„Ние с Мег, Сейнт Томас, 30.IX.1994 година.“

Джонсън въздъхна от облекчение. Вече знаеше второто име на Мег. Холанд му го беше споменала, когато я попита как е изкарала почивката.

След две минути Джонсън вече бе събудил Томи Брайънт, най-добрия си следовател, който го изслуша внимателно. След като Брайънт повтори получените заповеди, Джонсън седна пред компютъра и включи файловете на Националния здравен институт. Появи се личното досие на Мег Даниълс и той моментално набра номера на клиниката в Санта Фе. Сърцето му се сви, когато съненият дежурен обясни, че д-р Даниълс е напуснала Санта Фе същата нощ. Не знаел къде е заминала.

„Къде е отишла? При Холанд?“

Следващия път, когато разговаря с Брайънт, той бе в колата — отиваше да вземе шестимата от групата за бързо реагиране към отдел „Следствен“. Джонсън му каза да иде на Националното летище. Трябвало да вземат един колет. После щял да му съобщи повече подробности.

Крофт си имаше в апартамента и фитнес зала. Въртеше велоергометъра вече трийсет и седем минути, когато иззвъня телефонът. Той грабна кърпа от мокрия бар и вдигна слушалката.

— Открих я. На яхта е, хвърлила котва в един яхтклуб.

Крофт долови в гласа му нетърпение, сякаш чревоугодник се готвеше да се нахвърли на деликатес.

— Виждаш ли я?

— Ако излезе. Ако ти я накараш да излезе де.

Ускореният пулс на Крофт се нормализираше, за разлика от мислите му, които се въртяха като мушици около лампа.

— Нека изчакаме да ми се обади тя. — Проповедника замълча и той добави: — Ако тръгне нанякъде, проследи я. Едва ли ще ходи надалеч. Най-много да отскочи до някой уличен телефон. Ще ти звънна, щом говоря с нея.

— Ще чакам — каза Проповедника и затвори.

С кърпата, метната през врата, Крофт взе каната с изстуден портокалов сок. Знаеше, че Проповедника се дразни, задето му връзва ръцете, но нямаше как. Неговият човек се изкушаваше да издебне Тайло, когато е капнала, да се погаври с нея и да я прати на онзи свят.

„Ще ми се обади, защото няма на кого друг. И то съвсем скоро, после всичко ще е тип-топ.“

Подобни приятни мисли вдъхваха сили на Крофт и той пак се запъти към уредите.

Човекът на Джонсън забеляза Мег веднага щом тя се показа от терминала на „Делта“ на Националното летище. Дори без снимката, която Джонсън бе изискал по факса от Националния здравен институт, нямаше как да пропуснеш жена като нея — едра, с велурени боти и скъпа канадка, с накити на племето навахо по ръцете. Модната прическа на червената ѝ коса излъчваше блясък, Брайънт улови миризмата на шампоана, докато тя минаваше покрай него. Дръзките ѝ зелени очи не пропуснаха нищо, но не търсеха конкретно лице.

Брайънт не очакваше жената да се забави при лентата за багажа и не се излъга. Беше подредил петимата агенти така: един в автобуса

на летището, в случай че жената тръгнеше към пиацата за коли под наем, двама предreshени като таксиметрови шофьори, един като диспечер и един в колата за следене. Тя възнагради усилията му, като взе такси.

По радиостанцията, настроена на честотата на апарата в таксито, разбра посоката. Със спокоен, ясен глас жената каза:

— Националният здравен институт.

Брайънт бе изненадан. Да пътуваш от единия до другия край на страната, за да отидеш на работа?

Един от хората му изрази по радиостанцията същото учудване.

— Вероятно Тайло ще я чака там или ще дойде по-късно. Скоро ще разберем — поясни Брайънт.

Кабинетът на Даниълс и телефонът ѝ се подслушваха.

Но го дразнеше и нещо друго, което не можеше да определи и което го тормозеше като парченце пуканка, пъхнало се между зъбите. Шофьорът пое по шосето през три коли от таксито, а Брайънт си припомни с какво впечатление е останал от Мег Даниълс.

Беше съвсем спокойна. Не приличаше на човек, хукнал да помага на приятел. Дали изобщо знаеше какво всъщност става тук?

Брайънт не умува дълго. При всички положения щеше да го отведе при Тайло. Ако Тайло не е била откровена и е съчинила някоя история, достатъчно убедителна, та тя да дойде, но не прекалено страшна, за да не я уплаши, жената скоро щеше да научи горчивата истина.

На задната седалка на таксито Мег се преструваше, че се е зачела в статия в „Ню Ингълънд Джърнъл ъв Медисин“, която бе започнала в самолета. Холанд я беше предупредила, че може да я следят, и това я вбесяваше. Припомни си, че е изпълнила безпрекословно инструкциите на приятелката си и всичко е наред, ако не се брой кръвното ѝ налягане.

Националният здравен институт, малка правоъгълна сграда, строена през шейсетте години, с прозорци като бойници на крепост, не се открояваше със сложна архитектура. Но и тя си имаше своите тайни.

Мег слезе от таксито и се сля с потока служители, поели към централния вход. Показа картата си на охраната и се пхна в един от асансьорите. Кабинетът ѝ заедно с още двајсет други се намираше на петия етаж — стъклена клетка, скрита от грозни венециански щори. Беше осем и половина и Мег не се учуди, че още няма никой. Кабинетът ѝ беше непокътнат, дори не бе чистен. Тя си каза репликите:

— По дяволите! Не можахте ли поне да сложите кафеника?

Холанд ѝ бе обяснила, че помещението сигурно се подслушва и тя трябва да печели време.

Върна се в коридора и хукна по стълбите: токчетата на ботушите ѝ се хлъзгаха по завоите. Пресече фоайето и се запъти покрай количките със закуски и кафе към задната част на сградата. Стигна до клона на Първа национална спестовна каса тъкмо когато униформеният пазач отключваше вратите.

Мег написа припряно бележката и я подаде с усмивка на младата жена, от която я отделяха пет сантиметра плексиглас.

— Дайте ми сумата в банкноти от двајсет и петдесет долара — добави любезно.

Според нея пет хиляди бяха достатъчни като начало.

— Слушам ви, момчета и момичета. Къде е?

„Шофьорът на автобус“ беше във фоайето и държеше под око тълпата пред асансьора. Две редици по четири клетки, разположени една срещу друга не го затрудняваха.

— Не е във фоайето. Не е слизала.

Брайънт се напегна, за да чуе думите му в шумотевицата.

— Мариън, твой ред е.

Мариън Дженкинс дежуреше на петия етаж, в отдела, където работеше Даниълс. Бяха дошли само четирима-петима души. Там имаше много стъкло, много празно пространство и тишина. Мариън, която познаваше Тайло още от академията и я ненавиждаше до смърт, не видя нищо обнадеждаващо. Компютърът на Даниълс още бе с прашния калъф. И още по-лошо. Изобщо не миришеше на кафе. Та зави зад ъгъла и видя, че кафемашината не е включена.

Мариън си пое дъх, за да прозвучи гласът ѝ спокойно.

— Няма я. Може и да е в тоалетната, но не очаквайте да я намеря там. Завардете изходите. Веднага!

Мег излезе, без да бърза, от клона на банката. Входът откъм улицата бе точно от противоположната страна на сградата спрямо главния вход. Никой не я беше проследил и не излезе след нея. Чу съскането на освободени пневматични спирачки и се затича след автобуса, който тъкмо тръгваше. Шофьорът го закова рязко, отвори вратите и Мег скочи вътре. Благодарни задъхано и подаде петдоларова банкнота. Шофьорът отвърна с кисел поглед и кимна към надписа: „Давайте точно приготвени пари“.

Холанд изчака пазачите да се сменят и чак тогава слезе от „Лебед“. Вслуша се в тишината, нарушавана от плисъка на вода, удряща се в дърво, от проскърцването на въжетата и плющенето на платната. Тези звуци ѝ вдъхваха спокойствие, още повече, че не идваха от хора.

Тя огледа кея. Нямаше жив човек.

Излезе, махна на пазача, застъпил на смяна, прозина се и се протегна като ранобудник, на когото не му се прави сутрешна гимнастика.

Във въздуха се носеше монотонното потрепване на гума върху асфалт. Хората, тичащи за здраве, предпочитаха за кросовете си крайбрежната алея и Холанд се зарадва, че са толкова много: така нямаше да бие на очи. Започна да тича на място и се огледа — нямаше нищо тревожно. „Лебед“ продължаваше да е безопасно убежище.

До снекбара имаше километър и Холанд ускори крачка. Пистолетът, закрепен от страни, ѝ пречеше, но не много. Тя затича след жена в розов анцуг, с гирички в ръцете, за да я използва за прикритие. Отметнала глава, се взря в бегачите, задаващи се към нея. Ослушваше се някой да не дойде и отзад.

След като бе потичала и кръвта ѝ се бе загоряла, Холанд усети как и самочувствието ѝ се възвръща. Беше преживяла нощта. Убиецът не я беше открил. Много скоро, ако късметът не ѝ изневереше, щеше да разполага с пари и с този лукс — възможността да избира вариантите,

които те предлагаха. Отдавна трябваше да се обади на Крофт, както му бе обещала, но не искаше да говори с него, докато не се убеди напълно, че постъпва правилно. Искаше да мине още малко време и да се посъветва с приятелката си.

Вятърът смени посоката си и Холанд усети миризмата на канела. Продавачът на снекбара познаваше клиентите си. Когато дотам оставаха петнайсетина метра, младата жена видя полиците с кифлички и лъскавата машина за еспreso в снекбара.

Петима-шестима бегачи в скъпи екипи се бяха наредили пред щанда и ръсеха с канела или шоколад капучиното. Холанд се огледа. Трудно беше да определи от разстояние дали под спортните дрехи крият нещо. Повечето бяха с наднормено тегло.

Двама се отправиха към пластмасовите масички и столове. Появиха се трима нови бегачи с тъмни петна под мишниците и по гърбовете. Оплешивяващ чичко с пейджър на кръста излезе от мъжката тоалетна, огледа се и реши, че моментът е удобен да се почеше по слабините.

„Мег закъснява! Защо се бави толкова?“

Изведнъж Холанд се притесни. Стоеше на хвърлей от другите, излезли да потичат, и се чувстваше уязвима, без прикритие. Погледна бързо наляво, където мачтите се полюшваха като огромни клечки за зъби, и се сети колко спокойно ѝ е било на яхтата.

„Още едно кръгче около снекбара и право вкъщи. Недей да я мислиш! Може полетът да е бил отложен, а и уличното движение по това време на деня...“

Пред погледа ѝ първо изплува косата — червеният царствен шлем, с който Мег открай време бе изпъквала. Движеше се по лъкатушещата през парка пътека. Изглеждаше съвсем спокойна, а с огромния кафяв сак на рамото приличаше на студентка.

Холанд я наблюдаваше как си поръчва кафе и го отнася на масата най-далеч от бара. След нея никой не се появи на пътеката. Дърветата и храстите бяха застинали. Откъм канала се носеше обичайното утринно дрънчене на влекачите.

Холанд изчака снекбарът да се опразни. Собственикът вдигна очи при влизането ѝ, но тя поклати глава усмихнато и човекът продължи да брои парите.

— Мислеше си, че няма да успея, нали?

Мег я притисна в мечешка прегръдка, дръпна се да я огледа и после пак я прегърна.

— Не знам — прошепна Холанд и се отпусна на стола. — Не знаех дали им е стигнало времето да ни свържат. — Тя стисна ръката на приятелката си. — Благодаря ти.

— Да караме поред. — Мег извади от чантата си плик и го хлъзна към Холанд, която веднага го пхна в джоба си. — Пет хиляди. Има и още, ако ти трябват. — Тя замълча. — А колкото до връзката, направили са я. Които и да са те. — Мег се огледа да се увери, че не ги чуват. — Не съм видяла да ме следят, но непрекъснато чувствах присъствието им. В кабинета ми уж не беше пипано, но може и да са работили чисто. Следвах точно инструкциите ти, отидох в банката и после — дим да ме няма. Очите ми бяха на четири. Едва ли са ме проследили.

— Така е, иначе досега щяха да изникнат отнякъде — съгласи се Холанд. — Добре се справи, дружке.

Мег допи кафето.

— Да вървим! Имаш много да ми обясняваш.

Тръгнаха по пътеката най-близо до парка, следяха накъде духавятърът и променеше ли посоката си, се озъртаха и понижаваха глас. Холанд говореше почти неспирно, без да си дава сметка колко страх и мъка има в разказа ѝ.

Мег беше достатъчно умна да не задава въпросите, които я глождеха. Любопитството ѝ, желанието да научи всичко най-подробно можеха да почакаат.

— Засега не се налага да ходиш при Крофт — каза по едно време тя. — Щом още не са те открили, значи на „Лебед“ си в безопасност.

— Да, но пък Крофт може да реши, че го размотавам. Франк го е убедил да ми има доверие, а доверие бързо се губи.

— Какво ще спечели Крофт, ако ти помогне?

— Смятам, че е честен, иначе Франк не би отишъл при него. Усетът на политик му подсказва, че в тия дискети се крие нещо по-голямо дори от Уотъргейт.

— И ти си в ролята на първата стена, поемаща удара.

— Така е във Вашингтон. Няма значение дали е Крофт, или някой друг.

— Може би. Но на твоето място не бих се свързвала с такъв човек.

— Имам ли избор? Колко мога да се крия? А и никога няма да намеря убиеца на Франк.

— Всъщност искаш да му отмъстиш, нали?

— И така може да се каже.

Повървяха в мълчание, после Мег рече:

— Бих могла да помогна...

— Вече го стори. — Холанд бе очаквала тази реплика. — А сега ще се върнеш в Санта Фе. Искам да знам, че си в безопасност.

Забеляза как старата ѝ приятелка стисва вироглаво зъби. Но накрая щеше да го направи, защото я молеше Холанд.

— Оставаш с Крофт — отбеляза безизразно Мег. — В такъв случай ще постоя няколко дни, за да видя накъде ще задуха вятърът. Имам и работа в института. Ще бъда по-ниска от тревата — изпревари тя тревожното възражение. — А сега какво?

— Връщам се и се обаждам на Крофт.

Мег извади монета от четвърт долар.

— Бъди така добра и му се обади от автомата ей там.

Холанд изведнъж осъзна колко тихо е станало на алеята.

— Какво има, Мег?

— Знам ли и аз! Тръпки ме побиват от това място. Звънни и го повикай, докато не ми е дошъл друг ум и не съм те подбрала към Санта Фе.

18.

— Холанд! Вече се притеснявах. Добре ли си?

— Всичко е наред, сенаторе.

Не се впусна в подробности. Заслуша се в гласа му, за да улови нервност или гняв. Но той звучеше напълно спокойно. Крофт не я попита и защо толкова се е забавила.

— Помисли ли?

— Да, сър. Според мен е добре да ви съдействам.

— Радвам се.

Ето сега пролича колебание в гласа му и наострените сетива на Холанд веднага го доловиха.

— Какво има, сенаторе?

— Оръжието, с което е бил убит Франк. Цялото е в твои отпечатащи.

— Моля?

— Някои твърдят, че си го извършила ти, Холанд. Подробности не ги интересуват. Смятат да го съобщят на редовната пресконференция на местната полиция.

Холанд се мъчеше да прогони от съзнанието си спомена за Франк. Представяше си как отива при вратата, как поглежда през цветното стъкло и не вижда нищо. После вратата я удря по лицето и тя се просва на земята. Колко ли време е била зашеметена? Няколко секунди? Минута-две? Сетне си спомни още нещо — убиецът, застанал на няколко крачки, бе насочил към нея пистолет.

Беше с гумени ръкавици. А не му трябваха, понеже не му се налагаше да докосва гладки повърхности. Дори да натисне звънеца. Значи е искал да запази нещо върху пистолета.

— Мога да ви обясня, сенаторе.

— Дано. Говорих със Смит, без да издавам какво знам, но той се досеща. Смята, че с теб поддържахме връзка. Едва ли ще мога и занапред да го заблуждавам.

— Така си е.

— Е, какво ще правим, Холанд?

— Знаете ли къде е морската гара?

— Да.

— След около час и половина ще бъда там. На стоянката на туристическата автобусна линия.

— Ще те чакам. А охрана?

— Няма да ни е нужна. Моля ви, елате сам.

— Добре. Деветдесет минути, Холанд, и всичко ще свърши.

Тя затвори и се запъти към Мег, която я чакаше.

— Не изглеждаш добре.

Холанд ѝ разказа накратко разговора. Приятелката ѝ пребледня, щом чу за отпечатъците.

— Имам среща с Крофт на кея на туристическите корабчета.

Мег се изправи.

— Добре. Разходката ще ми се отрази добре.

— Моля те...

Холанд се извърна, за да не гледа гневния пламък в очите на приятелката си.

— Имаш ли служебния ми номер?

— И домашния. Ще ти звънна от кабинета на Крофт.

Прегърнаха се, после Мег се обърна и токчетата ѝ зачаткаха по черната настилка. Усети как кожата на тила ѝ настръхва, но когато рязко се завъртя, единственото, което видя, беше Холанд, която крачеше в противоположната посока.

— Така. Разделиха се. Червенокосата си тръгва. Вече е извън парка.

Проповедника гледаше през мощен полеви бинокъл.

Следеше Холанд от възвишението, близо до яхтклуба, предлагащо възможно най-добра гледка към околността.

— Не я изпускай от очи — нареди Крофт. — Аз ще дойда в уговорения час.

Проповедника натъпка клетъчния телефон в джоба си и разглоби дългообхватния параболичен микрофон, който се разтваряше и прибираще подобно на миниатюрно ветрило. Във ФБР го използваха едва от година. С него улови всяка дума, изречена от Тайло. Бе толкова неопитна, че вече му бе скучно.

Проповедника тъкмо се канеше да слезе от възвишението, когато настръхна целият. Евтината кола, спряла пред къщичката на охраната, можеше да е на обикновен патрул. А можеше и да не е.

Очите му се превърнаха в ледени топчета, когато различи, че от автомобила слиза Арлис Джонсън. Пазачът му стори път при вида на картата в ръката му.

„Я, гледай ти...“

Последния път го бе виждал преди десет години, в стерилно бялата стая на Джей стрийт 1800. Тогава Джонсън го беше спипал. Учителят, с когото Проповедника се бе забавлявал цяла нощ, беше намерен на плажната ивица на Мериленд. Джонсън твърдеше, че разполагал със свидетел — университетски умник, забелязал, че някакъв мъж копае дупка на един хълм. Преподавателят изчакал мъжът да си отиде и от любопитство отишъл да види за какво става дума. Копал само няколко сантиметра, когато се показала кървава ръка с изпотрошени нокти. Повиканите следователи по-късно се шегували с „оповръщания плитък гроб“.

Преподавателят орнитолог се оказал с доста набито око. Скицата на Проповедника, изготвена по неговото описание в полицията, сякаш бе рисувана от натура. Джонсън се бе вкопчил със зъби и нокти в това. Вярно, било здрачно и орнитологът признал, че бинокълът му не се нагласява автоматично в зависимост от светлината. Въпреки това Джонсън бе сигурен, че именно Проповедника е стоял над гроба.

Шест часа го притиска към стената, но Проповедника му се изплъзваше като риба. С разума и логиката си той отблъскваше атаките на Джонсън и се носеше на опияняващите криле на спомена. Онзи нямаше представа, че от разпита удоволствието му става още по-голямо. Както и от това, че каквото и да правеше, Джонсън пак нямаше да успее да го обвини в злоещото убийство.

При обиска в апартамента на Проповедника не бяха намерени никакви доказателства, че той е свързан с жертвата или местопрестъплението. След по-малко от дванайсет часа адвокатът му обяви, че орнитологът има психиатрични проблеми и взима силни антидепресанти. При изследванията се оказа, че въпросния ден свидетелят не си е взел лекарствата, немарливост, която би могла да причини световъртеж, отслабване на зрението и дори краткотрайна загуба на паметта.

По-нататъшното разследване само затрудни още повече Джонсън. Проповедника, който от четири години работеше в тайните служби, имаше безупречно досие. Преди това бе прекарал три години в армията — зелена барета. Но досието му бе „прочистено“ толкова старателно, че дори Джонсън не се добра до нищо. Никой не знаеше за другото, за женските трупове, разлагащи се из джунгли, реки и смрадливи контейнери за смет в градове из Третия свят. Никой не подозираше за тях.

Никой, освен Джонсън. Именно той отстрани Проповедника от активна служба. Започна да издирва хора, били с него в армията, и командващи офицери. Преследваше го, предизвикваше го и го чакаше да се издаде, като си признае или направи нещо.

Отнеха му служебната карта и оръжието, но не и паспорта. Не знаеха за банковия сейф, натъпкан с пари и фалшиви документи. Не знаеха, че качвайки се оня слънчев майски ден на самолета за Калифорния, той вече няма да се върне. В маршрута му, за който се погрижи Джонсън да бъде информиран, пишеше: Палм Спрингс през Лос Анджелис. В него не се споменаваха за полета до Банкок на тайландските авиолинии.

Проповедника помнеше как е гледал през илюминатора на боинга, спрял пред лосанджелиското летище. Тогава си бе давал сметка, че няма избор. Джонсън бе неумолим, търпелив, упорит, безмилостен. Някой ден, вероятно съвсем скоро, щеше да изрови истината за кървавите му тайни, а Проповедника не можеше да го допусне. Нямаше друг избор, освен доброволното изгнание.

Сега пред очите му Джонсън отиде до „Лебед“ и влезе вътре. След няколко минути излезе пак — отчаян и ядосан.

— Няма я, нали, мой човек? — промърмори Проповедника. — Но пък ти си налице. Скоро ще те посетя, Арлис. Хич не си прави илюзии...

Джеймс Крофт не гледаше с добро око на опитите да го лъжат. Холанд щеше да стигне до мястото на срещата и за половината време, което му бе поискала. От разговора им вече бяха минали петдесет минути. Проповедника се обади пак и докладва, че е дошла и търси евентуални капани. Все пак момичето му имаше доверие и това

поохлади гнева на Крофт. И слава богу, понеже се налагаше няколко минути да го гледа в лицето.

В тон с небрежното облекло Крофт тръгна по натоварените улици на Вашингтон с непретенциозен, но удобен олдсмобил. Вкара в новата уредба един от Бранденбургските концерти на Бах, за да разсее напрежението. Надяваше се да има възможност да скастри Тайло, преди Проповедника да ѝ се нахвърли. Щеше да му достави неимоверно удоволствие.

Брайънт беше забъркал голяма каша, но не знаеше колко сериозно се е издънил. Обади се на Джонсън веднага щом разбра, че хората му са изгубили Даниълс. Сега Джонсън седеше до него в колата, спряна срещу входа на Националния здравен институт. Не бе казал и дума за устния рапорт на Брайънт. Прати Мариън Дженкинс да донесе някои неща от бюрото му. Брайънт не смееше да любопитства след ужасния провал.

— Можем да започнем издирване по описанието ѝ — каза колебливо той и се размърда зад волана.

Пушеше му се, но навън бе започнало да ръми и прозорците на колата бяха затворени.

— Влязла е в банката — каза Джонсън. — Тогава вече сте я изгубили. Теглила е пет хиляди, за да ги даде на Холанд.

Брайънт само го слушаше. Шефът знаеше всички подробности. Мислеше на глас, търсеше изход от положението.

— Колко още може да ѝ помогне? Холанд разполага с яхтата, а сега вече и с пари. Доколко ще се пристраши да я забърка? Едва ли ще я излага на големи рискове.

— Не може да бъде!

Брайънт стисна кормилото, готов да изскочи от колата. Д-р Даниълс слезе от едно такси и се запъти спокойно към сградата на института.

— Чакай.

Брайънт се извъртя рязко. Джонсън гледаше Даниълс с лице, непроницаемо като маска на ацтеките.

— Трябва да изчакаме Мариън — прошепна той. — Ще дойде всеки момент.

Мег сякаш се беше върнала у дома след дълго отсъствие. Колеги, които не беше виждала с месеци, се надпреварваха да се отбиват при нея, заинтригувани от неочакваната ѝ поява. Тя им разказваше историята на сънната болест, добавяше за тежест името на Нойман и ги оставяше да се чешат замислено по брадата.

Току усещаше клетъчния телефон в джоба на бялата си престилка — тежеше ѝ като котва. Все си повтаряше, че е твърде рано Холанд да ѝ се обади, но това не я успокояваше кой знае колко. Звънна. Пруит, шефът ѝ, викаше я долу в кабинета си.

Мег грабна за вид две-три папки и се понесе. Пруит очакваше от нея да е на ръба на пробив. Защо иначе ще бие целия този път посред нощ?

— Влизай, Мег.

Наскоро беше навършил четирийсет, беше спретнат елегантен мъж със слънчев характер. Именно заради това тя веднага разбра, че нещо не е наред.

Пруит се изправи и ѝ стисна ръка.

— Радвам се да те видя, Мег. Изгарям от нетърпение да науча какво си открила. Ще говорим, когато имаш... Когато се справиш с другите проблеми.

Излезе забързано, без да дочака отговора ѝ, и Мег видя гърба на висок широкоплещест мъж, застанал до прозореца.

— Здравей, Мег — каза той и се обърна. — Помниш ли ме?

Тя помнеше Арлис Джонсън от церемонията на Холанд след дипломирането ѝ в академията. Знаеше и какво ги свързва от по-рано.

— Разбира се — отговори начаса. — Когато Холанд ни запозна, ми се прииска да сте двацет години по-млад.

Знаеше защо Джонсън е тук. Не я интересуваше как я е открил толкова бързо. Важното беше да не губи самообладание. Арлис Джонсън умееше да влиза под кожата на хората за нула време. Уморената му усмивка не се връзваше с тревожната настоятелност на погледа.

— Явно си прочела мислите ми — рече той. — И аз си казах същото. Извинявай, Мег, но няма време да се правим на галантни. Знам, че Холанд ти се е обадила и си се качила на нощния самолет.

Пристигнала си, минала си през банката и си отишла при нея. От там нататък нямам представа какво е станало. Въпросите ми са много, но само един не търпи отлагане: къде да намеря Холанд, за да помогна...

— Защо твоите хора... и нейни колеги са стреляли по нея? — прекъсна го Мег.

— Разказала ти е, значи знаеш за Сърес. Но и тя самата не знае всичко за престрелката.

Джонсън ѝ разправи всичко от игла до конец — как някой се е обадил, но и досега не знаят кой, как е реагирала Службата и какъв е бил трагичният резултат. Без да сваля от себе си вината или да поема чужди грехове. Лъжите и недомлъвките само биха затруднили задачата му.

— Това мога да кажа и на Холанд... засега — рече Джонсън. — Но защо са ѝ пари, Мег? Едва ли ще хукне да бяга. Не е чак толкова загубена. Пък и пет хиляди няма да ѝ стигнат за далечно пътуване.

Мег подмина въпроса му, но и не свали очи от Джонсън.

— Холанд не е направила нищо лошо — вметна тя. — Вие я принудихте да се крие. Дайте ѝ време да...

— Знам, че се нуждае от време — прекъсна я спокойно Джонсън. — Сама е и е уплашена. Не разбирам защо не ти се е доверила. Ти щеше да я обградиш с изпечени адвокати, които нямаше да допуснат да припаря до нея. Но не, вместо това ѝ занесе каквото ти поиска и се върна в института. Защо? Пожелала е да не те забърква? Това ясно. Но може би има и нещо друго. Убедила те е, и то смислено, че разполага с план как да се измъкне от кашата. Иначе не би я оставила сама да си троши главата, особено с твоя шотландски нрав. — Джонсън изчака жената да помисли. — Трябва да знам къде е, Мег. Вече проверих на яхтата. Накъдето и да се е отправила... може да се натъкне на някой от лошите.

„Бързо схваща, не може да му се отрече, но не знае всичко. За Крофт например“, помисли Мег.

Явно Джонсън бе навлязъл в непознати води и не бе особено уверен.

„Не е предполагал, че тя ще се измъкне от примката, и сега е объркан.“

Двамата се погледнаха и разчетоха мислите си.

— Бои ли се Холанд от мен? Няма ли ми доверие?

— Не можеш да я виниш — отвърна Мег. — По нея са стреляли, без да го е предизвикала.

В нея обаче зрееше раздвоението. Това, че Холанд ще се среща с Крофт, никак не ѝ харесваше, а между приятелката ѝ и Джонсън стояха години на доверие и разбирателство. Джонсън я изчакваше спокойно.

Внезапно вратата се разтвори. Джонсън бързо се обърна натам, но Мег забеляза ядното му изражение. Влезе Брайънт. Видът му беше на маратонец пред припадък — беше зачервен и дишаше тежко.

— Трябва да видиш нещо! Незабавно!

— Изчакай ме, ако обичаш — каза ѝ Джонсън и излезе от кабинета.

— Какво има?

— Вчера някакъв тип се отбил в „Дилижанс и пушки“. Ето какви ги е вършил. — Брайънт подаде рапорта. — Барманът разправя, че го направил и без да му мигне окото, си тръгнал. Всички в заведението само го изгледали с увиснали ченета.

Джонсън се свъси, щом прочете за разлетия и запален ром. Това е символична постъпка, така понякога агентите на тайните служби почитаха паметта на загинал колега.

— За Сърес ли? — попита той.

— Така си помислих отначало. Но според бармана в поведението на онзи имало нещо гнило. Даде на следователите пълно описание, по което бе изготвен портрет, и след половин час всички бяха вдигнати под паника.

Джонсън се стегна, когато Брайънт разгърна пред него листа с портрета.

— Барманът сигурен ли е?

— Повече от сигурен. Работил е в Службата двацет и две години. Има по-набито око и от мен. Следователите веднага извадиха досието.

— Къде е?

Брайънт вдигна обемистата папка, оставена върху един от столовете в преддверието на кабинета. Джонсън я пое с две ръце, сякаш е талисман.

— Проповедника се е върнал — каза Брайънт. — Разните там сведения, че е починал в Югоизточна Азия, са били измислица. — Знаеше, че Джонсън преследва Проповедника и е дълбоко убеден, че

той е убиец садист. Така и не бе повярвал в информацията от трета и четвърта ръка, че той е загинал из блатата в джунглата. В смъртта му щеше да се убеди само след като види трупа с очите си.

— Убийството на Уестборн е работа на Проповедника, нали? Някой го е върнал в страната...

— Ще поговорим после — прекъсна го Джонсън. — Свържи се с митническите и имиграционни служби в Лос Анджелис, Сан Франциско и Сиатъл. Изпрати им портрета, нека прегледат видеозаписите. Името му, каквото и да е то сега, няма да фигурира в списъка на издирваните лица, така че записите са единственият ни шанс. Предупреди и канадците. Може да е влязъл през Ванкувър.

— А тук, в града?

— Проповедника е видял сметката и на Сърес. Нямаше да се случи, ако го интересувахе само Уестборн. Той е тук, значи има още работа. Слизам след пет минути. Имай готовност да тръгнем.

Джонсън пхна досието под мишница и се върна в кабинета. Мег видя, че изглежда съвсем променен. Убеди се, че и той може да плаши с вида си.

Джонсън разчисти бюрото на Пруит, за да освободи място за папката, от която извади рисунката.

— Няма време да подписваш декларации, че ще пазиш тайната — заяви той делово. — Но обещавай, че няма да разгласяваш какво съм ти показал.

— Обещавам — отвърна Мег.

Ала не й се искаше да научава това, което Джонсън се канеше да й съобщи. Изпитваше същото, както като малка, когато бе вървяла на пръсти по дъното на езерото, докато водата не й стигна до шията, а тя не бе много сигурна, че ще доплува до брега.

— Викат му Проповедника — започна Джонсън. — Работеше в Службата, преди да открием някои негови склонности.

— Склонности ли?

— Обича да убива и изтезава главно жени. Избяга от страната, изплъзна ми се. Получихме сведения, че е мъртъв, но ето че се е появил във Вашингтон. Самоличността му е установена. Сигурен съм, че именно той е убил Уестборн и любовницата му. Мисля, че е видял сметката и на Сърес. Бил е в къщата на Холанд. Тя е успяла да му избяга. Затова е стреляла, държала е пистолет, когато нашите са

отишли там. Никой не може да каже какво се е разиграло в къщата, но според мен Проповедника не смята да се оттегля. Холанд може би е видяла или чула нещо. При всички положения той я е взел на мушка. — Джонсън стисна юмруци и се наведе към Мег. — Не знам с кого ще се среща Холанд, нито къде. Но тя не подозира, че Проповедника е наблизил...

— Ако изобщо е наблизил — вметна младата жена.

— Точно така. Ако. Положението е в твои ръце. Трябва да се обадиш. Прецени дали си струва рискът да ни кажеш къде е. Не мога да ѝ помогна от разстояние.

Мег се загледа в портрета, правен по описание. Средиземноморски черти, пълни устни, едва очертани скули. Благ поглед, излъчващ дружелюбие. Така можеше да изглежда всеки от стотиците студенти по богословие в Джорджтаунския университет. Проповедника... прякорът бе много уместен.

Мег посегна към папката. Имаше време да я изчете от край до край, но каква полза? Хрумна ѝ, че Джонсън разиграва театро, но после си спомни колко отчаян беше агентът, нахълтал в кабинета. Той бе съвсем искрен.

„Холанд е там някъде, навън. Трябва да решиш дали да се обадиш. Тя чака.“

19.

Първите за деня туристически автобуси се наредиха пред боядисаната в оранжево спирка. До нея имаше малка сграда в колониален стил, където се помещаваха кафене, билетна каса и щанд за сувенири. Холанд забеляза, че туристите от Япония и Европа са се облекли според времето — вълнени пуловери с високи яки, дебели палта и шалове. Посетителите от дълбоката провинция, дошли с идеята за разцъфнали черешови дървета, се гушеха в тънките шушляци.

Холанд се сля с тях. Почувства се по-спокойна сред тези непознати. Стори ѝ се, че е вървяла много дълго, докато стигне корабния терминал. Въпреки това имаше още време, докато дойде Крофт.

Тя последва тълпата в кафенето и се нареди на опашката между четирима японци. Купи си топъл шоколад и седна до прозореца. На кея се бяха наредили три двупалубни корабчета, които приличаха на кротки хипопотами. Екипажите им ги подготвяха за потегляне.

Щом екна камбаната, Холанд отново се вля в туристическото шествие и стигна чак до контролата. Оттам отново се провря до спирката и заразглежда лицата на слизащите от следващия автобус. Помисли си, че докато пристигат автобуси, е в безопасност.

Докато се връщаше към кафенето, забеляза камионетка, която спираше на паркинга за автобусите. Отстрани пишеше: „Туристическа агенция Мот“. Стъклата бяха затъмнени, както на почти всички камионетки, собственост на туристически компании, и затова Холанд не ѝ обърна внимание. Не видя и как вратата се отваря и от камионетката слиза мъж.

Проповедника си бе сложил очила без диоптър, шапка на балтиморския бейзболен отбор и охлузено кожено яке на преклонна възраст. Приличаше на учител по математика, който в свободното си време тренира подрастващи бейзболисти.

Бе дошъл на кея преди Холанд. Огледа мястото, побъбри с докерите, после съгледа момичето. Започна да го наблюдава — не можеше да му отрече, че се справя добре. Използваше туристите за прикритие, внимаваше гърбът ѝ да е защитен, търсеше място, откъдето незабелязано да изчака пристигането на Крофт. Проповедника би сторил същото.

Дотук беше пропуснал три случая да ѝ види сметката. Още му беше криво, че го е надхитрила в къщата. Но Крофт беше подчертал изрично, че смъртта ѝ не бива да буди никакви подозрения и трябва да се вписва в обстоятелствата, за които самата бе допринесла. Това изискваше Проповедника да я убие далеч от хорските погледи и да внимава много.

Погледна нетърпеливо часовника си. Крофт щеше да се появи след няколко минути. Тайло беше налице. Проповедника изгаряше от нетърпение.

Вляво от третото корабче се издигаше тухлен заслон с ламаринен покрив. Около него бяха наредени двесталитрови варели с петрол и смазочни материали. Настилката под краката на Холанд беше хлъзгава и тя се движеше предпазливо.

От заслона можеше да наблюдава необезпокоявана паркинга. Холанд се изруга, задето е забравила да пита Крофт с каква кола ще дойде. Но автомобилите с частни номера бяха малко. Щеше да го забележи веднага.

Не пропускаше нищо наоколо — приглушеното бучене на отплаващо корабче, сладникавата, противна миризма на дизелово гориво, тракането на мостика, вдиган от кея. Стресна я корабна сирена. Тя не чу стъпките зад гърба си, само почувства жилещо убождане във врата.

Първата ѝ мисъл беше, че я е ухапало насекомо. Извърна се, различи сянка и моментално посегна към оръжието. Но мускулите не ѝ се подчиниха. Отвори уста да извика, ала се чу само гъргорене. Коленете ѝ затрепериха.

Някой я подхвана отзад и я изправи.

— Можеш да вървиш — каза мъжки глас. — Не усещаш краката си, но можеш да вървиш. Хайде!

Холанд видя как нозете ѝ се местят сякаш сами. Намираха се зад заслона. Пак се опита да извика — безуспешно.

После се озоваха на паркинга и заобиколиха автобусите, от чиито двигатели още се излъчваше топлина. Вървяха към камионетката със затъмнени стъкла. Страничната врата се плъзна назад и Холанд видя само яки ръце, нищо повече.

Сложиха я да седне с гръб към вътрешността. След това вдигнаха краката ѝ и я търкулнаха на пода. Бузата ѝ се одра в бодливата постелка. Докато вратата се затваряше, Холанд напрегна воля колкото да види, че Джеймс Крофт слиза от паркираната наблизко кола.

20.

Крофт провери дали дебелият кашмирен шал не се е смъкнал от врата му и закопча палтото си. Беше болнав и се пазеше особено в началото на пролетта, когато времето бе променливо и неприятно.

Първо огледа опашката пред касата, после кафенето. Надникна в сувенирния магазин, няколко минути чете разписанието на корабчетата, без да изпуска от поглед вратата на дамската тоалетна.

„Къде ли е?“

Излезе да посрещне следващия автобус. Очите му се насълзиха от изгорелите газове. Но Тайло я нямаше сред слизащите. Крофт обиколи бавно кафенето, отиде през паркинга на кея и се върна. И слепец би го забелязал.

На втората обиколка усети, че краката му се схващат от студа. Лицето му с изключително чувствителна кожа замръзна. Огледа се вече за Проповедника.

„Отвялякъл я е. Нещо се е объркало и е нямал друг избор.“

С отмерена крачка се върна при колата. Пусна до дупка отоплението и се отправи към мястото на втората среща.

— Така. Не идва насам. Качва се на колата. Потегля.

Холанд не позна гласа. Очите ѝ рефлекторно се затвориха при запалването на непоносимо яркото осветление. Някой я прегърна и я премести възможно най-внимателно в тясната каравана. Младата жена бе стиснала очи. Не искаше да видят страха ѝ.

— Погледни ме, Холанд!

Тя замига втрещено срещу Арлис Джонсън. Опитваше се да се усмихва, ала лицето му бе сбърчено в гримаса.

— Ти ли си бил?...

Помъчи се да изрече още думи, но гласните ѝ струни отказаха. Джонсън премери кръвното ѝ налягане.

— Ще се оправиш. — Повдигна главата ѝ и поднесе до устните ѝ пластмасова чаша със сламка. — Вода с малко сол, нищо друго. На

вкус не е от най-приятните, но ще ти помогне. Жабуркай и ако можеш, прави гаргара.

Холанд отпи и повъртя течността в устата си. Накрая преглътна повечето.

— Най-слабата разновидност на синтетично кураре. Парализира мускулите, без да засяга нервната система. Въздействието е краткотрайно, като на новокаина. — Джонсън се обърна към Брайънт: — Дай преднина на Крофт, но не го изпускай. Още не сме научили всичко от него.

Холанд раздвижи тялото си — първо пръстите на ходилата, сетне краката, пръстите на ръцете и челюстта.

— Защо го направи? — смотолеви неясно.

Джонсън ѝ помогна да седне. Камионетката бе пригодена за полицейско патрулиране, вътре имаше въртящи се столове. Холанд отблъсна ръката му и седна на кожения стол.

Мъжът приклекна пред нея. Погледна я, сякаш я молеше да го разбере. Но в очите му проблесна и още нещо — гняв.

— Бягаше от мен. Когато те открих, не исках да рискувам пак да хукнеш нанякъде. Съжалявам, че те спрях така, но не можех да допусна да се срещнеш с Крофт.

Холанд погледна през тъмните стъкла и видя дървета и поляни. Камионетката се движеше плавно срещу потока от коли и автобуси, отпавили се към пристана.

— Мег ви е казала къде да ме намерите.

Сега гласът ѝ бе ясен и силен. Тя завъртя глава, за да раздвижи мускулите на врата си.

— Не те е предала — възрази Джонсън. — Показах ѝ някои неща.

Холанд чу шумолене на листове, извърна се и видя портрета. Сърцето ѝ се сви. Джонсън кимна.

— Да, мъжът, който те нападна у вас.

Сложи плика с досието в скута ѝ и разказа припряно за бившия агент от Службата по прякор Проповедника, предпочел да усъвършенства уменията си в насилието върху млади жени. Изпечен убиец, спец в преследването, много самоуверен и кадърен.

„Много самоуверен...“ Холанд тръсна глава.

— Къде отиваме?

— Крофт дойде за срещата. Изчака, не те откри и си тръгна.

— Спира — обади се Брайънт. — Какво правим?

— Подмини го, направи обратен завой и спри така, че да не ни вижда, но да ни е под око.

Движеха се по двупосочния асфалтиран път, виещ се през парка между канала и Уотър стрийт. Беше сенчест, с отбивки за почитателите на пикници. Сред зелените площи бяха наслагани маси, големи кофи за отпадъци и тухлени огнища с ръждясали грилове за барбекю.

Крофт зави в една от отбивките. Камионетката го подмина, Брайънт изчака платното да се изчисти, даде газ и завъртя волана. Холанд беше отхвърлена към облегалката на стола. По покрива задраскаха клони.

Брайънт изскочи навън. Отвори задната врата и грабна чантата с инструменти. Чу се изщракване и камионетката се наклони. Сложеният крик беше ясен знак за минаващите шофьори, пък и за всеки друг: спукана е гума, но Брайънт разполага с всичко необходимо да се справи сам. Нямаше да ги притесняват.

— Крофт на пикник ли отива? — пророни Джонсън. — Едва ли. Ти как мислиш, Холанд?

Тя взе бинокъла от него и го насочи. Пейките бяха пусти. Само дърветата хвърляха сенки, в храстите не проблясваше нищо. Крофт се разхождаше със залитаща походка, сякаш студът беше сковал коленете му. Потупваше ръце, на които бе сложил ръкавици, и изобщо не криеше гнева си.

До неговата спря друга кола — бежова, взета под наем, ставаше само за вторични суровини. Мъжът спря с предницата към пътя — сякаш готов всеки момент да отпраши.

— Сър! — каза Брайънт, който се бе върнал на шофьорското място. — Разполагаме с „Найтингейл“, стационариран в базата Андрюс. За дванайсет минути ще бъде тук. Групата за бързо реагиране в Бъзард Пойнт може да се придвижи...

Джонсън махна с ръка да му покаже да мълчи. Холанд знаеше, че „Найтингейл“ е клас хеликоптери, които за нула време можеха да стигнат до всяка точка. Бяха двуместни, използвани най-вече за разузнаване и наблюдение. „Найтингейл“ можеше да изникне зад гърба ти и да се спусне още преди да си го усетил.

— Така ще хванеш всеки друг, но не и Проповедника — възрази Джонсън. — Той е наясно с тези неща. Дори сега, когато няма причина, е нащрек. Ще забележи хеликоптера. Моментално ще вземе Крофт за заложник. Каква по-добра защита от един сенатор! Не успее ли, ще се хвърли на първата кола. Едва ли... Холанд, недей!

Стисна я като с менгеме над лакътя, защото тя се пресегна да отвори вратата.

— Хайде без глупости!

Джонсън охлаби хватката си и Холанд пак се отпусна на стола. Не сваляше поглед от двамата мъже, които разговаряха отвън.

— Дай ми го! — прошепна тя.

Ако я беше попитал кого има предвид, нямаше да може да отговори. Дали така наречения Проповедник, застрелял Франк, или Крофт, на когото се беше доверила дотам, че да остави живота си в ръцете му.

Холанд погледна с широко отворени очи Джонсън. Той вече разговаряше по телефона с дежурния в Бъзард Пойнт. По негова заповед мъже с бронирани жилетки и черни бойни костюми, натежали от запалителни бомби, от гранати със сълзотворен газ и резервни боеприпаси, в миг се качиха на камионетки, отстрани с надписи на цветарници и фурни. Джонсън даде описание на колата, шофьора и единствения маршрут, по който Проповедника би могъл да излезе на Югоизточната магистрала. Само ако го обкръжаха отвсякъде, имаше шанс да го заловят. Поеха и оперативни групи от отдела на подчинение на Джонсън. Той погледна Брайънт, който говореше по втората линия.

— Обектът е изключително опасен — завърши инструкциите си Джонсън. — Да се стреля без предупреждение. Целете се в крайниците. Ако е възможно, го искам жив. Трябва да го поразпитам... Холанд, какво става навън?

— Крофт се върна в колата. Проповедника... и той се качи. Потегля пръв.

Джонсън потупа Брайънт по рамото. Със скърцане на метал камионетката се откачи от крика и тупна тежко на земята. Брайънт изправи волана, натисна газта и направи като по учебник обратен завой. Зад тях ядно засвириха клаксони.

— Тръгваме след Крофт — каза Джонсън, — при първа възможност ще го задминем и ще застанем между него и

Проповедника. Как си? — обърна се той към Холанд.

— Всичко е наред.

— Повече няма да буйстваш, нали?

Тя кимна мълчаливо.

— Добре тогава. Току-виж сме извадили късмет.

— Крофт...

— Засега той не ни интересува. Знаем къде да го намерим. Там ще пипа ФБР, ясно? Виждала си Проповедника на живо и отблизо, но аз го познавам по-добре. С него ще имаме само един шанс.

Холанд преглътна тежко, но въпреки това ръцете ѝ не трепереха.

Проповедника се движеше по Уотър стрийт, без да надвишава шейсет километра в час. Дори при тази скорост Крофт не го изпреварваше, сякаш вчера беше седнал за първи път зад волана.

Сенаторът беше вбесен, че Тайло го е изиграла. Не пропусна да излее гнева си върху своя съучастник, задето така безотговорно я е изтървал. Наложил се Проповедника да му припомни собствените му инструкции — да не залавя момичето, а само да го проследи до мястото на срещата. Но Крофт не понасяше да го критикуват.

Не проумяваше и как в последния момент Тайло им се е измъкнала на косъм. Сигурно нещо я бе подплашило, например Проповедника, които я е следял прекалено непредпазливо.

Проповедника не си прави труда да го разубеждава. Не сметна за необходимо и да съобщава на Крофт, че Арлис Джонсън е идвал на „Лебед“, както и да споделя, че противно на предчувствията на сенатора не смята, че Тайло ще се върне на яхтата.

Дали Джонсън не се бе докопал пръв до нея?

Проповедника не бе сигурен. Беше видял, че старият му враг се насочва към града. Никой не беше проследил Тайло до пристана. Ако Джонсън дори подозираше, че тя още е в района, нямаше да си тръгне.

Отначало това, че е изгубил от поглед Тайло, не го притесни. И той като Крофт смяташе, че тя ще се хване на въдицата. Но когато научи, че не се е явила и на срещата, увереността му се изпари.

Първо чу клаксона — две резки изсвирвания на шофьор, изгубил търпение. Видя в страничното огледало камионетката с надписа

„Екскурзии Мот“. Тя задмина Крофт и леко се разклати, после се шмугна пред автомобила на сенатора.

Проповедника се подсмихна. От начина, по който човекът караше, разбра, че няма пътници. Връщаше се в града, за да вземе от хотелите поредните поклонници на красивите гледки.

Или може би не.

Разгледа в огледалото за обратно виждане шофьора. Не носеше шапка с името на компанията. Беше облечен в спортно яке и риза, а не в обичайните тениска и анорак. От време на време устните му се движеха, все едно говореше с някой, но не отделяше поглед от пътя. Не беше никакъв шофьор на туристически микробус.

Проповедника сви в първата отбивка надясно. Пресече бавно авеню Мейн и видя как Крофт завива по Седма улица. Камионетката продължи след Проповедника.

Сега вече той знаеше, че Джонсън го е надушил. Значи и момичето беше с него. И му бе описало Проповедника. Или Джонсън е разбрал за рома, запален в кръчмата, и носеше със себе си портрета му, нарисуван по описанието на бармана.

Джонсън не беше сам. Пътуваше в камионетката с шофьора и момичето. Сигурно бе повикал и частите за бързо реагиране. Но не бе очаквал да открие Тайло, затова бе тръгнал сам. Сега следваше Проповедника с надеждата групата за бързо реагиране да ги настигне.

Но Проповедника нямаше намерение да се предава толкова лесно.

Бяха стигнали при един от най-известните вашингтонски фонтани. Проповедника го харесваше много и често идваше тук в ранните часове, преди да се насъбере тълпа. Сега край фонтана бяха спрели поне петдесет коли и се бяха струпали обичайните зяпачи и поклонници на фотографията, наредили за снимка намусените и сополиви дечица. Трябваше му... Да, точно симпатичната млада японска двойка с нови еднакви червени якета, излизаща от взетия под наем линкълн.

Проповедника спря до линкълна. Камионетката бе изостанала и търсеше свободно място. После движението я притисна и я понесе напред.

Проповедника бързо си свали якето и си сложи сива канадка и плетена шапка. Изправи се пред японците и им се усмихна

дружелюбно.

— Добър ден. Днес е много студено — каза на родния им език.

Младежът го погледна стреснато. Момичето се засмя. Личеше, че и двамата са приятно изненадани да чуят майчиния си език.

С крайчеца на окото Проповедника следеше камионетката, затисната от автомобилите от другата страна на кръглия площад. Междувременно превъзнасяше фотоапарата на японеца — накрая предложи на двамата да им направи снимка.

Мъжът му връчи апарата и обясни кои бутони да натисне. Щом видя гърбовете им, Проповедника го остави върху капака на колата. В ръката му изникна тънко петнайсетсантиметрово острие от стомана, от каквато се правеха самурайските мечове.

Проповедника си помисли колко странно е това съвпадение, когато доближи младия японец, сякаш се канеше да сложи ръка на рамото му.

— Не го виждам! По дяволите, не го виждам!

Холанд залепи нос до стъклото, но от това не започна да вижда повече. Мяркаше тойотата на Проповедника в пролуките между минаващите коли и пешеходци. Него обаче бе изгубила от поглед. Тъкмо да отвори вратата, когато прокътят първият писък.

— Холанд! — извика Джонсън.

Но тя вече бе изскочила навън и тичаше на зигзаг през навалищата. Бе свела глава, за да поема с рамене ударите, ако се сблъскаше с някой от тълпата, и изтласкваше онези, които не се дръпваха веднага от пътя ѝ.

Кръвта се стичаше по асфалта през образувалия се полукръг от хора. В средата лежаха ничком двамата японци. Вратът на младежа беше срязан чак до гръбнака. Жената бе толкова обезобразена, че Холанд не помнеше да е виждала такива ужасии и по време на аутопсия. Якето ѝ беше вдигнато над кръста, а пуловерът — изрязан. В зейналата дупка плаваха бърбреците.

Холанд не разбра кога е коленичила сред тълпата, докато някой не я сграбчи отзад за раменете и не я издърпа.

— Трябва да тръгваме — каза Джонсън настоятелно.

— Трябва да им помогнем!

До нея Брайънт разговаряше с телефонната централа на „Бърза помощ“. После набра друг номер.

— ФБР да стои настрана ли? Ами Проповедника?

Джонсън я обърна с лице към спрените коли.

— Тойотата още е там. Но мястото до нея е празно.

Холанд се огледа и видя натрошен фотоапарат и късчета стъкло или кристал по асфалта, които отразяваха светлината.

— Подмамил ги е, свършил си е работата и е отпрашил, преди да бъде забелязан.

В далечината се чува сирени.

— Ченгетата ще направят каквото могат. Съмнявам се, че ще се намерят свидетели, които да дадат прилично описание — каза Джонсън.

— Но ние знаем!

— А Проповедника пък знае, че ние знаем. Той може да бъде по-нисък от тревата, повярвай ми. А няма как да го обявим за издирване и да пуснем негова снимка, ще се наложи да даваме обяснения. Нямам желание да подплашвам Крофт. А ти?

Холанд отметна глава, за да спре сълзите.

— Проповедника ще иде при Крофт, за да му съобщи, че е разкрит.

— Не, няма да иде — възрази тихо Джонсън. — Случилото се днес няма нищо общо с Крофт. Това е лична работа — стари сметки за разчистване. Предупреждава мен, в случай че не съм разбрал първия път.

21.

Зданието се намираше в източния край на университета „Джордж Вашингтон“.

Беше иззидано от червени тухли, които от времето бяха придобили цвета на засъхнала кръв, и беше с високи комини и кулички, заболи върхове в небето.

На Холанд ѝ приличаше на училище за машинописки от началото на века. И тя не беше далеч от истината. От металната табелка, сложена от Обществото на историците, се разбираше, че това е бивш колеж за благородни девици. Имаше и втора, по-нова табелка: „Център «Стюарт» — подслон и съвети за жени“.

Отвори приятна, елегантно облечена жена малко над петдесетте, която се представи като Клеър Кранстън. Не носеше по ръцете си никакви накити. Холанд, която стоеше малко по-назад с Брайънт, се изненада, когато видя, че жената и Джонсън се потупват по бузите.

Брайънт я поведе нагоре по стълбите на къщата, която явно познаваше добре. Минаха през антре, дневна и дълъг коридор и се качиха в старомоден асансьор. От уханието на готвено — на гулаш или задушено говеждо, Холанд усети колко е прегладняла.

— Какво всъщност има тук? — попита тя през трясъка на асансьора.

Погледът на Брайънт беше самата невинност.

— Познаваш добре Джонсън, нали?

— Беше най-добрият приятел на баща ми.

— Знаеше ли, че има сестра?

Холанд поклати глава.

— Живеела е в Тексас. Мъжът ѝ е работел навремето в ЦРУ и Джонсън разбрал, че я бие, чак когато било много късно. Това го подтикнало да разговаря с доста жени от службите — при нас, във ФБР и ЦРУ. Толкова много се оплакали, че са подлагани на терор, че ужасен, Джонсън решил да помогне да бъде създадено това място. Ръководи го Клеър, жената долу. Без да се вдига излишен шум, но така, че да знаят всички държавни служителки. Джонсън се оправя с

акциите. Със заем срещу цялата си пенсия основа фонд, с който сега учреждението се издържа. В замяна понякога води тук хора, които не иска да бъдат открити. Клеър е работила в агенцията за борба с наркоманията и знае как да действа.

Слязоха от асансьора и продължиха по тесен коридор, който ги изведе в обновено мансардно помещение. Вероятно навремето тук бе имало множество стаички, в които са живеели пансионерите. Брайънт трябваше да се навежда, за да не си удари главата в гредите.

Помещението беше светло и по-просторно, отколкото бе очаквала Холанд, бе обзаведено с вкус и притежаваше очарованието на провинциална странноприемница. Само въздухът беше застоял — явно в него отдавна не бе отсядал никой.

— Как се казваш? — попита тя.

Брайънт запристъпя притеснено, сякаш въпросът беше прекалено личен. След като накрая се представи, Холанд изрече:

— Благодаря ти, че ме измъкна оттам.

Той се усмихна и се засуети с кафеварката. Движенията му издаваха, че е ерген — справяше се добре.

— Как я карате? — попита Джонсън, който бе изникнал неусетно. — Тук ще си в безопасност. Ще кажеш на Клеър мерките си и от какви дрехи се нуждаеш и тя ще ти ги донесе. В момента къщата е почти празна, има само четири жени. Тук не идва никой. Асансьорът се движи с код, Клеър ще ти го каже. — Той махна към телефона. — Подслушва се непрекъснато, но ти и бездруго няма да го използваш.

— Ами Мег? — възрази Холанд.

— Добре. Обясни й, че не съм дух на злото.

Джонсън се настани в удобното кресло и изпружи крака, сякаш беше на плажа. Дори в небрежно отпуснатата му поза се усещаше притискащата го тежест на събитията, които той не можеше да промени, нито да изпревари.

— Не му се налагаше да убива и двамата — каза Холанд. — И с една жертва щеше да отклони вниманието.

— Спомняш ли си баснята за жабата и скорпиона? — попита я Джонсън, след като пое чашата кафе, поднесена му от Брайънт. — Жабата се наела да пренесе скорпиона през реката, а в замяна той й обещал да не я жили. Насред пътя обаче точно това и сторил. Докато и двамата потъвали, жабата го попитала защо го е направил. Скорпионът

отвърнал, че такъв си е по природа. При Проповедника е същото — такъв си е по природа. Не е станал такъв, чисто и просто се е родил злодей.

— Спомена, че те предупреждава, в случай че не си обърнал внимание на предишния му знак.

Спестявайки най-отблъскващите подробности, Джонсън ѝ разказа за случката в бар „Дилижанс и пушки“ и какви са отношенията му с бившия агент, та Холанд да е в състояние да го разпознае, ако отново се натъкне на него.

— Ще изглежда различно и ще се появи изневиделица. Обърни внимание най-напред на начина, по който се движи. А сега се е сдушил и с Крофт...

— Крофт ни е подръка, но не можем да го пипнем с пръст — каза Холанд.

Джонсън беше доволен, че желанието за мъст не е замъглило разсъдъка ѝ.

— Сенаторът е забъркал Проповедника в игрите си, но защо?

— Не съм наясно, Франк също не знаеше. Имаше доверие на Крофт, но не ми е разказвал нищо за него.

— Трябва да знам как са се развили събитията в къщата ти. До най-малките подробности.

— Налага се да започна от по-рано. От Уестборн.

Малко по малко стигна и до момента как сенаторът ѝ е дал дискетата да я занесе на секретарката му и как се е оказало, че е разменил дискетите.

— Не си ми споменавала за дискета, когато те разпитвах за случая — прекъсна я Джонсън.

— Как да не съм ти споменавала! — ахна Холанд.

„Всъщност, казах ли му?“

Помъчи се да си спомни какво е говорила, да се отърси от объркването и смущението, обзели я, след като бяха открили Уестборн. Съсредоточи вниманието си върху библиотеката, където бе седяла лице в лице с Джонсън, сети се колко спокойно и угрижено ѝ е говорил, какво я е питал и как я е предразполагал да му отговори.

„Не, изобщо не му споменах за дискетата.“

— Не знам какво да кажа. — Тя го погледна. — Или ми се е изплъзнало от паметта, или съзнателно съм я блокирала. Не мога да ти

посоча причината защо се е получило така. Съжалявам.

— Какво според теб значи за нас това, че оная вечер Уестборн е разполагал с дискетата?

— С изключение на Крофт, сенаторите, които бяха дошли, са членове на сенатската комисия по етика. Според мен Крофт е използвал Кардиналите, за да изровят нещо, истинско или въображаемо, срещу Уестборн, нещо, от което той да се уплаши. Ето защо е прибягнал до тежката артилерия. Донесъл е дискетата, може дори да им е дал запис от нея и се е заканил да я използва, ако бъде притиснат. А Крофт е разчитал тъкмо на това.

— Значи пропускът ти не е фатален. Тогава това щеше да е информация без контекст за мен.

Холанд продължи разказа си до екшъна в дома ѝ.

— Проповедника търсеше дискетата. Друго не го интересуваше. Крофт пуска на Франк мухата, че ще дойде с него у нас, но в последния момент го оставя да тръгва сам и предупреждава съучастника си, че той потегля. Проповедника го пресреща, стреля по него и пристига с колата му. Аз я познавам и също не се замислям кой е в нея. После нахълтва в къщата. — Холанд въздъхна тежко. — Търсеше само дискетата, аз я бях оставила отгоре, сякаш му я бях приготвила. Можеше да тича по-бързо, да ме убие на място, ала бе толкова уверен! Искаше да ме помъчи още минута-две. Смятал е да инсценира самоубийство. Носеше ръкавици и затова са останали само моите отпечатыци върху пистолета. Франк обаче се оказа жив и обърка плановите му, като ми даде възможност да се измъкна.

— Разкажи ми за дискетата.

Холанд започна от погребението на Уестборн, когато случайно е открила дискетата в чантата си. Спомена, че се е отбила в офиса на покойния сенатор и как един от сътрудниците е подреждал нещата му. Призна си и че е прегледала дискетата и че върху нея е имало какви ли не гадости.

— Тия боклуци! — възкликна Джонсън.

— Това не е всичко, има втора част на дневника върху отделна дискета.

— Значи Проповедника е измъчвал Уестборн, за да му разкрие къде е втората дискета, понеже се е заблуждавал, че разполага с първата. Крофт разкрива грешката му и решава да се възползва от

възможността, когато Сърес му споменава, че и у теб има дискета. Ти обаче още си жива. Тогава Крофт си наумява да спечели доверието ти и да те хване в мрежата. Ако знаеш нещо, само печели време. Ако ли не, при всички положения смъртната ти присъда е подписана. Проповедника ще продължи издирването, без да му се пречат.

— Но с какво Крофт държи Проповедника? За какво става дума?

— Не знаем. — Джонсън се обърна към Брайънт: — Заеми се с това. Провери всички сметки за телефон на Крофт — ходил ли е в чужбина, превеждал ли е суми по банков път. Проповедника беше в Тайланд. Все ще откриеш нещо.

Не говори дълго. Познаваше политиците във Вашингтон прекалено добре, за да се заблуждава, че са чисти като агънца. Човек никога не знаеше какво ще изникне от пепелището.

Стори му се, че знае как да постъпи: ще иде при Уайът Смит, ще го уведоми за всичко, ще стовари върху него цялата тази бъркотия. Като шеф на отдел Следствен си беше свършил работата: бе разнищил случая. Проповедника беше убиец и беглец, следователно с него трябваше да се занимава ФБР.

Можеше да помогне и на Холанд. След като му бе помогнала толкова много, можеше да ѝ издейства да я върнат на служба.

— Ще оставим всичко в ръцете на директора. Лъжицата е прекалено голяма за моята уста...

— Аз ще намеря липсващата част.

Джонсън я изгледа учудено.

— Ще открия втората дискета, ще изпреваря Проповедника. Разреши ми да действам.

— Холанд, дори да знаеш къде се намира, не разполагаме с време да изготвим план.

— Никой не разполага с време. Проповедника не може да стои безкрайно във Вашингтон. Трябвало е да свърши набързо работата и да изчезне. Прехвърлиш ли случая на директора, ще му е нужно време, за да реши как да действа. А Проповедника ще ни се изплъзне. — Тя добави по-тихо: — Освен това вече гледам на всичко и като на личен дълг. Ти и Проповедника. Аз и Крофт. Никога няма да притиснеш Крофт до стената, ако тръгнеш да го разследваш официално. Нямаме доказателства, с които да пречупим съпротивата му. Ще ни принуди да играем по неговата свирка и двамата ще спасят кожата.

— Ами ако изпревариш Проповедника и първа намериш дискетата?

— Тогава не е изключено да се сдобием и с доказателства срещу Крофт. Уестборн може би се е добрал до нещо, изобличаващо и Крофт, и тогава ще го свържем с всичко, започнало в Оук Фармс.

Джонсън не мислеше за кариерата си или за лоялността, която дължеше на Уайът, как и двамата ще понесат съкрушителен удар, ако предприемат грешен ход. Не се страхуваше и от Проповедника. Притесняваше го, че Холанд е спестила нещо от разказа си и то тегне над думите ѝ като буреносен облак.

— По своя воля се превръщаш в примамка. Срещу теб ще излезе Проповедника...

— Той ще ме потърси при всички положения. — Холанд погледна Джонсън в очите. Излъчваше спокойствие. — Разчитам да бъдеш наблизо, когато това стане.

ТРЕТА ЧАСТ

22.

Телефонът в апартамента на Крофт иззвъня.

— Ало?

— Не удържайте на думата си, сенаторе.

— Холанд!

— Бяхте домъкнали Джонсън на кея. Видях го.

Беше репетирала репликите си. Никак не ѝ беше трудно да говори огорчено и ядосано. Ако Крофт ѝ беше подръка, щеше да му издере очите.

— Не ми дръж такъв тон, Холанд! Ако Джонсън е бил там, вината не е моя. И по-важното — аз бях там и те търсих.

— А, така ли? Само че аз нямам намерение да се оставям да ме хванат!

— Никой не смята да те хваща, Холанд. — В гласа на Крофт нямаше и следа от раздразнение. — Ти ме потърси, а не обратното, ако си спомняш. Направих каквото поиска. Предложих ти закрила, ти отказа. Съобразих се с желанието ти. Изпълних своята част от уговорката. — Известно време мълча. — Все още смятам, че не е зле да се срещнем.

— Ще помисля.

Опитваше се да го накара да повярва, че след като си е изляла гнева, пак се страхува и е сама. Какъв ли щеше да е следващият му ход?

— Не знам какво да кажа, Холанд. Помниш, върху оръжието, с което е убит Франк, има твои отпечатъци. В полицията няма да си затварят очите. Не са го разгласили, но това не значи, че няма да го сторят. Трябва да се осланяш на мен заради собствената си безопасност. Все още имам желание да ти помогна, ако ми позволиш. Нека действаме веднага, още днес, за да разчистим бъркотията.

— Едва ли е най-безопасният момент да ме виждат.

— И по-късно опасността ще е същата.

— Говорите, сякаш бързате. Така ли е, сенаторе? Да не се е случило нещо, за което искате да ме уведомите?

— Холанд, все още съм силно загрижен за твоето добро. Ти избираш — или приемаш помощта ми, или действаш, както намериш за правилно. Но имай предвид едно: ако не се видим или не ми се обадиш, ще съм длъжен да докладвам в полицията за разговорите, които съм водил с теб. След това не мога да ти бъда от полза.

— Ще ви потърся отново, сенаторе.

От другата страна слушалката изтрака. Сърцето на Холанд биеше като обезумяло. Изчака да се овладее и се обърна към Джонсън.

— Не мога да преценя дали е надушил нещо, но със сигурност ни се изплъзна.

— Тая кучка лъже — каза Проповедника, но без горчивина, сякаш констатираше факт.

Стоеше до огромния прозорец в кабинета на Крофт и гледаше центъра „Кенеди“. Върху ореховата ламперия имаше множество фотографии, главно на Крофт с видни политици. Проповедника го изтълкува като белег на неувереност.

Крофт хапеше месестите си розови устни, приковал поглед в телефона.

Проповедника не му беше споменал, че е бил открит и преследван от Джонсън. Не смяташе, че той ще го свърже с убийството на японските туристи. Всъщност беше все едно. Смяташе до четирийсет и осем часа да си разчисти сметките и да напусне страната.

— Май си прав — каза Крофт накрая. — Джонсън се е добрал до нея. Но защо тя ще го крие?

Въпросът издаваше излишни съмнения у сенатора и Проповедника реши да се справи отведнъж с тях, за да не го замесва ненужно в играта между себе си и Джонсън.

— Той има да си блъска главата над доста неща. Открил е момичето и то е отправната му точка. Трябва да разбере колко знае, с кого е говорило и се е срещало след стрелбата. Да си обясни как отпечатъците му са останали върху пистолета. Няма да се изненадам, ако тя веднага е изпяла името ти и Джонсън се е вкопчил за него. Бегълка, която си бърби с американски сенатор? Интересно! Кара Тайло да ти се обади и записва разговора. Ти й каза истината — какво точно си предложил, че още й го предлагаш и какво ще я сполети, ако

не приеме. Джонсън е чул всяка твоя дума. Тъй като е невъзможно двамата с Тайло да сте съгласували действията си, той вярва на нейната версия, поне що се отнася до теб. По този начин Тайло печели доверието му.

— Но защо Джонсън не се свърза направо с мен? Защо използва нея?

— Хитра лисица е. Исква да разбере, без ти да подозираш, до каква степен си замесен. И ти му се представи в целия си блясък. Ако те потърси пак, то ще е за разследване в Конгреса, на което ще свидетелства Тайло.

— Разиграваше ме колкото за да отиде при Джонсън и да ме остави да се гърча?

— Не бих го приел лично — успокои го Проповедника. — Джонсън я е поставил между наковалнята и чука. Повярвай, сега тя би направила всичко, само и само да се изтръгне от хватката му.

Крофт си играеше със сребърния нож за отваряне на писма.

— Въпреки това ми трябва. Можеше да ни даде нещо, за което да се заловим. Ще каже на Джонсън за дискетата.

— Е, чудо голямо! — възкликна Проповедника. — Тя няма как да докаже, че такава дискета съществува.

— Ами ако се досеща къде да намери втората? Ако убеди Джонсън да се включи в търсенето?

„Още по-добре!“, помисли си Проповедника.

— Тогава тя, Джонсън или и двамата ще ми паднат в ръцете и ще има горчиво да съжаляват.

23.

След като Джонсън и Брайънт си тръгнаха, Холанд се опита да поспи. Беше капнала от умора. Горещата баня я стопли, но не разсея напрежението в мускулите ѝ. Младата жена не можеше да прогони с нищо мислите си, които избухваха в главата ѝ като фойерверки.

Лежеше с отворени очи, когато влезе Клеър Кранстън — стъпваше толкова тихо, че Холанд я усети първо по парфюма.

— Да ви дам ли нещо за успокояване?

Холанд седна на леглото и се протегна да докосне голите пръсти на краката си.

— Не, благодаря. Вече ме отпусна.

Забеляза, че сивата коса на Клеър, оформена в стилна прическа, е влажна.

— Вали ли?

Клеър остави две пазарски торби до леглото.

— Само ръми. Палтото, което ви донесох, е с голяма яка. Ще ви е от полза.

Холанд заизважда покупките: бельо, дънки, пуловери и кадифени панталони. Подплатеният шлифер беше най-добро качество и като маскировка щеше да свърши отлична работа. Тя се учуди защо не вижда и чадър, но се сети, че от опит Клеър знае: по време на акция и двете ръце на професионалиста трябва да са свободни.

— Не знам защо го споменавам, но съм се срещала няколко пъти с баща ви — каза жената тихо. — Два пъти в Колумбия, докато работех в агенцията. Издирваше факти за сенатско разследване.

Холанд не се помръдваше — беше се вторачила в нея.

— Искам да знаете какво невероятно впечатление ми направи. На мен и на всички в мисията. Беше един от най-достойните американци, които съм познавала. Още си мисля за смъртта му. Никога няма да разбера какво и защо се случи.

Холанд кимна. Очевидно Клеър не чакаше отговор, но думите заседнаха на гърлото на младата жена както всеки път, щом някой

споменеше Робърт Бомонт, и тя като дисциплиниран войник ги преглъщаше.

— И аз си мисля за това. По същата причина. Така и не заловиха човека, стрелял по него. Не се разбра и кой го е наел. А комисията, разследвала случая, си бе пълна подигравка. Мислим си за това заради духовете, не намерили покой.

Клеър я докосна по рамото.

— Истината е все още сред нас. Винаги ме е озадачавал стремежът на хората да описват проявленията на злото. То е непрозрачно и с това ни привлича. Ако вярваш в това, ще повярваш и че истината за злото рано или късно ще излезе наяве.

Холанд се сепна от звъна на телефона върху нощното шкафче. Обаждаше се Джонсън, беше в кабинета си.

— Името Брад Норман говори ли ти нещо? — попита я бързо.

Известно време Холанд се опитваше да си спомни. Пред очите ѝ изплува лице с хлапашка усмивка — бе на мъж, който искаше на всяка цена да ѝ помогне.

— Беше на погребението на Уестборн. Снимаше присъстващите.

— Аха. Пратил е нещо на Сърес.

— Помолих го за копие от записа. Бях отстранена от служба и му дадох данните на Франк.

— И момчето си е удържало на обещанието. Виждаме обичайните хора: вдовицата, роднините. Но и един тип на заден план. Първоначално реших, че халюцинирам, от лабораторията обаче потвърдиха, че си виждам съвсем нормално. — Джонсън си пое дълбоко въздух. — На цялото погребение Проповедника е стоял на десет крачки от Синтия Палмър. На някои от кадрите ви оглежда двамата с Норман.

— Трябва да видя записа — едва успя да произнесе Холанд. — В суров и обработен вид. — Тя погледна часовника си. — Веднага!

— И защо?

— Не мога да кажа със сигурност, докато не видя материала. Моля те, Арлис.

— Трийсет минути — отсече Джонсън.

— И още нещо. За колко време могат да ми изготвят нови документи за самоличност?

— Прайс ще се справи и за два часа.

— Тогава имай грижата! Моля те.

Холанд затвори и се вгледа в новите дрехи. Личеше си, че току-що са донесени от магазин, и това я притесняваше.

— Имам и няколко по-специални поръчки — каза тя на Клеър. Възрастната жена кимна с разбиране.

На Джонсън не му се щеше да се вясва в Службата. По всяка вероятност щеше да налети на Уайът Смит. Той щеше да го попита как върви издирването на Тайло и Джонсън щеше да е принуден да лъже.

Но Смит го нямаше. Докато профучаваше в коридора покрай Джонсън, секретарката задъхано му обясни, че директорът бил привикан в Овалния кабинет. За никого не бе тайна, че Смит е много близък с президента. Косатката обичаше да си похапва задушени миди в компанията на шефа на Службата за охрана, докато той му обясняваше какви мерки за сигурност са взети. Джонсън знаеше, че следващата седмица главата на изпълнителната власт ще прави обиколка по Западното крайбрежие.

Но бе получил съобщение по електронната поща. Смит искал Джонсън да го запознае лично как върви издирването на Тайло. Щял да се върне надвечер.

Джонсън прегледа бегло няколко бележки и съобщения и ги прехвърли на секретарката си с едносрични резолюции, а после отиде два етажа по-долу, в отдел „Документи“.

Първостепенна задача на тайните служби е да брани американските банкноти от фалшифициране. Ето защо в тях работят най-добрите в света специалисти по хартията, отпечатъка, направата на документи, а оттам и по тяхното подправяне. Юджиния Прайс, носителка на трета награда от конкурса „Мис Америка“ отпреди двайсет години, стисна подадената ѝ от Джонсън стандартна снимка между палеца и показалеца си.

— Липсват още някои нещица, Арлис — каза му с гърления си провлачен южняшки акцент. — Не виждам формулярите.

Желязното правило гласеше, че за издаване на нови документи за самоличност се искат пет-шест формуляра. В този случай можеха да минат и с два: единият, подписан от Джонсън, а другият — от директора. Юджиния беше чувала, че преди години, когато иракчаните

подготвяли покушение срещу Буш, Джонсън се бил сдобил с нови документи за самоличност само срещу своя подпис. Но тогава положението е било извънредно, пък и Юджиния Прайс не е оглавявала отдел „Документи“.

— Удостоверението е временно — каза Джонсън, гледайки я право в очите. — Можеш да го изготвиш така, че да важи само четирийсет и осем часа.

При временните удостоверения предпазните мерки бяха засилени: снимката се обработваше химически и след определен срок хартията се разпадаше. Това бе въведено, след като някои започнаха да „забравят“, че трябва да върнат новите документи, и ги запазваха за спомен.

Юджиния разглеждаше снимката.

— Момичето ми е познато. Не сме се виждали, но я познавам.

Помнеше като слон. Официалният документ за самоличност на Холанд ѝ беше издаден преди около година. Ако пожелаеше, Юджиния можеше да сравни тази снимка с приложената в досието.

— Ще се подпиша върху нея, ако кажеш. Ако не — имаш думата ми да ти върна хартийката веднага след като приключим.

Юджиния се замисли. Щяха да я смърят, ако се разбереше, че е издала документ без необходимото разрешително. Но за да я хванат, трябваше да видят същото това разрешително.

Името изскочи от паметта ѝ: Холанд Тайло. Много приказки бяха изприказвани по неин адрес. Мъжете дори се присмиваха на мечтата ѝ едва ли не да покори света. Но в края на краищата Джонсън рискуваше пенсията си заради момичето. Във всички случаи думата му беше достатъчна гаранция.

— Какво име да сложа?

— Бомонт, така се казва по баща. Използва Тайло по лични причини.

— Добре. Същото първо ли?

— Да.

— Длъжност?

— Пиши я следователка.

Юджиния се усмихна тънко. „Следователка“ можеше да означава всичко. Тоест на момичето му предстоеше да си сложи главата в торбата.

В четири часа Джонсън се върна в центъра „Стюарт“. В стаята на Холанд се бяха появили малък телевизор и видео.

— Къде е Клеър?

— На пазар. Носиш ли касетата?

Джонсън ѝ подаде пакета. Симптомите му бяха ясни. Холанд се беше затворила в себе си като ловец, попаднал на прясна дия. И той бе изпитвал същото, затова не почна да ѝ додява и да я безпокои с въпроси.

Холанд пхна касетата в апарата и седна на пода с кръстосани крака. Камерата, заснела погребението, скачаше от човек на човек. Най-напред семейството в едър план: братята и сестрите, вдовицата Синтия Палмър, която изглеждаше царствено с траурните дрехи, перлите и полюшваната от вятъра плитка.

Проповедника с леко издути бузи — явно си бе сложил подплънки, каквито използват актьорите, и с грижливо подрязана брада, която да скрива очертанията на челюстта. Слънчеви очила. Лошо. Холанд би могла да научи доста за него от очите.

Изглежда касетата три пъти. Кадрите с Проповедника траеха шест минути — по-малко, отколкото бе очаквала.

Холанд я превъртя отново и изглежда само частта, където Проповедника стоеше зад Синтия Палмър. Накрая сведе интересуващия я отрязък до шестнайсет секунди. Минаха още няколко минути, докато се пресегна за снимките. Прегледа ги бавно, като ги пускаше на пода от дясната си страна. Само една задели вляво.

После превъртя касетата. Този път пусна видеото на забавен ход. Започна да мести очи от екрана към снимката в ръката си. Образите бяха размити, но пак ѝ вършеха работа.

Ето! Холанд натисна стопа.

— Проповедника се е интересувал не от мен — каза тя на Джонсън, без да отделя очи от екрана. — Може би ме е видял, може би е погледнал мен или Норман. Но вниманието му е насочено тук!

Тя посочи върху екрана Синтия Палмър — леко извърната наляво. Бе показала дългите си крака, като бе вдигнала черната пола повече, отколкото позволяваше благоприличието. Крайчетата на устните ѝ бяха извити похотливо.

Проповедника бе хванат в кадъра от рамото нагоре: бе вперил поглед безсрамно в жената и я насърчаваше с усмивка.

— Днес е четвърти април — каза Холанд. — Довечера е годишният бал на Червения кръст. Уестборн ходеше задължително на него. Според мен вдовицата му не е чак толкова сломена от скръб, та да го пропусне. Ще бъде в хотел „Омни Шоръм“.

Джонсън набираше номера, когато влезе Клеър. През ръката ѝ беше праметната великолепна вечерна рокля, носеше и подходящи обувки и чанта.

Шефът на охраната в „Омни“ — Баркли Халидей, осведоми Джонсън, че наистина за тази вечер е предвиден благотворителен бал. Изръмжа, когато той му поиска списъка на поканените. Не давал такава информация на непознат по телефона.

Джонсън го прилъга да не затваря, докато се свърже с шефа на полицейския участък, в чийто район се намираше хотелът. Стар негов познат, той се съгласи да посредничи с неговорчивия Халидей.

Пет минути по-късно Клеър им донесе списъка, изпратен по факс. Джонсън благодари на Халидей и го подаде на Холанд.

— Палмър е в списъка — каза тя. — Попитай го дали знае нещо за индивидуалната охрана.

Оказа се, че знаел. В по-късия списък на почетните гости била и Синтия Палмър. Шофьорът ѝ за тази вечер работел в охранителната фирма „Боулдър“.

Джонсън познаваше хората в нея, оглавявани от бивш заместник-директор на ФБР. Силата му беше в промишления шпионаж и издирването, но неколцина бивши полицаи се нагърбваха от време на време и с лична охрана. „Боулдър“ рекламираше дейността си главно чрез своите клиенти. Фирмата не се занимаваше с рокзвезди, хора от шоубизнеса или с някой случайно изпаднал чуждестранен политик.

Джонсън увери Халидей, че Службата няма причини да смята, че съществува заплаха за някого от поканените. Обаждал се единствено от загриженост за Синтия Палмър, тъй като убиецът на съпруга ѝ още не бил открит. Само за пред хората щяла да бъде изпратена агентка. Казвала се Бомонт. Тя щяла да се представи на Халидей, щом дойдела. След това нямало да се налага Халидей да се занимава с нея.

— Мислиш ли, че ти повярва? — попита Холанд, щом Джонсън затвори.

— Поласках самолюбието му. Ще бъде нащрек и ще стегне хората си.

— Но не смяташ, че Проповедника ще е там, нали?

Джонсън поклати глава.

— Ако си права... и Проповедника проявява интерес към Палмър... то е заради онова, което тя би могла да знае. Трябва му жива. Според теб ще се размекне ли?

— Чувала съм, че била снежната царица. На мен обаче това не ми пречи, все пак не съм мъж.

— Ще бъдем отвън в камионетката.

— Може и да не свърши в хотела. Може да се наложи да я изпратя до къщи. Както се получи.

— А, без тия! Ще ти сложим скрит микрофон и ако стане напечено, ви прибирам и двете.

Джонсън погледна роклята със семпла кройка, която сигурно струваше хиляда долара, без да се броят аксесоарите.

— Я да видим как ти стои!

24.

Честър Ролинс беше работил двайсет и една години в чикагската полиция, десет от които — в специалния отряд, и две в охраната на кмета на града. Последното назначение му беше отворило вратите на фирма „Боулдър“.

Дрехите си шиеше по поръчка. Притежаваше излъчване, повдигащо духа на клиентите. Беше и много едър. Грижата за спокойствието на заможните му се струваше залъгалка, след като години наред бе влизал пръв в бърлогите на убийци. Имаше и още по-приятни поръчки — като тазвечерната например.

Ролинс влезе с лимузината в паркинга и спря на пет метра от предната кола. Три седмици беше усъвършенствал шофьорските си умения на полигона на ФБР в Аризона. За него беше все едно дали управлява линкълн, тежък два и половина тона, или спортна двуместна фурия.

Погледна в страничните огледала, сетне се вторачи в огледалото за обратно виждане. За първи път му се налагаше да кавалерства на Синтия Палмър и вече изпитваше съжаление към нещастниците, които го правеха редовно. Истинска вещица.

Като начало госпожа Палмър слезе със закъснение от мансардния апартамент. Не че Ролинс имаше нещо против, само дето на влизане в колата му изсъска: „Размърдай си задника!“. Ролинс, който беше заклет протестант, се сепна от подобен език.

Жената не спря да се заяжда през целия път до хотела: Ролинс карал прекалено бавно, бил объркал пътя и се набил в най-голямото задръстване, отоплението не работело както трябва — отзад било като в сауна.

Той се опита да я умилостиви, но жената беше безжалостна. Спасението дойде, когато задърдори по телефона с някаква приятелка на име Бетси. Ролинс с радост вдигна заглушаващата преграда.

Никой не го беше предупредил, че тая Палмър е същинска пепелянка. Човекът, отговарящ за поръчките, беше отбелязал само, че ставало дума за стара клиентка, чието положение се е променило след

смъртта на сенатора Уестборн. И Службата за охрана, и ФБР твърдяха, че убийството не било политическо. Изключваха и разчистването на лични сметки. Но онова, което премълчаваха, бе, че е възможно извършителят на покушението да е сериен убиец. Шефът беше научил от втора ръка в какво състояние са били намерени двата трупа.

— Който и да е пратил Уестборн и сладураната му на оня свят, е имал слабост към ножовете — сподели той с Ролинс. — Ако е откачалка, едва ли ще погне и съпругата. Който убива за кеф, не се церемони и ако си е наумил да избие цялото семейство, го прави наведнъж. Ония от ФБР не смятат, че Палмър е в опасност. Тя не е поискала охрана и от Службата, каквато ѝ се полага. Разбирам я. Но си дръж очите отворени и не допускай да я доближават, освен ако тя не познава хората. Хотелската охрана е под пара, ще има и полицаи, така че от теб се иска да я отведеш в хотела цяла и невредима. Всъщност Палмър подчерта вътре да не я охраняваме.

Сега последното изречение особено повдигаше духа на Ролинс. Ако се беше наложило да пази Палмър и в хотела, тя щеше да му скъса съвсем нервите.

Спря лимузината пред парадния вход на „Омни“ и на секундата изскочи навън. Под зоркия му поглед пиколото, облечен в смехотворна униформа, копираща дрехите на английската кралска охрана, отвори задната врата. Синтия Палмър първо показва краката си — най-зрелищното, което притежаваше и по което се заглеждаха всички, и слезе.

— Ще бъда тук след два часа и половина. Държа на точността — каза на Ролинс, сякаш го шибна с камшик.

Той смотолевя нещо. После се качи пак в линкълна и подкара към паркинга за важни особи, задръстен с лъскави коли; шофьорите се бяха събрали на цигари и приказки.

За годините си Ролинс беше в чудесно състояние. Гордееше се, че прави същия брой лицеви опори, както в колежа. Не обичаше да стои на едно място. Обикновено се разхождаше, за да убива времето и калориите, но на Синтия Палмър можеше да ѝ хрумне да си тръгне рано.

Затова реши да се запознае с другите шофьори. Тъкмо започнаха да се представят, когато с крайчеца на окото Ролинс забеляза мъж, застанал на стъпалата към фойето на хотела. Беше в тъмносиньо

палто и кепе с лъскава козирка. Бе стиснал ръце и бе вперил поглед в пространството. Ролинс многократно беше виждал мъже с такъв израз пред мемориала на падналите във войната във Виетнам.

Проповедника не се издаде, но бе сигурен: шофьорът на Палмър е усетил, че той не е като другите. Знаеше и името — Ролинс. Първо щеше да си поговори с колегите, а когато му омръзнеше, щеше да дойде, за да разбере от коя охранителна фирма е и кого кара.

Специално за него Проповедника беше подготвил такава занимателна история, че Ролинс нямаше да я забрави цял живот.

Холанд влезе в хотела през подземие.

Роклята ѝ стоеше като излята, но си имаше и недостатъци. Микрофонът не им създаде проблеми — прикачиха го под дясната презрамка, но тоалетът бе по тялото, за да прикрие малкия, плосък модел на „Берета“, който Джонсън настоя тя да вземе. Не искаше и да чуе да ходи невъоръжена.

— Проповедника няма да е там — напомни му Холанд. — Балът е със специални покани. Свършили са преди седмици. Кухнята и зоните, където има персонал, са добре покрити, нали?

— Халидей е струпал там допълнителни сили.

— Тогава всичко е наред — заяви тя уверено.

Брайънт отвори вратата и ѝ подаде ръка да слезе. По-нататък, върху вратата, общита със стоманени листове, с жълта боя беше написано „Кухни“. Токчетата ѝ затракаха по циментовия под. Зад вратата започваше къс коридор.

— Хич не се занимавай да се представяш на Халидей — посъветва я Брайънт. — Шефът му дава нужните разяснения, оня ще се навърта около теб.

Брайънт мина пръв през летящите врати на кухнята така, че изцяло да скрива с тялото си Холанд. Позната сцена за кухненския персонал. Всички се умълчаха и остана да се чува само тракането на съдове. Майстор готвачите и помощниците притиснаха гръб към печки и хладилници и загледаха жената в черно, стараейки се да са по-далечко от здравеняка с ръка върху оръжието в кобура.

Знаеха, че Службата ненавижда кухните. Твърде много остри ножове и сатъри, тесни помещения, ограничаващи движенията, и

кабини, откъдето някой може би дебнеше от засада.

Когато Холанд и Брайънт стигнаха вратата към балната зала, младата жена усети как келнерите са вперили погледи в тила ѝ.

— Стегни се — подкани я Брайънт. — Всичко наред ли е?

Тя кимна леко.

— Давай да приключваме с тази история.

На етажа, освен Холанд бяха само сервитьорите, суетящи се с последните приготовления около шейсетте кръгли маси. Главните действащи лица се намираха още в мецанина, откъдето долитаха гълчава и звуците на джазов квинтет. Знамето на Червения кръст, сложено край две решетки, украсени с перли и червени рози, подсказваше кой е домакин на събитието.

Холанд бе прегледала в камионетката списъка на гостите. Противно на очакванията ѝ никой не придружаваше на бала вдовицата на Уестборн. Уединение в траура? Едва ли.

Съжаляваше, че не разполага с по-сериозна информация за Палмър, на която да се опре. Джонсън ѝ беше осигурил едва ли не само изрезки от вестникарски светски и финансови колони: конете и новите пазари в Източна Европа бяха увеличили милионите долари, натрупани от дядото на Палмър, известен сладкарски магнат.

Най-много за Синтия Палмър Холанд бе научила от няколкото секунди видеолента: похотливата ѝ усмивка, която тя бе отправила към Проповедника, понеже бе усетила, че я гледа, а после се бе извърнала още повече към него. Едва ли прилягаше на една скърбяща вдовица да се държи така. Холанд бе чувала как коментаторите описват Синтия Палмър и наблягат, че тя „се бори с мъката чрез любовта към съпруга си, горяща в нея като вечен огън“.

Но дали изобщо имаше любов? И нима тя беше толкова силна, че да прости изневеря? И унижението, че смъртта е застигнала мъжа ѝ до младата му любовница?

Гостите на бала бяха все заможни, по-възрастни, бледи физиономии от източните щати и загорели западници. Бяха облечени в тоалети на най-известните дизайнери. Холанд си лепна подходяща усмивка и си запроправя път към Синтия Палмър, наобиколена от ухажори и „придворни дами“, между които и главната организаторка

на бала — Марджъри Улуърт. Въртеше глава във всички посоки, за да не пропусне някоя реплика, и току прихваше в смях. Не, нямаше никаква скръб в очите, никакво чувство на загуба в насърчителните жестове към този или онзи поклонник.

Но после се появи проблем — Лорънс Рос, който се насочи към Палмър. Свитата угоднически му стори път. Палмър го гледаше така, та отдалеч личеше, че тази вечер неин кавалер е Рос. Той й пошушна нещо на ухото и двамата обърнаха гръб на останалите гости, след като се увериха, че всички са забелязали близостта им.

Холанд знаеше кой е Лорънс Рос. Беше издънка на стар богатшки род и притежаваше един от най-пъргавите адвокатски умове в страната. Президенти — сегашни и предишни, търсеха услугите му, когато се натъкнеха на сблъсък на интереси или внезапно се озоваваха при опасността някой да се разрови из кирливите им ризи.

Но Холанд бе притеснена не от обиграността му на адвокат, а от вбесяващото му чувство за собственост. Сега бе изключено тя да се добере до госпожа Палмър. Холанд си представи Джонсън и Брайънт в задния край на камионетката и пуснатия на бавни обороти голям ролков магнетофон. И те чуваха онова, което чуваше младата жена. Дали да не се усамоти някъде и да поговори с Джонсън? Може би той знаеше как Холанд да изтръгне вдовицата от нейния кавалер.

Холанд се дръпна и се обърна с лице към мраморна колона, извисяваща се през два етажа.

— Майк-майк.

— Майк-майк — отзова се Джонсън.

— Придружава я Лорънс Рот. Махнете го от нея.

— Разбрано.

Джонсън действа бързо. Холанд едва се бе сляла отново с тълпата, когато един от служителите в хотела — ако се съди по костюма му, някой шеф, се приближи до Рос. Отначало гостът прояви раздразнение, но после се примири. Прошепна нещо на Синтия, която го потупа успокояващо по ръката, и заслиза с човека от хотела по стълбите.

Сега пък Марджъри Улуърт се лепна на Синтия Палмър, която явно не беше във възторг от това. Достопочтената госпожа я поведе към един от малките салони на мецанина, декориран набързо в цветовете на Червения кръст. Вътре две жени отваряха пликове с

дарения. Доколкото Холанд можеше да прецени, тази вечер събраните суми щяха да бъдат големи.

Улуърт отпрати двете жени и изгледа Холанд. Маневрата ѝ бе хитра: да остане насаме с вдовицата и да ѝ покаже чековете, издадени от приятелите ѝ, останалото щеше да свърши нейната съвест.

Холанд тъкмо се чудеше кога най-после Улуърт ще започне пазарлъка, когато вратата на салона се разтвори. Възрастната дама се хилеше самодоволно като сънен алигатор. Щом пак съгледа Холанд, побърза да затвори вратата и дойде при нея.

— С какво мога да ви помогна?

От тона ѝ се разбираше, че не знае коя е Холанд, но много ѝ се иска да научи. Комбинацията от парфюм и шампанско, излъчваща се от нея, не беше твърде приятна.

Холанд ѝ показва фалшивия документ за самоличност.

— Национална служба за охрана, госпожо Улуърт. Бихте ли дошли за малко? Благодаря — каза тя непоколебимо, но и любезно, с едно око върху вратата на салона.

Знаеше, че хора като Марджъри Улуърт, врили и кипели в живота в столицата, не се стряскат от картите на държавните служители. В периферията на средите, в които се движеха, неизменно имаше охрана.

— Няма от какво да се боите, госпожо Улуърт — поде Холанд благо. — Смятам, разбирате защо на госпожа Уестборн се обръща повече внимание...

— Естествено. И ако вие си вършехте работата както трябва, нямаше да се налага сега да ѝ ходите по петите!

— Госпожа Уестборн ни уведоми, че тази вечер ще ходи на още едно място — отмина Холанд злъчното подмятане. — Възникнаха проблеми и се налага да поговоря с нея. Ще ви бъде признателна, ако се погрижите да не ни притесняват. Госпожа Уестборн вероятно ще желае да ползва телефона.

По-възрастната жена очевидно се колебаеше. Ставаше дума за една от значителните дарителки, но пък лелеяният чек сигурно вече беше попълнен. Щом Палмър си имаше друга работа, на Улуърт не ѝ се налагаше да губи повече време и да ѝ прави мили очи. Можеше да се заеме със следващата си жертва.

— Предполагам, в това няма нищо нередно — проточи тя. — Но си давате сметка, че помещението ми трябва...

— Както и госпожа Уестборн. Госпожо Улуърт, нали ще се въздържите и няма да споменавате...

— Ама естествено! Смятате ни за кретени. Дано ви стигнат десет минути.

После страховитата Марджъри Улуърт се впусна да търси следваща жертва.

Холанд влезе в салона тъкмо когато Синтия Палмър палеше цигара.

— Здравейте. Марджи ли ви праща? — попита отегчено и безразлично и размаха чек. — Готово.

Холанд показа картата си.

— Познавам ви, нали?

Чекът се превъртя няколко пъти във въздуха и падна на килима.

— Охранявах съпруга ви в нощта на убийството му.

— Да... Видях снимката ви по телевизията. — Палмър я огледа от глава до пети, сякаш е почтена съпруга, а Холанд — нашумял фотомодел. — Свалили сте няколко килограма.

— Възможно е — отвърна Холанд предпазливо.

— Какво правите тук? Как сте влезли?

— Госпожа Улуърт ми каза къде да ви намеря. Тя беше любезна и се погрижи да не бъдем тревожени.

— Защото, обзалагам се, не сте й обяснили коя сте. — Палмър загаси цигарата и веднага запали втора. — Значи сега ще обясните на мен.

— При разследването установихме, че докато е бил сенатор, вашият съпруг е събирал информация в нещо като политически дневник. В две части. Ние разполагаме с едната. Трябва да намерим втората.

Студеното изражение на Синтия Палмър изчезна, отстъпвайки място на яд, болка и изненада.

— Политически дневник ли? Какво говорите, по дяволите?

— Факти от най-деликатно естество. Сигурни сме, че някои от споменатите в дневника личности са могли да прибегнат до всякакви средства, за да се сдобият с тази информация.

Палмър всмукна жадно от цигарата. Заедно с дима от устата ѝ излезе звук — може би кикот, може би стон.

— Да, дневниците... Какво невинно име! Казах му на този негодник, че събира отрова. Казах му!

— Разполагаме с имена, госпожо Уестборн. С много имена. Но има и препратки към втората част, към друга дискета. Случайно да...

— Казах му! — повтори тихо Палмър, сякаш нямаше друг човек в салона. — Казах му, че рано или късно някой ще му види сметката заради тия гнусотии. Но Чарли не слушаше никого.

Холанд реши да смени посоката.

— Съпругът ви беше много влиятелен човек, госпожо Уестборн. Не се нуждаеше от такъв род информация...

— Мръсотия, имате предвид.

— Кариерата за него беше на първо място.

Палмър поклати глава невярващо.

— Разполагате с колекцията му и още не схващате? Господи, ще ви извади очите!

— Съпругът ви си е поставял... по-големи политически цели?

— Чиято цена беше висока.

— Пари?

— Трудно за вярване, а? — Палмър натисна с такава злоба угарката в пепелника, че във всички посоки се разхвърчаха искри. — Сигурно си мислите: тоя брутален хубостник и женкар не само е фрашкан с пари, но и се е оженил за богаташка. Толкова заможни, че да измести всеки евентуален противник. Да, но Чарли знаеше, че никога няма да му помогна и да финансирам президентската му кампания.

— И затова е решил да компенсира с дневниците — вметна Холанд, за да подклажда гнева на Палмър. — Заместил е парите с шантаж.

— За него нямаше нищо по-мило от Овалния кабинет. Колко пъти съм го виждала с отнесен израз — представяше си, че вече е там и се разпорежда как да бъде управляван светът.

Ето какво било! Тя го е мразела. Също така е знаела, че момичето ще бъде във вилата за гости и двамата ще останат сами...

Но, от друга страна, бе прекалено ужасена...

Холанд се вгледа в лицето на Синтия Палмър.

— Страхувахте се от него, нали? — попита едва чуто. — Знаели сте, че е женкар, и сте му казали, че няма да види и цент от парите ви.

Така сте го наказвали. — Холанд замълча. — Но не е било само унижението заради другите жени...

Две големи сълзи се търкулнаха по изваяните бузи на Синтия Палмър. Тя се обърна и разкопча роклята на рамото си. Дясната половина се смъкна, разголвайки я почти до кръста.

Три от синините бяха по-стари, но имаше и една прясна, жълто-зеленикава на цвят. Около две от ребрата се бяха оформили издайнически подутини.

— Защо? — прошепна Холанд.

Палмър закопча роклята си.

— Знаех какъв негодник и подлец е, преди да се омъжа за него. — Устата ѝ се разтегна в нещо като усмивка. — Не говори добре за мен, а? Знаех как се отнася и с други хора. Хич не го криеше. Заливаше се от смях как щял да види сметката на Боб или Хари, ако не му играят по свирката. Все повтаряше, че за първи път президентският мандат нямало да бъде купен. Нямало дори да има други претенденти. Щели да му го поднесат на тепсия и да питат дали няма още нещо, което да направят за него. — Тя прокара пръсти по ребрата си. — В края на краищата и аз се заразих. Проумях, че няма кой да го спре. Желаетелите се бяха изчерпали. Свикнали бяха със заплахите му и дори мислеха, че щом влезе в Белия дом, и за тях ще останат трохи от гощавката.

— Защо? — повтори Холанд.

— Защото и аз го исках. След всичко, което ми стори, не се отказах да бъда госпожа президентшата. Първата дама... първата жертва. Той направи така, че да не мога да се откажа. Бях си платила.

На Холанд ѝ се прииска да я прегърне, да ѝ помогне да изплаче горчилката, натрупала се в нея. Но не можеше да го стори.

— Знаете ли къде е втората дискета, госпожо Уестборн? Във вашия апартамент ли е?

От желание да каже истината и да се отърве от товара си, за който никой не подозираше, Синтия Палмър понечи да отговори с разтреперани устни на въпроса ѝ, но някой разтrese с тежка досада бравата, заблъска с кокалчетата на пръстите по вратата и извика с дълбок бас, по-възмутен, отколкото загрижен:

— Синтия, добре ли си? Аз съм, Лорънс. Синтия!

— Госпожо Уестборн...

Палмър я погледна като стресната на сън. Крехката връзка помежду им беше разрушена.

— Разкарайте се оттук!

Холанд превъртя ключалката, без да отделя поглед от Палмър.

— Разговорът ни още не е приключил, госпожо Уестборн.

— Не ме наричайте с неговото име!

След истеричния ѝ крясък Лорънс Рос се втурна като хала в кабинета. Целият му яд се стовари върху Холанд.

— Коя сте вие, дявол да ви вземе?

— Служба за охрана. — Рос издърпа картата от ръката ѝ. — Трябват ни още няколко минути...

— Как не! Да не сте я разпитвали?

— Майк-майк. Махай се оттам, Холанд! Веднага! Не си и помисляй да му излизаш насреща.

Холанд притисна миниатюрната слушалка с пръст. Рос ѝ се блещеше злобно, обгърнал раменете на Синтия Палмър. На вратата Марджъри Улуърт бе зяпнала от стъписване. Зад нея долитаха гласове.

— Тръгвай, Холанд!

Не ѝ се спореше с Джонсън. Нямаше да разбере какво губи. Но Рос беше непреодолимо препятствие. Холанд отиде и си прибра картата.

— Ще ви науча аз вас! — изръмжа Рос, морав от яд.

— Попречихте на федерален служител да изпълни задълженията си, сър. Ще докладвам на прекия си началник.

Той се закова на място, но не заради закана, а защото не можеше да повярва, че някой му държи такъв тон.

Холанд хвърли последен поглед към Палмър.

— Още не сме приключили, госпожо. Съжалявам.

Марджъри Улуърт залитна, за да ѝ стори път. Насъбралите се се настъпваха, за да зърнат нещичко. Холанд си тръгна, свела глава. Усещаше, че всички си умират от любопитство и душат за поредния скандал.

25.

— Беше готова да ми каже. Всичко вървеше по ноти, докато не нахълта Рос.

Холанд седеше на един от въртящите се столове в камионетката, пред изключения магнетофон. Гневът ѝ направо струеше от нея и нямаше думи, с които Джонсън да я успокои. Беше бясна не само защото е била на крачка Синтия Палмър да ѝ разкрие тайната, но и заради ужасните истини, които бе научила за нея. И за Уестборн. Може би повече заради него. Холанд бе повярвала на човек, оказал се изнудвач и грубиян, опетнен и недостоеен.

— Ще опитам пак — отсече тя.

— Рос вече няма да я изпусне от поглед. Не знам защо, но тази вечер се прави на галантен и брани опечалената вдовица.

— Дойде сама, сама и ще си тръгне.

— Е, и?

— Ще идем у нея, щом се уверим, че ще нощува вкъщи.

Джонсън потупа Брайънт по рамото.

— Излез отвън и спри там, че да виждаме паркинга.

Според него бе почти изключено Палмър да си тръгне сама. Премествайки камионетката, той даваше възможност и на Холанд да се увери в това с очите си.

За него сериозният проблем бе Рос. Адвокатът нямаше да остави тази работа току-така. Ако се бяха разправяли насаме, пак иди-дойди. Но скандалът се бе разразил пред Марджъри Улуърт и тълпата, станала свидетел как една пикла го поставя на място.

Налагаше се Джонсън да се опита да притъпи неприятните последствия. Рос беше достатъчно влиятелен да се обади на Уайът Смит и да му се оплаче от младичката агентка Бомонт. Директорът щеше да направи връзката и да притисне Джонсън до стената.

Трябваше начаса да му се извини. Да го дръпне встрани и да изиграе театро, че подчинената му се е престарала. Да го помоли за дискретност и съдействие.

Джонсън взе решението точно когато Брайънт спря в другия край на паркинга на хотела и слезе да успокои пиколото, тръгнал към тях, за да ги отпрати.

Не бе сигурен, че Синтия Палмър наистина знае къде е втората дискета. За дневниците знаеше. А и бе реагирала положително, щом Холанд ѝ бе споменала втората дискета. Доколкото Джонсън можеше да съди от думите ѝ, Палмър бе в течение, че мъжът ѝ изнудва някого, дали бе наясно обаче под каква форма?

Налагаше се Холанд да се върне при вдовицата.

— Трябва да вляза и да успокоя Рос — каза Джонсън. — Иначе утре сутринта заради него ще хвърчат глави.

— Нищо не можех да направя...

— Знам. Сега обаче можеш. Кротувай, докато се върна, и ще поговорим.

— Ами ако Палмър си тръгне?

— Няма. Рано е. Знаем какъв е етикетът.

Джонсън слезе от камионетката.

— Петнайсет, най-много двамадесет минути. Рос не е чак такъв костелив орех, за какъвто се пише.

Холанд се премести отпред и впери поглед във входа на хотела. Пак си припомни горчивите откровения на Синтия Палмър.

Времето на Проповедника се изнизваше досущ нотите на героична симфония. Музиката, която чуваше единствен той, приближаваше своето кресчендо. Честър Ролинс също щеше да я чуе скоро, да долови тътена на тимпаните и цимбалите във финала. Това щеше да е последното, което ще чуе.

Ролинс се приближи като по знак към Проповедника. Не бе кой знае каква философия да се сприятели с него. Ролинс го мислеше за свой човек. Изслуша прехласнат разказа за приключенията му със зелените барети, но като професионалист се въздържа да му задава досадни въпроси. Сега Проповедника отсъди, че той няма да има нищо против да пийнат. На две крачки имаше чудесно кафене.

— Хайде да пийнем кафе? — предложи Проповедника.

— Добре ще ми дойде.

— Връщаме се след две минутки. Затова пък ще се стоплим.

Пейджърът на Ролинс иззвъня.

— Ето, вземи моя! — подаде му Проповедника клетъчния си телефон. Кой ли му се обаждаше?

Ролинс първо се учуди, сетне се пообиди.

— Можеше да ме предупреди по-рано — изръмжа той. — Все пак желая късмет на човека, който я поема от сега нататък.

— Поема кого? — попита Проповедника, след като прибра телефона.

— Палмър, фрашканата с пари вещица. Явно става нещо. Поема я Службата за охрана.

Проповедника се престори на донемайкъде заинтригуван.

— Виж какво, няма да се прибирам веднага — каза Ролинс. — Ще пийнем ли по чашка, щом приключиш?

— Не мога. Зает съм до два часа. Между нас да си остане, но според мен ще има цуни-гуни на задната седалка.

— Дай бог всекиму — засмя се Ролинс.

Проповедника прибра в джоба си визитната му картичка, обеща да му се обади някой почивен ден и се отърва от него. Ролинс тъкмо се качваше в колата, когато телефонът на Проповедника звънна.

— Промяна в плана.

— Разбрах.

— В хотела на паркинга има патрул. Но в момента са заети с друго.

В главата на Проповедника веднага изникна образът на Холанд Тайло. Беше му на устата да попита дали е наблизно, за да ѝ се представи.

— Още колко ще им се струпа на главите! — възкликна вместо това той.

Двайсетте минути, през които Джонсън бе обещал да приключи, изтекоха. Брайънт предложи на Холанд втора чаша кафе от термоса, но тя отказа. Под големия навес над входа се бяха насъбрали гости и тя не искаше да се разсейва с друго.

Минаваха коли, предимно наети от бизнесмени, които уморено се тръшваха на шофьорската седалка. Мяркаха се такситата и тук-там някоя лимузина. В другия край на паркинга се бяха струпали

лъскавите лимузини, които щяха да откарат поканените на благотворителния бал.

Една от лимузините се отдели и спря в началото на златисточервения килим. При нея отиде служител на хотела в лъскава униформа, за да отвори задната врата.

— Ето я!

Холанд отвори вратата на караваната.

— Тайло! Недей!

Брайънт бе хванал с две ръце кормилото и държеше с пръсти пластмасовата чаша кафе. Холанд знаеше, че тръгне ли, той няма как да я спре. Брайънт също бе наясно с това.

— Знаеш къде отивам. Чакайте ме пред дома на Палмър.

— Но там не можем да те пазим!

— Палмър ще бъде сама. Знам от какво да се пазя. А тя — не.

Затича към освобождаващо се такси, притиснала с една ръка роклята, за да не я развява вятърът. Якето, наметнато на раменете ѝ, не вървеше с вечерния тоалет, но пък скриваше пистолета.

Виновен е Джонсън, помисли си Брайънт. Би трябвало да знае, че излезе ли Палмър, Тайло ще хукне подире ѝ. Беше влязъл в хотела без микрофон, само с пейджър, при това от беззвучните, известяващи за съобщенията с вибрации. Но Брайънт пак не биваше да го прекъсва, понеже може би точно в този момент шефът му се разправяше с Рос.

Синтия Палмър смяташе, че ще има да чака шофьора и че ще си излее поне малко яда на него, но колата беше пред стълбището. Стисна зъби, вдигна ръка да ѝ изкозирува и без да иска, я докосна лекичко с пръсти по бузата.

Отделящото стъкло беше вдигнато. Чудесно. Палмър натисна бутона и нареди:

— Карай към къщи!

Очакваше онзи некадърник да потегли рязко, но лимузината се плъзна плавно. Палмър се отпусна в мекото кадифе и протегна крака към вентилаторите, през които влизаше топъл въздух.

Тая никаквица от Службата за охрана — как ѝ беше името? Бомонт. Всички тия приказки за дневниците на Чарли! Слава богу, че Рос и оная крава Марджъри не чува нищо.

Запали цигара. Бомонт я бе изненадала и затова Синтия бе дала воля на всички чувства, които бе потискала толкова старателно. Бе очаквала да се забавлява тази вечер. Да поклюкари, да се поохарчи, да види как върви светският живот, докато тя е в траур. Може би дори да се люби. Рос без съмнение ѝ се натискаше.

А Бомонт я бе зашлевила между очите с дневниците, които според нея биха могли да са мотивът за убийството на Чарли. Не беше нужно човек да е с мозъка на Айнщайн, за да се досети.

Синтия знаеше, че целият материал за изнудване е разделен на две части. Една вечер след солидна доза коняк Чарли ѝ изпелтечи колко умно е постъпил, като не е заровил всичкото си злато на едно място. Говореше само с изтъркани фрази, добре че му пишеха речите.

По време на краткия полет от Лондон, на смехотворното полицейско разследване и съзливо изразяваните съболезнования на приятелите ѝ я измъчваше само един въпрос: отмъкнал ли е убиецът дневниците, всичките или част от тях?

Бе претегляла внимателно всеки въпрос, който ѝ задаваха, и беше стигнала до отрицателен отговор.

Тя се изсмя. Не само че ония хитри мръсни гадове не се бяха докопали до дневниците, но и се оказа, че ги е надхитрила нищо и никаква агентка с жълто около устата.

Бомонт очевидно знаеше какво пише в тях — непрекъснато ѝ бе правила намеци за съдържанието. Значи знаеха и шефовете ѝ или някой друг в Службата за охрана.

Дали се бяха разприказвали? Едва ли. Който и да е чул записа на Чарли, бе наясно, че държи в ръцете си политически плутоний.

И смятаха, че убиецът е сред споменатите в дневниците. Логично. Чудо голямо!

С каквото и да разполагаха ония от Службата, както и да се бяха докопали до него, то според завещанието на Чарли сега принадлежеше на Синтия.

Странно, че ѝ бяха пратили тази Пепеляшка с евтина рокля, вместо да разговарят с нея някъде на четири очи. Освен ако не са разчитали да я смят с разкритията си и тя да им изпее къде е втората дискета.

„Де да знаех къде е...“

Вече беше изпразнила всички известни ѝ сейфове, бе преровила апартамента педя по педя, бе надзърнала и в личната касетка на Чарли в клуб „Белмонт“, до която получи достъп, след като дълго се прави на сломена от скръб вдовица. Оставаше Оук Фармс, а Синтия бе сигурна, че дискетата е там само ако Чарли я е заровил някъде из парка. Ала Синтия не биваше да е припряна — щом се слегнеше пръстта, щеше да преброди гората и да обходи тайните му местенца.

Но първо трябваше да озапти Бомонт. Щеше да настоява да ѝ донесе дискетата, с която вече разполагаше. Бомонт щеше да се опита да я препрати към шефовете си, но Синтия отдавна се бе научила как да пипа с дребните риби във Вашингтон. Ако се окажеха упорити или глупави, щеше да намеси и Лорънс Рос.

„А каква веселба ще падне, ако е набъркан и Лари!“

Светлините на високия ѝ блок замъждукаха през затъмнените прозорци на лимузината. Колата хлътна надолу и едва тогава Синтия осъзна, че се спускат към гаража. Наведе се към вътрешния телефон, когато оня селяк, шофьорът, заговори:

— За всеки случай, госпожо Уестборн. Наредено ми е да мина оттук.

„Все тая.“

Палмър продължаваше да мисли за оная пикла, Бомонт. Как бе успяла да разчупи защитната ѝ броня, рухнала като пясъчен замък?

Палмър не бе разговаряла така с никого, камо ли с Марджъри Улуърт и другите кокошки като нея. Щяха да надушат, че се чувства слаба и несигурна по-бързо от всеки път. Тяхната сила бе в това да раздуват дребните тайни, докато те станат големи и заради тях не започнат да хвърчат глави. Не ти трябват канибали! А Бомонт не се беше побояла да покаже отвращението и уязвимостта си.

Защо?

Защото на тая спяща красавица не ѝ се налагаше да живее сред хищници. Беше чиста, непорочна, без грозни белези, макар да си имаше своите тайни.

Палмър си помисли, че може би тя някога е била като нея. Че стига да е проявила малко смелост и не се е предала, всичко е щяло да бъде наред.

Колата спря плавно.

Вратата се отвори и когато Палмър слезе, шофьорът стоеше с гръб към нея. Щракна запалка и младата жена усети миризмата на тютюн. Бръкна в чантата си за картата за асансьора. Сградата се охраняваше така, че и пиле не можеше да прехвъркне, асансьорите се движеха само до етажа, обозначен върху магнитната линия на картата.

Вратите се отвориха, Палмър влезе и се обърна с лице към гаража. Видя колата с изключен стинец двигател. Във въздуха се стелеше синкав дим, но шофьора го нямаше.

Докато не изникна в асансьора и едва тогава Палмър си даде сметка, че пред нея стои друг човек — с обезумели очи, но с движения, плавни и грациозни като на танцор. Вратът ѝ сякаш изведнъж беше стиснат в менгеме. Последната ѝ мисъл, преди да изгуби съзнание, беше колко як е човекът. С другата ръка той пхна картата в процеп и вратите бавно се затвориха.

26.

Джонсън изскочи от хотела, вземайки по две стъпала наведнъж. Когато се приближи до камионетката, Брайънт различи бръчките около очите му — знак, че разговорът с Рос не е минал добре. Джонсън погледна право към него и към празното място до волана и съвсем се свъси.

— Кога офейка? — попита още преди да е седнал.

Брайънт погледна часовника на таблото.

— Преди дванайсет минути. Само белезници щяха да я спрат...

— Отишла е у Палмър. Да тръгваме!

— Свързах се с Мариън — каза Брайънт. — От развода се е сдобила с нова играчка — джип марка „Чероки“, от ония, лъскавите. По пътя щяла да вземе Дейвид Коб. И двамата са въоръжени. Вероятно вече са стигнали блока на Палмър. Джипът няма да се набива на очи в оня тузарски квартал. Наредих им да се правят на кръшкащи съпрузи.

Джонсън изсумтя.

— Как мина с Рос?

— Отврат! Хвърлил е око на вдовицата.

— Ще създаде ли проблеми с шефа?

— Вече е пробвал, но Смит го е нямало.

Не се впусна да обяснява. Само пет-шест души освен президента знаеха, че Уайът Смит ходи веднъж седмично на хирург в „Джон Хопкинс“. Положението му бе едва ли не критично: ако куршумът, заседнал в гръбначния му стълб, не бъдеше отстранен, щеше да засегне гръбначния мозък и да го парализира. Но дори и Смит да легнеше на операционната маса и всичко минеше благополучно, пак имаше опасност да изкара остатъка от живота си в инвалидна количка. Трябваше да реши бързо, инак нямаше да има избор. Затова Джонсън не искаше този надут пуяк Рос да му губи времето с глупостите си.

След неприятния разговор той пак имаше чувството, че нещо не пасва.

Холанд беше споменала доста неща пред Палмър, а Рос, довереникът ѝ, не беше отворил и дума за тях. Твърде нетипично за

човек, който би изпържил Джонсън на бавен огън, стига да разполагаше с нужните факти.

Значи адвокатът се правеше на ангел пазител пред Палмър, а тя не му бе споменала нищичко. Ами ако Холанд я е подтикнала да се замисли и вдовицата се е сетила за нещо, което или е пренебрегнала, или е пропуснала?

Джонсън се свърза по телефона с портиера на луксозния жилищен блок, където живееше Палмър. Човекът бдеше като орлица над поверения му район. Лимузината на госпожа Палмър току-що се била прибрала в гаража.

Джонсън го осведоми, че се очаква Палмър да излезе отново. Ето защо долу щяла да спре и кола на Службата по охрана. Нямало да е зле някой да посрещне агентите на входа. Щели да са там до седем минути. Щом чу тези думи, Брайънт натисна педала на газта.

Погледната отвън, охраната на Ривървю Тауърс изглеждаше безупречна.

Таксито на Холанд спря на кръглата алея отпред и при тях дойде униформен портиер. Иззад вратата, украсена с месингови плочки, ги наблюдаваше втори човек. Главният портиер седеше на бюро във фойето. И тримата бяха едри като канари, държаха се любезно, но и някак недодялано, досущ бивши ченгета.

Холанд огледа двайсет и четири етажната сграда от гранит, мрамор и мед, и моравата около нея с ограда от ковано желязо, чиито остри лъскави върхове бяха боядисани с черна боя. Забеляза в тъмните ъгли червените очи на камерите, които вероятно улавяха всяко движение.

Убиец, дори крадец щеше да се измъчи доста, докато проникне. Но за човек като Проповедника това бе детска залъгалка, милиони, хвърлени на вятъра.

Портиерите видяха, че Холанд не е от хората, живеещи в блока, и я пуснаха чак когато им показва служебната си карта. Входът приличаше на салон от Националната галерия — бе облицован с мрамор, по който бяха окачени гоблени и картини, а в плексигласовите витрини се виждаха редки образци на изкуството от времето на династия Хан.

Холанд забеляза, че портиерът се е вторачил в спортното яке, с което се е наметнала.

— Трябва да предам нещо на госпожа Уестборн.

— Заповядайте — отвърна мъжът, с което я изненада. Подаде ѝ със замах картата с кода. — Знаете, апартаментът е на последния етаж. Асансьорът ще спре направо там. Върнете, ако обичате, картата, след като приключите.

— Някой търсил ли е госпожата тази вечер? — попита Холанд портиера, който я придружи до асансьорите.

— Не. Прибра се преди двацет минути. Колата е още в гаража. Следим много внимателно кой от живеещите влиза и излиза.

Докато се качваше, Холанд си спомни тренировките в Белтсвил, щата Мериленд, където се бяха упражнявали да вадят „зложници“ от асансьорна шахта. Там асансьорът бе товарен и се движеше по-бързо от този.

Холанд се отърси от всички мисли: Брайънт, Джонсън, кобурът, който ѝ жулеше хълбока, премръзналите пръсти на краката в официалните обувки. Припомни си последните думи, които е казала на Синтия Палмър, тона и тембъра, които е използвала. Повтори какво е споделила с нея младата вдовица, за да ѝ служи като сламка. Не искаше Палмър да има време за мислене, след като ѝ отвори вратата.

Асансьорът спря. Холанд излезе в неголямо овално преддверие с маса от екзотично дърво с красиви цветя отгоре. Отляво се падаше аварийният изход. Беше заключен.

Точно пред Холанд бе двойната врата на апартамента, а на височината на кръста тя видя светещото копче на звънеца.

Джонсън забеляза джипа — беше спрял на улицата срещу блока, край малък парк.

Различи в светлината на лампата двамата на предната седалка. На Коб явно щеше да му е по-трудно. Наскоро се бе оженил, докато Мариън с пълна сила се радваше на освобождението от брачните окови.

Брайънт привърши разговора с портиера, изгърчал с ключовете от гаража.

— Другата агентка пристигна ли? — попита Джонсън, след като се наведе към тях.

— Да, сър. Веднага я пуснахме да се качи.

Джонсън се усмихна кисело. С добре изработени документи и подходящо държане тук явно би могъл да проникне и слон.

Гаражът бе ярко осветен, наскоро беше варосван. Отделните места за паркиране бяха отбелязани с черна боя, а имената на притежателите им — ясно изписани. Лимузината беше спряна на обозначената с жълта боя зона за разтоварване, надлъжно пред вратите на асансьора. Беше празна.

— Дали не е била пияна и се е наложило да я качват? Или е имала багаж?

— Иди при охраната — изстреля го Джонсън. — Имат камери в асансьорите. Провери записите.

Не се наложи Холанд да натисне светещото копче на звънеца. Вратата на апартамента на Синтия Палмър беше широко отворена.

Агентката влезе, изу се, смъкна якето и извади пистолета от кобура.

Вляво се падаше дневната. В гранитната камина гореше огън, поддържан от газ. Светлините на града нахлуваха през прозореца, заемащ цялата стена.

Във въздуха се носеше силният парфюм на Палмър. В антрето бе подредена цяла галерия на Шагал. Вдясно беше спалнята за гости. До нея имаше кабинет с изискано мъничко писалище и стол с висока облегалка.

Холанд замръзна и примигна. През килима падаше сянка на фигура с гротескно удължени крайници, сякаш протегнати към нея. Младата жена направи още една крачка и видя скулптурка на Джаконети.

После застана пред други врати, едната от които беше отворена: водеше към голямата спалня. Осветлението беше включено. От помещението вляво се чуваше шум на течаща вода. Звуците от спалнята явно бяха издавани от човек.

От размерите на апартамента Холанд се досещаше, че и спалнята е огромна: най-малко един вграден гардероб, баня, тоалетна, килер за

постелното бельо, самата спалня, вероятно с формата на буквата Г. Толкова много места, където Проповедника би могъл да се скрие. И да я нападне, когато тя най-малко го очаква.

В спалнята някой занарежда сърцераздирателно. Холанд нахлу вътре, затвори с ритник вратата на вградения гардероб и я заключи. В банята водата пълнеше една от двете мивки. Тя затегна кранчетата и чу стоновете още по-отчетливо. Надзърна зад завеските на душа и се запъти към спалнята.

Покривалото на леглото беше издърпано на пода. Самото легло блестеше с четирите си месингови колони, придържащи балдахин.

Холанд тръгна по плюшения килим: взираше се в отраженията по прозорците, които ѝ разкриваха тайните на стаята. Въжета, вързани за колоните. Дебели и здрави като използваните от катерачите. Иззад леглото се подаваха две ходила.

Холанд дишаше през устата. Искаше ѝ се да спре дотук, защото миризмата ѝ подсказваше какво ѝ предстои да види. Споменът шеметно я върна назад, във вилата за гости в Оук Фармс със стичащата се по стените кръв и тежкия метален мирис, просмукал се във въздуха.

Синтия Палмър лежеше разкрячена, с китки, вързани под същия ъгъл, както глезените. Леглото бе двойно и ръцете на жената бяха извадени от раменните стави, за да бъдат разперени от колона до колона.

Холанд нагази в кръв, която се просмука през найлоновите чорапи и проникна между пръстите на краката ѝ. Може би унищожаваше веществените доказателства, останали на местопрестъплението, но продължи да върви, после коленичи до леглото, изпънала ръката с пистолета към вратата.

Главата на Синтия Палмър се търкулна към нея, клепачите ѝ затрепкаха, устата се отвори. Едвам си поемаше дъх, но продължаваше да стене гърлено. До гърдите бе заметната с чаршаф, просмукан с кръв. Холанд си представяше гледката под него и без да го маха.

— Майк-майк! Майк-майк!

Джонсън и Брайънт вече бяха пристигнали, Холанд бе сигурна. Качеството на връзката пак беше добро. Всеки момент очакваше да чуе шепота на шефа в ухото си.

— Майк-майк! — повтори тя.

— Помогнете ми...

Холанд подскочи от стона на жената, вперила очи в нея. По лицето и врата ѝ нямаше и една драскотина, нито капчица кръв.

Бавно, без да сваля поглед от вратата на спалнята, Холанд се качи на леглото и допря ухо до устните на Синтия Палмър.

След миг чу пукота на пистолет със заглушител и върху нея се посипаха метал и трески.

В гаража Джонсън бавно обикаляше лимузината. Каквото и да правеше шофьорът, се бавеше доста, Брайънт също трябваше да се е появил отдавна. Взя се напрегнато в дългата черна кола, сякаш за да разбере от нея какво се е случило, и не се сети, че минипредавателят е останал в камионетката, когато той бе тръгнал да търси Рос.

Отвори вратата на шофьора и седна на кожената седалка. Дръпна сенника. Документите за регистрация, обикновено пъхвани там, ги нямаше. Липсваше и централна поставка, на нейно място беше монтиран телефонът на шофьора...

И върху другия сенник не бе закрепено нищо. В жабката Джонсън не намери карта „Боулдър“, квитанции за платен бензин, пътни такси.

Но под седалката бе сложен малък плосък предмет, който почти не се виждаше. Вниманието на Джонсън бе привлечено от мигащата върху него лампичка. Той коленичи така, че кутията да бъде на едно равнище с очите му. Приличаше на портативен диск плейър, беше черна. От нея не излизаха жици, нито се чуваше цъккане. Съвсем небрежно беше сложена на пода, сякаш шофьорът я е скрил от крадци.

Джонсън духна на пръстите си, за да ги стопли. Бавно се протегна и обхвана кутията отстрани. Ако държеше бомба, реагираща на промяна в налягането, можеше да избухне в лицето му. Повдигна я не повече от сантиметър ъ започна да я измъква. Забеляза брояча, когато кутията още бе до половината под седалката. Миниатюрните червени цифри отброяваха секундите. Двайсет и шест, двайсет и пет... Джонсън затърси отвор или пролука, откъдето да отвори кутията. Но тя беше запечатана отвсякъде с епоксидно лепило.

Двайсет и три секунди.

Той остави дяволската машина на килимчето в колата, стрелна се към камионетката и сграбчи предавателя.

— Майк-майк! Холанд, махай се оттам, веднага! Незабавно! Проповедника е горе! Смята да взриви цялата сграда!

Направи две крачки към стълбището, когато някакъв приглушен трясък го накара да погледне нагоре. Ударната вълна беше както при земетресението от 5,2 степен, което беше преживял в Лос Анджелис. Сякаш гигантска ръка разтърси сградата, люшна се около носещата конструкция.

На Джонсън му притъмня от уплаха, но въпреки това той се насили да продължи към евакуационното стълбище. Следващият звук, стигнал до слуха му, му се стори направо невероятен: изпиука спрелият асансьор. Кой използва асансьор при пожар или взрив — та това е смъртоносен капан!

— Холанд!

Вратите на асансьора се отвориха само половин метър, после отново започнаха да се затварят. Джонсън пхна рамо в пролуката, промуши се и се опита пак да отвори вратата. Пожарните аларми пищяха и в кабината беше тъмно. Джонсън изобщо не чу как Проповедника се измъква от ъгъла, не видя и проблесналото острие на ножа, докато той не се заби в ключицата му.

Мощни ръце го изблъскаха навън. Следващият удар го просна на цимента. Над него се извиси Проповедника, от кръвта подметките на обувките му жвакаха досущ като плът, отделяна от костта.

„Майк-майк! Проповедника е горе!“

Думите на Джонсън отекнаха в ушите на Холанд секунди след изстрела. Но тя пак не помръдна.

По бузата си усещаше лепкава влага. Беше размазаната кръв, излизала на балончета от устата на Синтия Палмър, докато надвесена над нея, Холанд бе слушала стенанията ѝ, наподобяващи гръмотевица в далечината. Сега Палмър бе замълчала и дишаше на пресекулки. Холанд разбираше, че жената не може да бъде спасена дори ако по някакво чудо стаята се превърнеше в операционна. Още чуваше отчаяните викове на Джонсън, но не беше по силите ѝ да изостави Синтия. Както беше сторила онази нощ със съпруга ѝ...

Фонтанът кръв от стомаха на Палмър повдигна покриващия я чаршаф. Сетне тя сякаш отведнъж се смали и лицето ѝ стана восъчно.

Холанд излезе без да се обръща от стаята, където цареше смъртта. Долепила гръб до стената, стигна до заключения гардероб и изрита вратата.

Сандалово дърво и кедър. Накачени една до друга дрехи, някои в найлонови или платнени калъфи. Поставки за обувки, катерещи се нагоре по стената, вградени чекмеджета за бижута.

И откряната врата в дъното, чиято брава висеше като откършен клон.

Холанд я бутна и се озова в коридора, разделящ апартаментите от задната част на блока. По диагонал вдясно се падаше шахтата за отпадъци, по-нататък беше таблото за телефоните. Ако Проповедника бе тръгнал по този път, скоро щеше да му се наложи да влезе в друг апартамент и да се разправя със собственика, за да се добере до асансьора.

Холанд продължи нататък по коридора и намери каквото търсеше: до помещението с електрическото и телефонното табло беше товарният асансьор. Затърси картата с кода с надеждата да става и за него. Нямаше начин да не става. Как иначе живеещите в блока ще го използват в спешни случаи? Освен ако не им даваха по две карти...

Вратите се отвориха с жално скърцане, клетката беше празна, Холанд се втурна вътре и натисна бутона „приземие“. Вече знаеше как Проповедника се е добрал до жилището на Палмър, как се е промъкнал в сградата. Сърцето ѝ се сви от жалост за нещастника, чийто труп лежеше някъде в нощта. В спалнята на Палмър беше захвърлена униформената му шапка.

Вратите тъкмо се затваряха, когато се чу взривът, разлюлял стените в коридора. Асансьорната клетка се разтресе и към нея плъзна облак прах. Но електрическата мрежа не бе прекъсната. Вратите на асансьора се подчиниха на компютърната команда.

Ударната вълна запрати Холанд в мекото уплътнение, предвидено за пренасяне на мебели, кабината се разклати и запада свободно към дъното на шахтата.

Джонсън лежеше по гръб, като внимаваше да не натоварва дясното си рамо. Ризата му лепнеше, но кръвта не го тревожеше. Нямаше да загуби много, защото раната не беше дълбока.

Проповедника беше замахнал с ножа под такъв ъгъл, че силата на удара се беше загубила. Вместо да се забие дълбоко в плътта, острието бе отскочило от ключицата и бе раздрало само кожата.

Но Джонсън не бе усещал никога дотогава такава болка — все едно зъболекарска бормашина стържеше по здрав зъб.

Усети, че гледа обувките на Проповедника до него и петната кръв, останали от подметките му. Насили се да вдигне очи към дългите пръсти, стиснали ножа внимателно, сякаш е чуплив материал, към силните ръце и лицето, извърнато към него.

Не беше го виждал от десет години. Беше прогонил образа му от кошмарите си. Бе забравил очите му като на голяма котка.

В миг си спомни всичко и изстена, но не от болка, а заради мъчителния си провал. Проповедника се бе надвесил над него, затуляше сетната светлина в живота му и Джонсън виждаше в очите му отразени всички жертви, които той бе убил, писъците на жените, които Джонсън нямаше никога да познава и на които бе пропилял възможността да помогне, да даде някакъв отговор. Не можеше да им каже, да им предложи нещо, което да обясни как е допуснал всичко това да се случи.

Джонсън изкрещя, когато Проповедника стисна вратовръзката му и го дръпна рязко нагоре.

— Здравей, Арлис!

Не можеше да отдели поглед от ухиленото като маска лице на Проповедника. Нямаше намерение да му достави удоволствието да гледа оръжието и да моли, да моли дори когато стоманеното острие се забива в плътта му. Проповедника бе изненадан и ядосан.

Тинг! Нима се отварят вратите на асансьора?...

Проехтя изстрел, куршумът се заби в колоната до Проповедника и върху двамата се посипа натрошен бетон.

Холанд видя как Проповедника реагира на мига, хвърли се на земята и се претърколи, докато тя изстрелваше още два куршума, забили се до гърчещото се тяло на убиеца.

Когато вратите на асансьора се бяха отворили, тя се бе притиснала до стената в ъгъла. С ръка между коленете бе стреляла веднага щом бе съгледала Проповедника, от ъгъл, при който ѝ беше ясно, че е невъзможно да го улучи.

После бе скочила, бе изтичала от асансьора и се бе проснала на цимента, раздиращ лактите и коленете ѝ, с надеждата да види краката на Проповедника. Искаше ѝ се да се е скрил под някоя кола, за да стреля по резервоара и да го прати право в ада.

Вбесена се изправи и започна да стреля по стъклата на автомобилите. Ей сега щеше да го спипа, да го спипа и да го натика в някой ъгъл, където да му види сметката.

Не можеше да разчита на слуха си, защото алармите продължаваха да вият, но очите ѝ уловиха леко движение. Моментално смени посоката на стрелбата, без дори да се прицелва. После видя как точно в противоположната посока се затваря врата — на аварийния изход, от него имаше стълби за горния етаж и друга врата, която в случай на пожар се отваряше автоматично и от която Проповедника щеше да се измъкне, за да се скрие в нощта...

Холанд се обърна и изтича при Джонсън.

— Добре съм — изстена той. — Изглежда по-зле, отколкото е всъщност. Коб и Мариън са отвън в джипа.

Холанд отблъсна протегнатата му ръка и разтвори якето му. Лъжеше я, разбира се. Цялата му риза беше напоена с кръв.

— Трябва да стигнем до най-близката болница.

— Ами! Засегната е само ключицата. Дай ръка!

Тя му помогна да се изправи и праметна лявата му ръка през раменете си. Джонсън се смръщи още на първата крачка, но продължи да върви. Холанд го изведе през входа на гаража, вече отворен за пожарните коли.

Тъмнината се цепеше от сирени и червени лампи. По улицата прииждаха линейки и пожарни. Притичваха мъже в жълто огнеупорно облекло и кислородни апарати, подскачащи на гърбовете им.

— Ето там са — кимна Джонсън към джипа.

— Аз ще го поема.

Брайънт сякаш бе изникнал от земята. Върху кръглото му лице се четяха загриженост и страх — той прегърна нежно Джонсън и почти го понесе.

Мариън и Коб изскочиха от джипа, за да помогнат на Брайънт, а Холанд поизостана. Не съзнаваше, че стои на сред улицата и гледа най-горния етаж на Ривървю Тауърс, откъдето към небето се издигаха валма пушек. Хората се суетяха около нея, блъскаха я и ругаеха. Сякаш

беше изпаднала в пълно вцепенение, докато Брайънт не се върна и не я отведе, намятайки я с дебело одеяло.

— Извади страхотен късмет, Арлис. Сантиметър по-насам или натам и...

Лекарят ги беше изчакал в стаята на Холанд в центъра „Стюарт“. Казваше се Хупър, наскоро беше навършил петдесет, бе висок като върлина, със сиви кичури, прехвърлени през плешивото теме, и претръпналия поглед на военен хирург.

Отвори пластмасова кутийка успокоителни и почука по нея с показалец.

— Това ще притъпи болката.

— И ще ме извади от строя.

— Да не смяташ да ходиш на танци довечера? — Докторът си погледна часовника и се поправи: — Сутринта де.

Беше половин час след полунощ, пети април.

— Дай ми нещо, само колкото да ме разсее.

Хупър знаеше какво иска Джонсън. Като хирург във Виетнам се бе натъквал на хапчета и настойки, притъпяващи болката от раните дотолкова, че хората скачаха и се сражаваха до края на битката с настъпващия враг.

Огледа присъстващите, познати му вече по име: Мариън и Коб пушеха цигара след цигара в кухненския бокс и издихаха дима през откrehнатия прозорец. Оная канара — Брайънт, и Клеър Кранстън, която Хупър познаваше от години, седяха на столовете срещу леглото и наблюдаваха доктора и пациента. Само третата жена, Холанд Тайло, стоеше права, макар и да личеше от сто километра, че всеки момент ще се строполи. Не сваляше очи от превързаното рамо и гръден кош на Джонсън. Бе гледала вторачено какво върши лекарят. Не вярваше, че раненият ще умре, и сякаш искаше да му даде малкото останали й сили.

Хупър разкъса друга опаковка с дванайсет хапчета.

— Доста силно е. По едно на шест часа, нито грам повече.

— Истински вълшебник си — каза Джонсън и смръщен се протегна към лекарството.

Хупър прибра нещата си в лекарската чанта и я затвори. Когато се намери да тръгва, Клеър се приближи до него и го докосна по лицето. Стара любов.

— Арън!

Хупър я погледна нежно.

— Благодаря.

— Дано хванеш когото си подгонил! — Докторът направи знака на победителя. — Късмет, Арлис.

Клеър излезе да изпрати Хупър, а Брайънт кимна на Мариън и Коб да тръгват.

— Холанд...

— Тя остава, Томи.

Брайънт познаваше този тон — беше безпредметно да спори. Джонсън се подпря на възглавниците, взе един от хаповете и го глътна без вода.

— С какво разполагаме?

Брайънт подбра думите си внимателно: бойното кръщение беше едно, но информацията можеше и да не е за нейните уши.

— Изпратиха справка за Проповедника. От Лос Анджелис, Сан Франциско и Сиатъл — нищо. Но във Ванкувър ударихме в десетката. Канадците разполагат с нова система за регистриране на американските паспорти. Твърдят, че им трябвала за данъчните. Проповедника е използвал различно име, но за снимката не е положил особени усилия да се дегизира. Изпратиха ни я по факса.

Брайънт подаде на Джонсън листа така, че да е с празната страна към Холанд. Номерът на паспорта беше подчертан с червено.

— Как се сдобихме с това? — попита Джонсън спокойно.

Брайънт кимна към факс апарата върху бюрото.

— Линията е безопасна, нали? Оставих номера в твоя кабинет, в случай че имат да ни съобщят нещо важно.

— Канадците гарантират ли за номера?

— Напълно.

Напрежението върху лицето на Джонсън се стопи и то се отпусна, сякаш той бе издъхнал или бе претърпял непосилна загуба.

— Добре. Проследи пътя на паспорта. Знаеш подписа, който ни интересува. — Джонсън върна факса на Брайънт. — Тръгвай по

кабинетите. Обади ми се веднага щом получиш потвърждение. Мариън и Коб достатъчно бодри ли са, за да се включат?

— Бодри са, но...

— Гледай връзката помежду ви да е добра. Можеш да ми се обадиш и чрез тях.

Брайънт сгъна внимателно листа и го пхна в джоба на якето си. Прокашля се и каза със служебен тон:

— Бих предпочел да съм при теб.

Джонсън знаеше какво го мъчи: не можеше да си прости, че не е бил до шефа си, когато Проповедника се е опитал да го убие. Имаше сметки за разчистване.

— Томи, разбираш колко важен е за нас този подпис. Ти си единственият, на когото имам доверие, че ще се справи.

След като Брайънт излезе, Джонсън бавно свали крака от леглото. Хапчето действаше.

— Сигурно искаш да знаеш за какво си говорехме — обърна се той към Холанд. — Серийният номер спадаше към номерата, запазени за ЦРУ, Външно министерство, Министерството на финансите, за онези, които осигуряват прикритие. В по-деликатна ситуация издаваме паспорти с такива и на чужденци, за да ги измъкнем от собствените им държави. Бройката е малка — неколкостотин, но Брайънт вероятно ще се позабави. Понякога не е лесно да се проследи по документите кой е издал паспорта. Но щом приключи, ще знаем кой е наел Проповедника.

— Дали на Крофт му стиска да издаде такъв паспорт? Или да се разпореди да го направи друг?

— Май не съм ти благодарил, че ми спаси живота.

Холанд се извърна. Не че не знаеше какво е направила, но не можеше да се отърси от спомена за Синтия Палмър, за кървавите картини, които сякаш я преследваха и ѝ се подиграваха.

— Ще ти мине след време — обади се Джонсън. — Аз съм виновен, че оставих Палмър без охрана. А бомбата беше за теб, Холанд. Проповедника е очаквал да последваш вдовицата у дома ѝ. Изчислил е много точно колко време му трябва, колко ще я мъчи, та да е сигурен, че му казва истината. После си се появила ти — малко по-рано, но Проповедника вече е бил готов за бягство. Знаел е как ще реагираш при вида на Палмър. Разчитал е, че няма да я зарежеш.

— Имахме късмет — обобщи Холанд.

- Да.
- И научихме някои неща.
- Какво ти каза Палмър? — прошепна Джонсън.
- Само едно име. Даниъл Уебстър.

Проповедника веднага спря такси. Беше бял, добре облечен, с оцъкления поглед на пийнал турист.

За щастие шофьорът се оказа арабин с ограничен запас английски думи, който му пречеше да води дълги разговори. На Проповедника изобщо не му се обсъждаше пожара, избухнал в Ривървю Тауърс.

Арабинът се ориентираше добре в града и не се свенеше да минава на червено. Изпълненото с емоции пътуване завърши пред проснатия звяр, носещ названието хотел „Хилтън“ — Вашингтон.

След като бе отседнал във „Фор Сийзънс“, Проповедника се бе регистрирал и тук под второто фалшиво име — Андрю Макгий, разполагащ с пълен набор от документи, включително с шофьорска книжка, издадена в Калифорния, и карта на авторитетен член на Асоциацията на американските брокери на недвижими имоти.

В хотела се провеждаше годишната конференция на асоциацията. Хиляда и четиристотин хищници си разменяха бизнес информация, хвалебствия и сърдечни потупвания по гърба. Никой не можеше да открие сред тях Проповедника. Пикантен привкус внасяше и фактът, че преди години наблизко беше стреляно по Рейгън.

В един след полунощ просторното фоайе кипеше от живот. Проповедника си проправи път през групичките брокери, които излизаха на тумби от баровете, бърбеха си или гонеха скъпите проститутки по етажа. Джонсън го познаваше твърде добре, за да рискува да пусне ченгета да обикалят хотелите. Звярът върши най-големи поразии, когато го притиснат в ъгъл.

Проповедника огледа коридора, водещ към стаята му. Натъкна се на камериер, който събираше обувките, оставени пред вратите за лъскане. Поговори малко с младия гватемалец и по очите му разбра веднага, че няма засада.

Вече в стаята махна опаковката на шоколада, оставен върху възглавницата, и го остави да се разтопи бавно върху езика му. Отвори

дрешника и набра кода на сейфа за гости на хотела — от гледна точка на сигурността беше детска залъгалка, но Проповедника го бе „усъвършенствал“. Отвори вратата много внимателно, на сантиметър-два. Напипа тънката като косъм жичка, свързваща деветволтовата батерия с парчето експлозив колкото топка за голф. Обикновеният обирджия щеше да отвори рязко сейфа и щеше да остане без ръце или лице.

Проповедника обезвреди експлозива и извади комплекта документи, за които почитаемият сенатор Крофт не знаеше нищо. Умираще от яд, че се налага да замине, без да посети повторно Арлис Джонсън. И Холанд Тайло.

Донякъде бе виновен и той. Бе пропилял ценно време да се наслаждава на агонията на Джонсън и бе позволил на Тайло да го надхитри. Успокояваше го само, че всичко наоколо е осеяно с трупове. Щеше да се наложи Джонсън да обяснява доста неща, от които кариерата му щеше да пострада.

Проповедника смяташе да направи едно последно посещение. Накрая Синтия Палмър прояви желаното разбиране. Сега на него му оставаше да подреди нещата и да нанесе поредния мъчителен удар, който да тежи върху съвестта на Джонсън.

Увери се, че всички необходими му неща са налице, включително билетът за полета на „Бритиш Еървейс“ до Лондон в седем и двайсет сутринта. На рецепцията му връчиха малък кафяв плик с ключ. Какво удоволствие е да работиш с професионалисти като Крофт — винаги изпълняват обещанията си.

Проповедника влезе в бар „Капитъл Ганг“ и се настани в края на плота. Поръча си чист тоник и разгледа обстановката. Нямаше да чака дълго.

Уайът Смит седеше зад бюрото си срещу Джонсън. Беше два часа след полунощ, прегледът на директора беше приключил час по-рано.

— Как са пробите? — попита Джонсън.

— Няма промяна, ако това те интересува. Освен във времето, с което разполагам.

— Може би лекарите го измерват по различен начин.

Смит се подсмихна едва забележимо.

— А, не, само искат да знаят дали да хващат скалпела. Но не сме се събрали да си говорим за болници, въпреки че, откровено казано, Арлис, мястото ти е там.

От самото начало Смит беше преглътнал всичките си въпроси, зададе само един: „Тежко ли си ранен?“.

— Чул си какво се случи снощи в Ривървю Тауърс — каза Джонсън, без да обръща внимание на думите му за неговото състояние.

— Взрив и пожар. В апартамента на Синтия Палмър, единствената жертва. Друго?

— Трябва да знаеш, че всички, действали в акцията, изпълняваха мои заповеди. Отговорността е изцяло моя.

Смит се огледа, сякаш виждаше кабинета си за пръв път и трябваше да определи цената му.

— Имаш си своите малки тайни, нали, Арлис? Убежище, медицинска помощ... Изстрелял си групата за бързо реагиране на ФБР, после си я отпратил без обяснение. Морисън от ФБР ми наду главата. Какво още не знам?

Джонсън не се впусна в извинения. Описа нещата точно както бе сметнал да го направи, и преведе Смит през всички етапи, включително как е открил Холанд и тя се е споразумяла с Крофт. Щом спомена Проповедника, Смит притаи дъх. И той го познаваше повече от добре.

Преди години двамата с Джонсън нощи наред бяха преглеждали събраните материали, опитвайки се да открият нишка, която да затегне примката около врата на Проповедника.

— Уестборн и приятелката му, японските туристи, и Синтия Палмър — все негова работа — поясни Джонсън.

— Защо? Защо се е върнал след толкова години?

Джонсън започна да разказва за дневниците на Уестборн, как те са ускорили убийствата и Холанд, без да иска, също се е забъркала. Спомена и за видеолентата на ФБР, на която се вижда Синтия Палмър, също привлякла вниманието на Проповедника.

— Тайло направи връзката и това почти й коства живота. Проповедника се бе спотаил в апартамента на Палмър, понеже е знаел, че аз или Тайло — при късмет и двамата, рано или късно ще идем там.

Смятал е да ни очисти и така да заличи всички следи, по които бихме могли да стигнем до хората, които са го наели.

Смит мълча близо пет минути, загледан някъде пред себе си.

— Чух за дневниците — произнесе най-сетне. — Едва ли не във всяка втора клюка се споменаваеше, че на еди-кой си му подрязали крилата, защото Уестборн му бил взел мярката. Но никога не съм ги възприемал на сериозно. — Погледът му се отклони към нощта навън. — Кой са „те“, Арлис? Ако приемем, че Крофт не е сам.

— Знае единствен Проповедника, затова искам да го заловя жив.

— Тайло не е тук — вметна Смит. — В сградата го няма Брайънт, най-добрата ти хрътка. Притиснал си Проповедника и чакаш да сгреша.

Джонсън си замълча.

— Ами Крофт? Не смяташ ли, че от него ще научиш каквото очакваш да чуеш от Проповедника?

— Все едно да искам да стисна в шепата си вода. Крофт е сенатор, ще ми се изплъзне. Няма да го позволя, Уайът. Само Проповедника ще ми го поднесе на тепсия. А след Крофт ще пипна и другите.

— Да не възнамеряваш да издействаш свидетелски имунитет за Проповедника?

Джонсън го погледна тъжно.

— Дано не ти се наложи сам да си отговаряш на въпроса, ако те призоват пред Комисията по вътрешни работи.

Джудишъри Скуеър обхваща две внушителни постройките, разделени от Паметника на служителите на закона — гранитен мемориал, гледащ към „И“ стрийт. Както може да се очаква, вашингтонската полиция патрулира из района най-съвестно. Скитниците и наркопласъорите, които биха могли да се изкушат от ниските наеми по Трета и Четвърта улица, благоразумно не припарват в квартала.

Сградите в жилищния комплекс Капитъл Хил са средно по шест етажа и са отделени от улицата с тревна площ. Едностайните и двустайните апартаменти са доста просторни. Отвътре са еднакви: малки антрета, вляво — кухня с трапезария, откъдето се влиза в

дневната, вдясно — спалните и баня, отделени със сервизно помещение.

По джоба са на секретарките и младшите служители от екипите на политическия елит. Наемите са поносими и се контролират, така че заплатите им позволяват да направят някои подобрения. Свободни жилища рядко се намират.

Апартаментът, където се намираше Холанд, беше уютен. Гравюрите на големите океански лайнери от трийсетте години бяха в месингови рамки. Върху паркета имаше машинно тъкан килим с индиански мотиви. Лампионите с бледорозови абажури бяха изместили традиционните флуоресцентни лампи по тавана.

Холанд наблюдаваше от трапезарията как Джудит Траск шета из кухнята. Свиреше кафеник, тракаха лъжички в чашите за кафе. Домакинята беше от романтичните жени: носеше навсякъде със себе си кашоните с фотоалбуми, обяви от гимназията и покани за абитуриентски балове отпреди петнайсет години, кутиите от обувки, натъпкани с писма на приятелки, пръснали се из цялата страна, или още по-свидните писма от момчета, които днес не биха я познали.

Джудит Траск беше висока и слаба, към трийсет и пет годишна. Кестенявата ѝ права коса стигаше до раменете, лицето и очите ѝ бяха подпухнали от съня, а долнището на анцуга бе леко издуто над корема.

— Сметана и захар? — извика Джудит от кухнята.

— Не, благодаря.

— Бисквити?

— Само кафе.

— Аз пък ям, когато съм нервна. Знам, че няма причина, но...

— Никой няма да ви стори нищо лошо — каза Холанд, гледайки я в очите. — Няма да го допуснем.

— А, не ме е страх — отвърна Джудит. — Просто съм объркана.

Холанд отпи от кафето. Ципът на якето ѝ беше смъкнат почти до долу и се виждаше оръжието — като потвърждение на думите, за допълнително успокоение.

— Нали разбирате, обаждате ми се посред нощ, а после идвате и ми говорите за... госпожа Уестборн.

— Щях да изчакам, ако разполагах с време. Но има неща, които вие може би знаете, че трябва да науча.

— Не ми е известно много за нея — пророни Джудит. — Това, което ѝ се е случило, е ужасно.

— Виждали ли сте някога този мъж?

Холанд ѝ подаде снимка на Проповедника с компютърни поправки върху оригинала отпреди десет години.

— Не.

— Сигурна ли сте?

— Никога. Той ли?... — поколеба се Джудит.

— Той е убил госпожа Уестборн. Както и сенатора. И Шарлот Лейн, жената, намерена с него.

Лицето на домакинята трепна, щом чу последното име.

— Много ли обичахте Чарлс? За вас той е бил всичко на този свят.

Очите на Джудит се навлажниха и тя извърна глава.

— Нищо ново под слънцето, нали? Любовна история между сенатор и помощничката му. — Горчивината я задави. — Но клише или не, за нас си беше красиво. Можеше да има всяка жена, която пожелае. Наслушала съм се за завоеванията му. Но бяхме заедно всеки ден, прекарвах с него часове наред и ми се струваше, че хората само злословят. Виждала съм и знам за него неща, които не знае никой друг. Наблюдавала съм хиляди пъти как се променя изражението му и съм знаела за какво точно си мисли, какво иска и от какво се изненадва. Аз му бях най-близкият човек. Убедена съм в това. И Чарлс не се разделяше с мен, понеже го знаеше. Не можех да го изкуша с красота. Идваше при мен, защото знаеше, че никой не го обича повече.

— Идваше, но не се задържаше.

Джудит прехапа устни.

— Така е. Има и колкото щеш клишета за несретници като мен.

— Знаеше ли, че сте бременна?

— Да. Казах му и той отсече да не го занимавам — поясни тя с глас, в който още се долавяше горчивина. — Каза да не го занимавам — повтори Джудит. — Нищо не попита — нито за бебето, нито как се чувствам, имам ли нужда от нещо... Казах му, че няма да му създавам неприятности, ще твърдя, че бащата е от родния ми град, че ще отгледам детето сама. Единственото, за което помолих, беше да ми помогне с малко пари.

— Да не е мислел, че ще го изнудвате?

— Той също ме познаваше. Обеща да ми намери по-добре платена работа. С пенсия и здравно осигуряване. Не беше проблем да ми даде пари. Но не и любовта си. — Джудит изтри бузата си с длан. — Въпросът не беше в детето. Мечтаех си той да остане с мен, дори може би някой ден да се оженим. Няма нищо лошо в това да си помечтаеш... Когато ме отпрати, ме досрамя ужасно. Има разни неща, които ми е правил... нали разбирате, свързани със секса. Понякога водеше други жени и ни гледаше. Понякога минавах поред през него и през тях. Имаше снимки и касети... Разрешавах му го заради моментите, когато бяхме само двамата и се чувствах в безопасност в прегръдките му. Готови сме на всичко, само някой да се държи мило с нас.

— Но вие знаехте тайните му, нали?

— Понякога си мисля, че не съм знаела нищо.

— За работата му, Джудит. Как е работил, къде е държал вещите си.

— В кабинета си не държеше почти нищо, най-малкото лични вещи.

— Нямаше ли сейф в помещението?

— Не. Имаше в Първа Федерална банка. Виждала съм ключовете в чекмеджето, но никога не ме е молил да нося или да взимам нещо оттам.

— Нямаше ли място в кабинета, където да съхранява дискети?

Джудит поклати глава.

— В кабинета му вечно цареше хаос. Налагаше се да подреждам всеки ден, преди да заключи.

— Може да съм на погрешен път — отсъди Холанд. Имаше да задава на Джудит само още един въпрос. — Името Даниъл Уебстър говори ли ви нещо? Обичаше ли Уестборн да го цитира? Имаше ли любим том от съчиненията му, който да е държал подръка?

Джудит стана и се заразхожда по килима.

— Не — каза тя накрая и се обърна. — Чарлс обичаше Медисън и Джеферсън. Пълните им съчинения бяха подредени на лавиците. От честото повтаряне вече и аз мога да ги цитирам. Във всяка от речите на Чарлс имаше по нещо от тях.

Надеждите на Холанд се удавиха в кладенеца на умората. Последният ѝ шанс бе да сподели предсмъртните думи на Синтия

Палмър с някого, на когото те да говорят нещо.

Без съмнение зад това име се криеше истината. Издъхващите не лъжат, още повече когато преодоляват нечовешки страдания.

Но каква беше истината?

Отговорът се криеше между двете жени, съсипани от Уестборн...

— Даниъл Уебстър.

Холанд впери поглед в Джудит.

— Да?

— Както казах, Чарлс изобщо не четеше Уебстър. Но притежаваше негова вещ.

Холанд скочи от стола.

— Какво?

— Неговото писалище.

В два без петнайсет след полунощ сервитьорите в бар „Капитъл Ганг“ в хотел „Хилтън“ вече приемаха последните поръчки.

Проповедника наблюдаваше как барманът размесва коктейлите. Гледаше в огледалото зад гърба му пийналите клиенти и не след дълго съзря каквото търсеше.

— Божичко, каква тарапана! Нали няма да преча, ако поседя тук. Наду ми се главата от тоя ужасен шум.

По протежение на бара имаше осем свободни стола, но блондинката с бяла блуза, черен клин и червено яке се намести точно до Проповедника.

— Здравсти! Казвам се Боби Сю.

— Сигурно. А аз — Андрю. Андрю Макгий.

— Андрю... Хубаво име. Харесва ми повече от Анди.

В ярката светлина се виждаха черните корени на изрусената й коса. С грима също се беше справила успешно, макар че под него личеше сбръчканата й кожа. Беше на трийсет и пет — четирийсет.

— Откъде си, Боби Сю?

— О, съвсем наблизо. От Мериленд.

По-скоро беше от Северна Флорида, съдейки от акцента. От някое забутано село.

— В хотела ли си отседнал, Андрю?

— Не. Цял ден се побърквам тук на конгреса. Един стар приятел ми преотстъпи апартамента си, докато отсъства от града.

Той се усмихна леко, забелязал разочарованието, което Боби Сю се опита да прикрие. Сигурно вече бе прекарала тази вечер един-двама, но явно смяташе да поработи още. Не личеше да се е преуморила, явно не бе кой знае каква философия да „обслужва“ пияни бизнесмени.

— Заведението е малко — поде пак Проповедника и взе сметката, която барманът бе пхнал между чашите, — но е обзаведено с вкус и е уютно.

Извади портфейла и запрехвърля с палец стотачките така, че Боби Сю да ги види добре, после извади банкнота от дваисет долара. Тя го хвана за ръката и впи лекичко нокти в кожата му.

— Разбирам защо не обичаш хотелите — измърка жената. — Сигурно в апартамента на приятеля ти е много по-приятно.

Проповедника издърпа от портфейла три банкноти, така че да се виждат до половина.

— Да, наистина е романтично.

— Харесвам романтичните мъже — пророни задъхано Боби Сю. — Те са най-щедрите...

Проповедника извади четвърта банкнота и жената изпищя. Той загъна парите в салфетка.

— Ако не греша, са твои, Боби Сю.

Тя хвана дланта му с две ръце и го целуна по пръстите, после махна салфетката.

— Не грешиш, миличък. Хайде да вървим и да се потапяме в старомодната романтика.

Таксито ги остави пред Паметника на служителите на закона. Боби Сю се захласна по светлините, играещи върху каменната фасада, после прочете надписа.

— Един мой приятел беше ченге в Лос Анджелис — заобяснява Проповедника. — Убиха го при изпълнение на служебния дълг. Обичам да се разхождам тук и да си спомням за него.

Жената потрепери и се сгуши в Проповедника.

— Божичко, Андрю, много як си! Да не тренираш?

— Когато имам време.

Проповедника взе в свои ръце разговора и най-подробно запозна компаньонката си какво е да си брокер на недвижими имоти в Лагуна Нигуел. Както бе вдигнал яката си, чертите му бяха неразличими дори със специална техника.

Ако Холанд Тайло беше умряла, както бе предвиждал той, нямаше сега да се налага да се занимава с проститутка.

Беше малко вероятно Палмър да е споделила и с агентката онова, което Проповедника бе изтръгнал от нея, още по-невероятно му се струваше Тайло да е направила логическата връзка и да е убедила тежко ранения Джонсън да действат. Всичко работеше в полза на Проповедника.

Въпреки това той не искаше да рискува. Приблужи се към Капитъл Хил откъм „И“ стрийт, защото жилището на Джудит Траск гледаше натам. Ако го пазеха снайперисти, Проповедника щеше да ги забележи. Площадът бе окъпан в ярка светлина, блещукаше дори слюдата в камъка. Нямаше ниши и извивки, където да се скрие въоръжен човек, покривът беше с лек наклон.

Проповедника разроши косата на Боби Сю, докато бавно се извърташе, за да огледа околните покриви, а жената се засмя и го скастри шеговито.

Беше чисто.

На улицата също беше спокойно. Блоковете по Трета и Четвърта улица бяха с подземни гаражи, затова отвън почти нямаше коли. Дори при засилената охрана в квартала жителите му не искаха да рискуват да им счупят прозорците на автомобилите или да им откраднат джантите. Не се виждаха и полицейски камионетки и патрулни коли.

— Става студено, миличък — изскимтя Боби Сю. — Не се ли надиша на чист въздух?

Проповедника я поведе към двойната входна врата. Съдейки от прозорците на втория етаж вляво, Джудит Траск спеше на запалена нощна лампа.

Ключът, който бе получил на рецепцията в „Хилтън“, заседна в бравата, след като той отключи вратата. Наложиха се да го вади много внимателно.

— Сега вече е по-добре! — възкликна Боби Сю и разтърка енергично ръце.

Проповедника я напъха в тесния асансьор и докато стигнат втория етаж, я целува толкова страстно, че ѝ остави голяма синка на врата под ухото.

— Какъв романтик си само! — изкикоти се Боби Сю.

Той сложи пръст на устата ѝ, за да млъкне.

Апартаментът на Джудит Траск се падаше в дъното на коридора. Проповедника пак се послуша дали няма нещо нередно: само едва доловимото свистене на вятъра, влизащо през отворен прозорец, жуженето на флуоресцентните лампи по тавана, пухтенето на остарялото парно отопление, приглушен смях.

Точно в дъното на коридора бе стаичката за отпадъци. Проповедника — кавалер докрай, пусна дамата пред себе си. Имаше хубави дълги крака. Боби му беше свършила добра работа, беше го прикрила чудесно. Джонсън би инструктирал хората си да търсят сам мъж, шумните влюбени двойки не влизаха в сметките му.

— Много ми беше приятно, миличка.

— Моля?

Боби Сю се извърна усмихната. Още си мислеше как ще се разположи в хубаво меко легло до мъжа със страхотното тяло и портфейла със стотачките, когато усети как я пронизва нещо нажежено. Проповедника я подхвана, докато се свличаше. Тя усети и дъха му върху бузата си, сякаш я любеше направо тук, в коридора, само дето болеше непоносимо.

Ударът беше нанесен безупречно. Острието мина само през мускули и тъкан, без да засегне ребрата, и върхът му опря сърцето. За всеки случай Проповедника го завъртя лекичко още веднъж.

После отвори вратата на сервизното помещение намести Боби Сю върху пластмасовата кофа за отпадъци. Увери се, че няма да клюмне и да се свлече, преди той да е приключил. Направи пет крачки и се озова пред апартамента на Джудит Траск.

Нямаше ключ за него, затова наостри уши. Почти неразличими гласове... не бяха от телевизор. Някой говореше... бяха двама.

От вентилационната система право във врата му струеше топъл въздух. Той чу отделни думи... откъслечен разговор:

— Това ли ти каза Уестборн? С толкова много изречения...

— Вярно е!... не искаше да знае... когато му казах, че го обичам...

— Не мога да повярвам... друго да си спомняш... трябва да знам...

Проповедника отстъпи крачка назад и въздъхна. Траск не само че не спеше, но и не бе сама. Може би беше с приятелка? И посред нощ си изплакваше душата за своята несподелена любов?

— Друго да си спомняш... Трябва да знам...

Вътре беше Тайло. В ръката на Проповедника изникна пистолет със заглушител.

Отвън нямаше патрул, той бе сигурен. Нима бе дошла без никакво подкрепление? Вече го бе правила веднъж, когато се бе изтърсила у Палмър.

Сега търсеше същата липсваща плочка от мозайката, за която бе дошъл и Проповедника. Явно го бе отписала, нали го бе видяла да бяга. Едва ли очакваше той да се появи толкова скоро. Ако изобщо се появи някога.

Проповедника се успокои, доволен от обяснението, което е намерил. Бе логично и непоклатимо.

С един-единствен изстрел разби евтината брава, сетне изтръгна с рамо предпазната верига.

Стаята бе окъпана в розовата светлина, която беше забелязал от улицата.

— Да?

— Както казах, Чарлс не четеше Уебстър.

Проповедника се втурна през малката трапезария — нещо не се връзваше. Имаше нещо гнило, а той не проумяваше какво.

Защо ли продължаваха да говорят?

Втория път стреля, без да иска, от паника. Куршумът потъна в стената до стереоуредбата.

Гласовете идваха от касета. Червената лампичка на пуснатия касетофон блещукаше насреща му.

Проповедника усети как го залива неземно спокойствие, сякаш плуваше в топла вода. Случвало му се беше колкото да убива времето, да си представя какъв ще бъде неговият край. Но и през ум не му бе минавало, че той ще дойде толкова внезапно.

Отново натисна спусъка и се извъртя. Не чу как огнепръскачката на Брайънт фучи, само усети жегата и ударната вълна, която го залепи

за библиотечния шкаф под касетофона. Следващата огнена вълна го лизна над врата, обгори лицето и подпали косата му.

28.

Холанд трепна, щом чу тътена на огнепръскачката. Беше с Джудит Траск в апартамента отсреща и след оглушителната тишина подир изстрелите чу как Джудит хлипа, стиснала юмруци и затворила очи. Холанд отиде при разтрепераната от страх жена, като внимаваше да не застава в обсега на Коб, насочил оръжието към вратата.

— Джудит, чуйте ме! Всичко свърши. Никой няма да ви причини болка.

Джудит се вкопчи в нея.

— Сигурна ли сте, че е мъртъв? — прошепна тя.

Холанд кимна.

— Сега трябва да се върна във вашия апартамент. Имам работа там. — Джудит впи нокти в ръката й. — Дейвид ще бъде с вас. Няма да сте сама и за секунда. Връщам се и всички излизаме заедно.

Коридорът се покриваше от Мариън Дженкинс. Вратите на апартаментите на етажа бяха затворени, а самите жилища предварително изпразнени. Евакуацията беше проведена два часа по-рано и протече гладко. Хората вярваха на тайните служби, като смятаха, че те се грижат за президента. Два микробуса ги откараха към вече запазените за тях стаи в съседния хотел „Хайът Риджънси“.

Вратата на апартамента на Джудит се крепеше само на долните панти. Притисната в ъгъла до прага, Холанд извика:

— Брайънт!

Никой не отговори и Холанд усети как пръстът й натисна още малко спусъка. Бе изключено Проповедника да е останал жив...

— Чисто е, Тайло.

Познала гласа на колегата си, тя надзърна иззад натрошената врата. Удари я миризма на барут. Тялото лежеше на купчина до библиотеката. От кръста нагоре почти не личеше, че е на човек. Щеше да се наложи да разпознават Проповедника по отпечатъците от пръстите.

Брайънт се беше отпуснал в креслото срещу библиотеката и бе сложил огнепръскачката върху коленете си.

— Томи...

Гигантът се размърда и излезе от вцепенението си.

— Позна, че ще дойде тук — каза ѝ той. — Знам, че Джонсън го искаше жив, но беше невъзможно. Още щом влезе, надуши, че има нещо гнило, май видя мигащата светлинка върху касетофона и се сети. Започна да стреля, преди да ме е забелязал.

Холанд извади касетката със записа на разговора ѝ с Джудит.

Беше ѝ звъннала от центъра „Стюарт“. След двацет минути бе в апартамента ѝ — молеше се жената да ѝ помогне. И Джудит го бе сторила, като бе споменала Даниъл Уебстър... Писалището, принадлежало навремето на тази легендарна личност и използвано от Чарлс Уестборн в Сената.

После Холанд се зае за работа и изведе Джудит от жилището. Имаха късмет — в отсрещния апартамент живееше нейна приятелка, медицинска сестра, застъпила нощна смяна. Джудит имаше ключ.

Там Холанд се помъчи да я успокои. Минутите се носеха в шеметен бяг. Холанд си наложи да не се ослушва дали Проповедника не се задава от далечината, за да я открие в мрака. Отвърна на въпросите на Джудит за него искрено, но и без да я плаши, обрисова го като малоумник, като играчка с дистанционно управление, която се е повредила.

Накрая Джудит проумя какво се иска от нея и Холанд включи касетофона. После я остави с Дейвид Коб, колкото да се промъкне по коридора и да занесе касетата на Брайънт.

Записът бе най-важен. Не знаеха как ще дойде Проповедника, бяха сигурни само, че ще провери дали не го причакват. Мариън и Коб предложиха да повикат снайперисти, но Холанд възрази, че Проповедника ще ги открие и ще си плюе на петите. Ето защо не завардиха района, оставиха убиеца да проникне необезпокояван в блока.

Холанд чу как асансьорът се отвори, после и стъпки по коридора, но видя Проповедника чак когато той спря пред вратата на Джудит. През шпионката ѝ се струваше много далеч. Той се ослуша — явно бе доловил гласовете вътре.

Холанд разчиташе той да се вбеси, щом я чуе, и измъчван, че не е успял да убие Джонсън, да се хвърли да ѝ отмъсти.

— Вече нямаме работа тук — каза Брайънт, вече окопитил се след случилото се. — Джонсън ни чака. Имаш и да се обаждаш.

В коридора чакаха Коб и Джудит, скрита зад гърба му, Мариън бързаше към стълбите, за да докара джипа. Брайънт махна на Коб да ги последва и се усмихна на уплашената жена, сякаш предразполагаше притеснено животни.

Двамата мъже вече бяха влезли в асансьора, когато Холанд се закова на място.

— Вие вървете — извика им тя. — Аз ще хвърля последен поглед и ще се обадя на Джонсън.

Изчака да чуе скърцането на електрическия мотор и се върна по коридора.

Стигна при стаичката за отпадъци и спря, затаила дъх. Гадеше й се при мисълта за дивашките изстъпления, на които се беше натъкнала. Но не можеше да заличи от съзнанието си Проповедника, който върви по коридора. Беше чула глас... Не, гласове. Смаяна, осъзна, че той не е бил сам. Знаел е, че ще държат сградата под наблюдение, и се е подготвил, взел е някого за прикритие.

Металната топка се хлъзна няколко пъти в потната й длан. Холанд насочи оръжието и отвори вратата.

Жената беше сложена върху пластмасовата кофа, приличаше на тъжна счупена марионетка. От дрехите, грима, прическата, силния парфюм агентката разбра с какво се е занимавала и къде я е намерил Проповедника.

Излишно беше да проверява за пулс. Бялата блуза бе станала алена от просмукалата се кръв. Холанд затвори полека вратата, отстъпи две крачки, облегна се върху насрещната стена и с треперещи ръце извади телефона от джоба си.

Когато вдигна слушалката, Джонсън не предупреди Холанд, че директорът е на другия апарат. Първите й думи бяха:

— Проповедника е мъртъв. Брайънт го застреля, когато нахлу в апартамента на Траск. Нямаше избор.

— Има ли пострадали?

— Не. Прати неколцина униформени, за да отцепят мястото, докато пристигне полиция.

— Вече са на път.

— Траск ми каза онова, което ни интересува. Поне така ми се струва. След около час ще знаем със сигурност.

Джонсън забеляза, че Смит се е смръщил, и сложи ръка на слушалката.

— Какво да й наредя?

— Какво й е казала Траск?

— Холанд, при мен е директорът. Какво ти е казала Траск?

По линията настана мълчание. Джонсън безмълвно се замоли Холанд да не премълчи от страх, че Смит ще я отстрани точно когато е толкова близо до целта.

— Траск потвърди онова, което Синтия Палмър спомена за Даниъл Уебстър. Разбрах за какво става дума. Трябва само...

— Тайло, давам ти директора.

— Да, сър.

— В каква връзка се споменава Уебстър?

Този път Холанд не се колеба — явно бе доловила нетърпението в гласа на Смит. Джонсън чу обяснението й, смаян колко елементарно е и колко досетлива е младата жена.

— Добре, Тайло. Звучи смислено. Но засега няма да се занимаваме с това.

— Сър...

— Добра работа свърши. Сега заради себе си не проваляй всичко. Чакам те при мен най-много след час. Ще те смени униформена охрана, която ще се свърже с полицията. От теб на първо време искам две неща. Да обясниш на пресцентъра какво точно се е случило, за да подготвят изявление за журналистите. Трябва да внимаваме много. Ще ни питат не сме ли могли да сторим нищо, за да предотвратим убийството на Палмър. Второ, напиши рапорт какво е станало от престрелката в дома ти насам. Трябва ни ясна последователност на събитията и списък на участващите. Когато президентът ме повика, искам да съм наясно с всичко.

— Слушам!

— Хайде. До скоро.

Смит прекъсна връзката и каза на Джонсън:

— Погрижи се да не извърши някоя глупост, докато стигне дотук.

В апартамента на Крофт светеха всички лампи от мига, когато Проповедника не се обади в уречения час. Сенаторът прещракваше новинарските емисии по всички канали, докато в три и половина след полунощ не попадна на онова, което го интересуваше: репортаж за престрелка в Капитъл Хил. Засега имало данни за един убит, информацията била оскъдна, понеже Службата за охрана била отцепила района.

Крофт не можеше да повярва. Бе смятал Проповедника за непогрешим. За човек без задръжки. А ето че Холанд Тайло му се бе изплъзнала. Два пъти. Трябваше да разбере как е успяла. В четири часа разполагаше с всички подробности, даде му ги един негов човек в отдел „Убийства“ във вашингтонската полиция. Шефът на следствието дължеше поста си на Крофт, застъпил се тук-там за него. Оказа се, че полицейското разследване било спъвано от Службата за охрана — тя разрешила трупът да бъде огледан, но не и изнесен, докато не дойде неин екип. Съдебният лекар решил да не застава между чука и наковалнята и благоразумно се измел.

Най-важното, което без да съзнава шефът на следователите съобщи на Крофт, бе, че според документите убитият се казвал Андрю Макгий, брокер на недвижими имоти от Калифорния. Роднините по-добре да не го виждали — нещастникът бил разкъсан на две.

След като изслуша тази информация, Крофт бързо премисли какво да прави. Спря се на плана, за който бе смятал, че няма да му се налага да използва. Беше дързък, но напълно осъществим. Изпълнеше ли го, щеше да обезвреди Холанд Тайло веднъж завинаги.

От чекмеджето на бюрото извади дискета, пхна я в компютъра и я прегледа. Повече от достатъчно за разлайване на кучетата.

Беше четири и десет след полунощ. Оставаха по-малко от два часа до началото на „Добро утро, Америка“ и другите ранни програми. А Си Ен Ен даваше мило и драго за сензации.

Крофт презаписа дискетата и старателно опакова едно по едно копията. После се обади на трима новинарски шефове, които не знаеха истинското му име и положение. В тефтерите им той фигурираше просто като „господин Линч“, високопоставен източник, снабдявал ги в миналото със сензационна, но вярна информация.

До четири и половина Крофт беше сигурен, че шефовете са скочили от леглата и са хукнали при водещите на новинарските емисии, за да им дадат материала от господин Линч, който да бъде проверен и моментално изстрелян в ефир.

29.

Първо Холанд чу трополене на подковани обувки по стълбите, после се отвориха врати. В коридора нахълтаха четирима офицери с извадено оръжие.

— Тайло!

— Аз съм.

— Карсуел, командващ групата. Районът обезопасен ли е?

— Да.

Чернокожият обаче явно не й повярва и пръсна хората си да завардят изходите. Чак когато се приближи, Холанд забеляза колко е млад.

— Ще ми кажете ли какъв е случаят?

Холанд кимна към стаичката за отпадъци, сетне посочи и апартамента на Джудит.

— Два трупа. Май ви трябва подкрепление.

Холанд се извърна, когато Карсуел отвори вратата на сервизното помещение. Чу го да си поеме дълбоко дъх и да ругае тихичко. Когато се върна от апартамента на Джудит Траск, очите му бяха насълзени. Явно искаше да я поразпита, но дисциплинирано си замълча. Свърза се по пукащата радиостанция с два поста наблизо, повика да дойде и някой от пресцентъра, който да се оправя с журналистите — всеки момент щяха да дойдат на цели тумби. Чак след това се извърна към Холанд.

— Наредено ми е да ви изведе незабавно оттук.

— Да тръгваме.

Последва го по стълбите и през пожарния изход. Навън се съмваше. Карсуел се постара да я прикрие от полицаите, струпали се на хлъзгавата разкаляна морава.

— Ще съжалят, че изобщо са идвали, щом надникнат вътре — промърмори Карсуел.

До бордюра я очакваше кола с включен двигател. Карсуел й помогна да се качи и каза нещо на шофьора. После автомобилът потегли.

Край пропуска във фоайето на Джей стрийт 1800 се разхождаше униформен служител, който се взираше в лицата на преминаващите. Движението в двете посоки беше по-оживено от нормално, но човекът я забеляза моментално.

— Агент Тайло!

— Да.

— Бихте ли ме последвали, ако обичате?

— Заместник-директорът Джонсън в сградата ли е?

— Не знам, госпожице. Наредено ми е да ви заведа в кабинета на директора.

Остави я пред двойната врата в дъното на коридора. Отвътре ѝ се усмихна енергична жена на средна възраст, която ѝ махна да я последва. Холанд се загледа по красивата дървена ламперия и стъклени витрини, зад които имаше грамоти, медали и награди. Един от тях направо я хипнотизира.

Беше наградата за проявена изключителна храброст на Националната служба за охрана на Съединените щати.

Сребърният диск моментално я привлече. За служителите той бе обвит в легенда. Получаваха го посмъртно загиналите при изпълнение на служебния дълг. Уайът Смит единствен в цялата история на Службата беше награден приживе.

— Агент Тайло!

Секретарката не повиши тон. Знаеше какво въздействие има сребърният диск.

Двете подминаха кабинета на директора и влязоха в заседателна зала. Секретарката я остави да си избере място на масата за двама души, край която стоеше Арлис Джонсън: бе насочил дистанционното устройство към блока от шест монитора, монтирани в стената.

— Имаше пълно право за Проповедника.

Беше сменил ризата с поло, издуто от превръзката. Говореше разсеяно и Холанд си го обясни с болката от прорезната рана и лекарствата. После обаче разбра, че той се мъчи да формулира мисъл, която му се изплъзва, и тя го е прекъснала.

— За какво говориш? — попита Холанд.

Джонсън поклати глава.

— Добре се справи.

— Още не съм приключила — възрази без заобикалки Холанд.
— Знаем какво е имала предвид Палмър, когато ми е казала името Даниъл Уебстър. Джудит Траск го потвърди.

— Ти си мислиш, че знаем. И съм склонен да те подкрепя. Но трябва да поизчакаме.

Холанд имаше чувството, че са я плеснали през лицето.

— И дума да не става. След всичко, което...

— Ще почакаш, Холанд. Играта загрубява. Още не е ясно за какво става дума, но разберем ли, ще имаме картбланш.

— Ама как така...

— Чуй ме. Вече говори с директора. Чу заповедите му. В съседната стая има компютър. Ще наредя да ти донесат кафе. — Той се изправи и тръгна да излиза. — Колкото до рапорта, постарай се да не пропускаш и най-малката подробност.

Служебният му тон помете и малкото търпение, което ѝ бе останало.

— Ами Даниъл Уебстър? Кога ще потвърдя догадката си?

— Колегите ще прочетат рапорта ти. Не искам после да се говори, че си премълчала информация.

Предизгревната светлина се просмукваше през бронираните стъкла на прозорците и се отразяваше в недочистената прах по заседателната маса. Зачервените очи на Холанд сълзяха от силните лампи по тавана. Компания ѝ правеха само кофеинът, адреналинът и парещото чувство на безсилие.

Фактите не я затрудняваха, но трябваше да внимава как ги излага и да опише сухо и обективно кървавата вакханалия. Няколко пъти беше на ръба да се откаже.

Защо Джонсън бе допуснал Смит да му наложи да я вика, за да пише за неща, които още не се бяха изяснили? Отговорите витаеха някъде наблизо, но още не се поддаваха на формулиране и това я въбесяваше най-силно.

Удариха камбаните на „Сейнт Джон“. Джонсън се върна в залата.

— Готова ли си?

— Остава само да го отпечатам.

От пръв поглед си личеше, че е развълнуван.

— Какво се е случило?

— След час-два градът ще хвъркне във въздуха. У теб ли е дискетата?

Холанд кимна.

— Дай я на Кати. Тя ще пусне принтера.

Холанд праметна чантата през рамо.

— Къде отиваме?

— На гости у сенатор Зентнър. Камионетката е долу. Докато пристигнем, ще си научила всичко. Всички станции се занимават само с това.

Калорама Хайтс е островче от величествени представителни сгради покрай Рок Крийк Парк. Времето, за което Брайънт се бе измъкнал от сутрешното задръстване в Джорджтаун, беше достойно за приз. Камионетката вече се носеше по Рок Крийк Паркуей. Холанд се хвана за дръжката над главата ѝ, за да не се клатушка, докато гледа новините по Си Ен Ен.

Сензацията на деня бе изместила всичко останало. Водещият надълго и нашироко обясняваше за Джеймс Мередит Бакстър, висш служител на ЦРУ, наскоро осъден за дългогодишно шпионство в полза на руснаците. Беше направил подробни признания пред шефовете си и анкетната комисия на Конгреса. В крайна сметка се оказа, че е виновен за смъртта на шестнайсет американски шпиони в бившия Съветски съюз и на безброй други в Източна Европа. Техническата информация, която бе дал на Москва, бе направо смайваща. Последиците за духа и доброто име на ЦРУ бяха катастрофални.

ЦРУ и комисията на Конгреса бяха разследвали Бакстър цели шест месеца и смятаха, че историята е разнищена докрай. Но докато слушаше новините, Холанд си даде сметка, че Бакстър е скрил коз за черни дни.

— Документацията изглежда окончателна и неопровержима — поясни водещият. — От информацията, постъпила тази сутрин в средствата за масово осведомяване, става ясно, че Джеймс Бакстър не е действал сам, както неизменно твърдеше и както постанови разследването. През цялото време той е имал влиятелен невидим

съюзник — Хюбърт Болдуин, сенатора с най-дълъг стаж от щат Тенеси.

Холанд пребледня, припомнила си възрастния сенатор, когото бе виждала в Оук Фармс. Погледна бързо Джонсън, но той не реагира.

— Съществуват документи, че Болдуин е бил наясно за връзките на Бакстър с разузнавателните служби в бившия Съветски съюз и че поне в два случая е спомогнал информацията, открадната от Бакстър от управлението, да бъде предадена на платилите за нея руснаци. Остава да се установи дали сенаторът Болдуин е знаел, че го използват, и дали е получавал пари от Бакстър или други. Засега обаче се знае със сигурност, че е прибегвал до огромното си влияние на Капитолия, за да отклонява разследванията, заплашващи Бакстър. Според политолога на Ей Би Си, Майк Прескот, е възможно Болдуин да го е прикривал в продължение на пет години.

Холанд изключи звука и зачака нетърпеливо Джонсън да завърши телефонния си разговор.

— Какво още премълчават — прошепна тя веднага щом шефът ѝ се извърна към нея.

— Знаят почти всичко, но ни го предлагат малко по малко, защото сензацията наистина е голяма. Толкова им пари, че не вярват на собствените си източници.

— Някой говорил ли е с Болдуин?

— Поне аз не знам. В Тенеси е с един час по-рано. Той може и да не е научил.

— Вярваш ли на всичко това?

— И още как!

— Виждал ли си самия материал?

— Не, но не е трудно да се сетиш откъде е дошъл.

„Дневниците на Уестборн!“ — помисли Холанд.

— Защо отиваме у Зентнър?

В гласа на Джонсън нямаше и грам съжаление:

— Защото накрая ще вземе да натика Крофт зад решетките. От двайсет и пет години или до живот.

Брайънт зави покрай тайландското посолство и се озова на алея, оградена от огромни дървета. Холанд бе виждала къщата на Зентнър

— широка постройка в стил „Тюдор“ — по светските страници на списанията ѝ. Най-забележителното в нея беше ръчно изработената входна врата с красиво прозорче.

— Джонсън, заместник-директор на Службата за охрана — каза той на икономката, която им отвори. — А това е агент Тайло. Дошли сме да разговаряме със сенаторката.

Петдесетгодишната беловласа жена в сива униформена престилка примигна като подплашена нощна птица.

— Сенаторката очаква ли ви?

Но Джонсън влезе, следван от Холанд. Икономката заситни подире им.

— Има ли някаква опасност за сенаторката?

— Никаква.

— Тя очаква ли...

— Налага се да я видим веднага. — Джонсън посочи плъзгащата се врата вдясно... — В библиотеката е, нали?

— Да, но...

Той разтвори вратата, дръпна Холанд вътре и прошепна:

— И да не ни безпокоят!

Мебелите бяха стари и тежки, с тапицерия, избеляла от слънцето. На всички первази бяха наредени саксии. Но в помещението миришеше само на сладникавия парфюм на Барбара Зентнър.

— Кои, по дяволите, сте вие?

Сенаторката се беше сгушила между възглавниците на дивана срещу телевизора, по който Си Ен Ен отразяваше кризата, връхлетяла съратника ѝ „кардинал“ Хюбърт Болдуин.

Джонсън показва картата си, която Зентнър дръпна от ръката му, за да я разгледа.

На масичката пред нея беше сложен поднос със закуска: портокалов сок, чай, препечени филийки с мармалад. Храната не беше докосната, а сокът не миришеше на портокали. Водка, установи Холанд. И то в големи количества.

По канала даваха как журналистите са обсадили дома на Болдуин в изискан квартал на Мемфис.

— Какво правите тук? — тросна се Зентнър. Очите ѝ с метален отблясък се спряха на Холанд. — Ти... дето не опази Чарли!

Холанд си замълча. Сенаторката очевидно беше пияна.

— Виждам, следите развитието на събитията — намеси се спокойно Джонсън и кимна към телевизора.

— Измишльотини! — възкликна ядно Зентнър. — Никой няма да повярва. Не познавате Болдуин. Непоклатим е като скала.

— Часовете му са преброени. Мога да се обзаложа.

— За тези думи мястото ви ще изстине!

— А, едва ли. Видях доказателствата. Всичките. С Болдуин е свършено. Ще падне голяма чистка!

— Не е във вашите компетенции, заместник-директоре. Знае ли Уайът Смит, че сте тук? Обзалагам се, че ако вдигна телефона...

— Крофт е, нали? — прошепна Холанд.

— Не говоря с вас! — изврещя Зентнър.

Младата жена се отпусна на дивана до нея.

— Крофт ви беше машата, нали? Избра мястото на действие, нае убиец... Но поръчката беше ваша, на Кардиналите.

— Ти си луда — прошепна панически Зентнър. — Не знаеш какви ги дрънкаш!

— Грешите, сенаторе. Аз също се доверих на Крофт. И той ме предаде.

— Предал е теб ли?

— Не ви ли е известно, че прати убиеца и при мен? Не ми се вярва.

Холанд се взря в лицето на Зентнър, подпухнало от водката и безсънието, с пластове размазан грим.

— Крофт ви е предложил да се отървете от шантажа на Уестборн, като поеме рисковете. Казал ви е, че може да намери дневниците, и вие изобщо не сте се замислили. Защото каквото и да ви е поискал, цената пак е щяла да бъде ниска. Само дето Крофт пропуска да ви уведоми, че вече се е сдобил с дискетата. Залъгва ви с обещания. Чак досега. — Холанд посочи телевизора. — Ето го доказателството. Прегазва Болдуин, та да ви е за поука.

Най-неочаквано агентката се смути — бе сбъркала, като толкова бързо се бе разприказвала. Но връщане назад нямаше. Зентнър остави дистанционното устройство. Грабна чашата — ръката ѝ трепереше и ледът изтрака. По устните ѝ бяха залепнали късчета портокал.

— Нищо не можете да докажете — измънка тя.

— Май не ви е ясно как изглеждат дневниците на дискети. За това бяха избити толкова хора — за две парчета пластмаса.

Зентнър вдигна рязко поглед.

— Правилно ме чухте, сенаторе. Крофт ви е подвел, че дискетата е само една и след като се сдобие с нея, се разделяте завинаги с проблемите си. Край на спънките, край на намеците за миналото. Но дневниците са в две части. Крофт разполага с първата и я използва. Другата е у нас.

Зентнър трепереше, но Холанд не се смили над нея. Наведе се, вдигна малко брадичка и съвсем я сломи.

— Вашата последна кампания, сенаторе. Смазахте опонента си в последния момент, когато го обвинихте, че укрива от данъчните власти банкови сметки. Данъчната служба го потвърди. Противникът ви се опита да се оправдае, но никой не го слушаше... Затова и се самоуби. А парите всъщност не бяха негови, а ваши. Изпрани в панамски и централноамерикански банки, после внесени на името на главния ви конкурент. Без негово знание.

За по-голяма убедителност Холанд посочи запомнените от дискетата имена на банки и дати. Разчиташе и на ефекта от алкохола, защото всичко отиваше на вятъра, ако сенаторката поискаше да види с очите си дискетата.

Зентнър запали цигара.

— Какво получавам аз, ако ви дам Крофт? — попита тя, загледана през прозореца.

Джонсън се намеси:

— Това ще каже главният прокурор, вероятно дори президентът. Ще направя каквото мога.

— Голяма утеха, няма що — изсумтя Зентнър.

— Това е положението, Барбара.

Холанд се изненада от фамилиарния тон на началника си. За нея това беше пореден урок — последните крачки до капитулацията са най-деликатните и най-опасните. Те двамата с шефа ѝ бяха дотук. Зентнър трябваше да реши сама.

— Човек трябва да си подбира битките — смотолеви тя, — открай време си го повтарям. Приемам сделката ви.

Джонсън отиде в дъното на стаята при телефона. Първият му разговор беше с главната прокурорка: предложи ѝ да забрави за

скандала в Тенеси и да погостува на Зентнър.

После звънна в кабинета на Смит, а накрая — на дежурния в полицейското управление на Капитолия.

— Директорът чете рапорта ти — каза Джонсън на Холанд.

— Да тръгвам вече — каза тя решително, ала в тона ѝ се долавяше молба. — Знам къде да търся. Ще ти го донеса.

Джонсън се поколеба, после кимна.

— Вземи и Брайънт. Щом влезете, непрекъснато поддържайте връзка с мен. Ако не намерите нищо, веднага си тръгвайте.

Холанд бе озадачена от неговата загриженост, но не отвърна нищо. Все пак отиваха в едно от най-безопасните места в света.

30.

Отоплението в камионетката беше пуснато до дупка, когато Холанд се качи. Духна на пръстите си, внезапно осъзнала колко студено е било в къщата на Зентнър.

— Беше страхотна.

Тя се усмихна на Брайънт, който по микрофона бе слушал всичко, в случай че вътре стане напечено.

— Бързо си схванала за какво става дума — допълни младежът.

— Разбрах, докато гледах телевизионния репортаж за Болдуин. Крофт се е уплашил да не би някой от хората му да се издъни и е решил да унищожи Болдуин, та да им е за урок на останалите. Оная вечер в Оук Фармс Кардиналите са били наясно, че дори ако се спогодят с Уестборн, той ще бъде убит веднага щом се разотидат. При това са имали непоклатимо алиби. Всички са си тръгнали от заседанието, охранявани от наши хора. Излиза, че сме охранявали убийци — каза в заключение Холанд.

— Джонсън твърди, че ще изкараш нещата докрай.

— Да, така е.

— Добре тогава...

Брайънт постави червена сигнална лампа на покрива и я включи заедно със сирената, след като зави по Рок Крийк Паркуей.

Беше седем и нещо. Холанд започна да нервничи от сутрешните задръствания. Брайънт се свърза с дежурния на моторизираното полицейско отделение.

Ескортът ги пое на мястото, където авеню Ню Хампшър се влива в Уошингтън Съркъл. Колите по авеню Пенсилвания отбиваха встрани, щом моторите наближеха, а камионетката се движеше в дирята им. Най-натоварените пресечки в близост до Белия дом бяха отцепени от полицейски патрулни коли, разчистващи пътя покрай Федерал Трайангъл.

Показа се бронзовата статуя на свободата върху купола на Капитолия. Ескортът се отдели от тях, когато завиха към източния вход. Дори в този час пред портика му се бяха струпали туристи с

мукавени чаши кафе — очакваха обиколката из Конгреса по време на сесия.

— Трябваше да минем през западния вход — изсумтя Брайънт. — След такава нощ не се сетих за туристите. Добре поне че се обадох на охраната.

Той посочи човека, който изникна при вратата и затика назад туристите. След като спряха встрани от тълпата, Брайънт се протегна за алуминиевото куфарче на картечницата.

— Няма да ни е необходимо — възпря го Холанд.

Колегата ѝ сви рамене и се отправи с бърза крачка към входа. Холанд извади картата.

Охраната ги пусна без въпроси. Вратите зад тях се затръшнаха. С трясък, като от гръмотевица. После се спусна тишината на столетията, която сякаш струеше от високите тавани.

— Ще се справим сами, благодаря — увери Брайънт охраната и двамата с Холанд тръгнаха по коридора със стенописи, рисувани от Константино Брумиди цели двајсет години. — Няма никой друг, нали?

— Поне аз не съм видял — отвърна мъжът. — Но може да се влезе от другаде.

Холанд не чу последната реплика. Вече бе в Мраморната зала с коринтски колони, където сенаторите се пазаряха и спореха. Баща ѝ я беше водил тук като дете. Спомни си как се е изчервявала, когато някой се наведеше да се здрависа с нея или да я потупа по главата. Помнеше и колко се е гордяла с баща си онзи ден.

След като пресече Мраморната зала, се изправи пред лъскавите врати към заседателната зала и хвана бравата. Отзад изщракаха ключалките на куфарчето на Брайънт. Само да тръснеше китка и щеше да извади оръжието.

Холанд дръпна вратите към себе си и застана на прага на празната зала. Направи колеблива крачка, погледна балкона горе, после пътеката и наредените в полукръг банки под подиума на председателя. Възкликна едва чуто.

Вдясно от подиума, частично закрит от големия флаг, стоеше Джеймс Крофт.

Джонсън слушаше как главната прокурорка Маделин Крофорд разпитва Барбара Зентнър.

Висока и слаба, Крофорд се обличаше главно в копринени дрехи в пастелни тонове и носеше очила, с които съвсем приличаше на достопочтена светска дама. Това бе възможно най-подходящата външност за бивша федерална прокурорка от Лос Анджелис. Опитът ѝ личеше от начина, по който насочваше разпита.

Джонсън тъкмо се пресегна към телефона, когато внезапно забеляза, че разговорът е замрял. Барбара Зентнър излезе от стаята.

— Къде отива? — попита бързо той.

— До тоалетната на горния етаж.

— Предлагам да ѝ изпратиш придружителка.

Крофорд го погледна озадачено, после го разбра и махна на полицайката да се качи горе.

— Боиш се да не посегне на живота си ли? — попита Крофорд.
— Вярно има вид на развалина.

— Кой знае какво може да ѝ хрумне. Не искам да го научим, когато вече е късно.

— Едва ли си чул — рече прокурорката и поклати глава.

— Какво?

— За Болдуин. Докопал в Тенеси ловджийска пушка и се заключил в спалнята. Какво ли им минава през главите на останалите, за които си говорим със Зентнър.

— Да хванат първия самолет.

— Нека опитат. Хората ми са завардили Националното летище, летище „Дълес“ и „Балтимор-Вашингтон“. Имената им са в черните списъци на Федералното бюро за гражданско въздухоплаване, в случай че решат да се качат на някой частен чартър. Никой няма да ходи никъде.

Крофорд прекоси помещението да посрещне свой сътрудник, който размахваше получено по факса съобщение, а Джонсън седна до телефона. Изненада се, когато секретарката на директора му съобщи, че Смит не е излизал от кабинета.

— Ще ми направиш ли една услуга, Кати? Надникни и му кажи, че го търся по спешност.

Докато чакаше, Джонсън си помисли, че ако Холанд се окаже права, главната прокурорка няма да може да вдигне глава от работа.

— Съжалявам, Арлис — рече Кати объркано. — Няма го.

— Моля?

— Ами знам, че беше вътре, понеже го видях. Сигурно е изхвърчал по спешност от входа за важни лица.

До кабинета на Смит имаше чакалня за посетители, които не желаеха присъствието им там да се разгласява. Като в кабинет на психоаналитик, откъдето пациентите можеха да си тръгнат, без да минават през чакалнята.

— Някой да му е звънил?

— Не. Но той се обади на някого.

— Провери, моля те.

Всички номера, избрани от апарати в сградата, биваха вписвани в централния компютър.

— Арлис, не мога...

— Известно ти е какви трусове тресат града тая сутрин. Трябва да говоря с него, защото се опасявам да не попадне в капан.

След доста колебания Кати най-сетне прошепна едва чуто номера. После:

— Арлис, там ли си?

Кати нямаше представа, че слушалката от другата страна се клатушкаше върху жицата, а Джонсън е изхвърчал като попарен от къщата, глух за виковете зад гърба си.

С поглед, прикован в Джеймс Крофт, Холанд отиде вдървено по покритата с килим пътека при първата редица банки.

Куфарчето на Брайънт издрънча на пода. Чу се щракането на вдигнатия предпазител.

Крофт заобиколи знамето с развеселена усмивка върху месестите устни. Разпери ръце, за да покаже на Брайънт добрите си намерения. Спря между бюрата на стенографите и зачака, широко разкрачен.

На по-малко от пет метра от сенатора Холанд застана до една от банките на най-почетна възраст, ако се съди от потъмнялата ѝ издраскана повърхност. Не ѝ беше необходимо да чете плочката с името на сенатора, за да разбере кой е седял на нея.

— Томи!

— Прикривам те.

Тя вдигна капака и се зачете в драсканиците.

Дори тук, в най-достоепната зала на американския Конгрес, почитаемите творци на законите в САЩ си бяха позволили хлапашки лудории. Грубо издялкани, в колонка се мъдреха имената на сенатора Даниъл Уебстър, седял пръв на банката, както и на последния сенатор, който я бе заемал — Чарлс Уестборн.

Холанд прокара пръсти по вдлъбнатините, вече запълнени с мръсотия. Чак на третия път напипа малка дупчица. Натисна краищата и плотът се отмести със скърцане. Под дъното му имаше квадратна кухня със страна дванайсетина сантиметра и дълбочина три сантиметра. Беше празна.

— Браво, Холанд! — възкликна Крофт. — Щях да съм разочарован, ако не беше открила тайника. Да ти покажа ли какво намерих вътре? — преднамерено бавно бръкна в горния джоб на сакото и извади дискета. — Това търсиш, нали?

— Сложете дискетата на бюрото до вас, сенаторе. Бавно.

Дали Крофт бе забелязал, че гласът ѝ трепери? Очите му проблеснаха като гладки светли опалчета върху розов латекс.

— Няма да го направя. Формално погледнато, тя е собственост на Сената, върху която имам по-големи права от теб.

— Говорим за доказателствен материал, свързан с разследването на убийство.

— Доста развихрено въображение имаш, Холанд. Но при твоята интелигентност друго не може и да се очаква. — Крофт въздъхна. — Щеше да е много по-добре, ако не беше дошла на кея. Доста от нещата, които се случиха, щяха да бъдат избегнати, ако си беше гледала работата. Вярно, Уестборн допусна глупава грешка, като ти даде другата дискета, но ти забърка още по-голяма каша, като не я предаде на хората със съответните правомощия — на сенатската комисия за сигурност например. Или дори на госпожица Траск.

— Вие така или иначе щяхте да я убиете. Или най-малкото да се опитате.

Крофт не ѝ обърна внимание. Холанд си даде сметка, че досега не е казал нищо, с което да опетни името си, камо ли пък да увисне на въжето.

— Уестборн много си падаше по мелодраматичното — започна да размишлява той на глас. — От всички възможни места да скрие

дискетата точно тук! Само не проумявам как не съм се сетил досега. Ти какво знаеш за Даниъл Уебстър?

— През трийсетте години на миналия век към банките на сенаторите били добавени писалища. Само Уебстър отказал да променят бюрото му.

— Браво, Холанд! — Крофт даже изръкопляска. — Хубаво е да знаем, че от образователната ни система все има полза. Значи си наясно и че само сенатори от Ню Хампшир имат право да седят на тази банка. Ето защо, когато накрая се запитах кое е най-сигурното място на този свят да скриеш нещо и което да е удобно, но в което никой не би дръзнал да рови, се сетих за господин Уебстър от Ню Хампшир.

В друг момент Холанд щеше да приеме подобно обяснение за разумно и логично. Но нервите ѝ бяха опънати до скъсване, пък ѝ се стори, че нещо не се връзва. Вероятно лицето ѝ се бе променило, защото Крофт я погледна ледено и пак извърна очи към балкона, опасващ залата.

Не беше дошъл сам!

Тази мисъл я разсея за миг и викът ѝ стигна до Брайънт твърде късно.

— Човек! На балкона!

Брайънт се извъртя рязко към полукръглия балкон за посетители, но още не се беше прицелил, когато първият куршум го свали на пода, а оръжието изхвърча от ръцете му. Вторият куршум прониза Крофт в гърдите.

— Холанд!

Беше гласът на Джонсън.

С един скок тя коленичи до Крофт и насочи пистолета към балкона. Джонсън се беше превил на две, опитвайки се да се приближи под прикритието на банките.

— Не! — изкрещя Холанд. — Не се откривай откъм балкона...

Току до бузата му се разхвърчаха трески.

Човекът, който стреляше, се местеше... Биваше си го! Едва ли бе очаквал да завари и Джонсън, но не се бе уплашил. Алармените инсталации вече се бяха включили, а той продължаваше да дебне.

Изведнъж в съзнанието на Холанд изникна образът на Проповедника, а заедно с него и мисълта, че той е успял да надхитри и смъртта.

И тогава гневът на младата жена надделя, тя натисна спусъка и застреля в полумесеца по ротондата, откъдето се разлетяха големи парчета мазилка.

От стрелбата не чу взрива, повалил Джонсън, видя само как той се хваща за крака и се свлича на пътеката. Холанд смени пълнителя и го изпразни, докато измине разделящото ги разстояние. Една от вратите на балкона се залюля бясно на пантите.

— Томи!

— Нищо ми няма. Уцели ме в задника.

— А мен в крака — каза Джонсън. — Ще се оправя. Ами Крофт?

Холанд свали колана му и го стегна над коляното. После се дотътри до проснатия сенатор, загледан в сентенцията, изписана над главния вход.

— „Бог благослови начинанието ни...“ — изхриптя той. — Не бих казал.

Вкопчи се в ръката на Холанд. Тя едва се сдържа да не се отдръпне при допира на студената бяла плът.

— Не трябваше да съм аз. Защо стреля по мен?

Холанд извърши нещо, на което не смяташе, че е способна. Остави пистолета, пхна ръка под врата на Крофт и притегли главата му в скута си. Когато се наведе към него, косата ѝ падна върху лицето му. В отговор на молитвата за успокоение на душата му получи неговата последна изповед.

31.

На път към северозападния вход на Белия дом Уайът Смит изслуша в колата сводката на Службата за престрелката в заседателната зала на Сената.

На Капитолия вече бяха пристигнали подкрепления и заедно с тамошната охрана отцепваха целия район. Вътре имаше медицински екипи. Според първоначалните сведения двама агенти били ранени, но не сериозно. Смит хвърли поглед — от Белия дом към авеню Пенсилвания. След като онзи умопобъркан пилот кацна на Южната морава и неколцина души стреляха откъм авеню Пенсилвания, системата на охрана на Белия дом бе изцяло реорганизирана. Смит видя повече униформени патрули по улицата, а сред тълпата туристи, които се снимаха пред желязната ограда, се мяркаха мъже в колежански сака и дълги палта, които не бяха нито студенти, нито бизнесмени. От другата страна на улицата, пред парка Лафайет дежуреха бронирани и специално оборудвани коли в пълна готовност да се впуснат в преследване или да отцепят подстъпите. Макар и да не ги виждаше, Смит знаеше, че има и снайперисти.

Дежурният офицер на портала му изложи сбито какво е положението.

— Добре — каза Смит. — Искам лично да се уверя, че президентът е в безопасност. С изключение на наши служители, не пускайте никого, каквито и документи да ви показва, докато не отменя заповедта. Разбрано?

Портата се затвори след него.

На километър в източна посока Холанд се провираше през сутрешното задръстване по авеню Индипендънс. Беше предпочела този път, а не авеню Пенсилвания, и бе сбъркала: пред Музея на космоса и авиацията имаше самосвали и бетонобъркачки, а хора в оранжеви жилетки размахваха предупредителни флагчета.

Тя пътуваше с колата на Джонсън. Сирената и бурканът бяха включени, но шофьорите във Вашингтон бяха свикнали със сирените и не им вярваха.

Холанд мярна пролука в лявото платно, натисна газта и се мушна, без да обръща внимание на обидните жестове и клаксоните. Отчаяна, зачака пак да се появи празно пространство, шмугна се и влезе в насрещното движение.

По предното стъкло забарабаниха камъчета, когато колите отсреща завиваха рязко, за да не я блъснат. По чудо се отърва само с драскотини по калниците. Зави рязко по Седма улица, профуча покрай Скълпчър Гардън и отпраши на червено по Конститушън. Излезе на Пенсилвания с шеметна скорост. Гумите й пушеха, когато мина покрай колоната таксита пред хотел „Уилорд“. Оставаше й половин пресечка, когато налетя на ограден с въжета паркинг и изкърти две маркировъчни колчета, за да не се сблъска с лимузината, която летеше право към нея.

Изскочи от колата и хукна по широките стъпала пред Министерството на финансите, като внимаваше да не се подхлъзне и да не се строполи. Вътре, под голямата ротонда спря рязко, за да си поеме дъх. Можеше да си позволи само десет секунди, през които да дойде на себе си и да не бъде спряна от охраната във фоайето.

Пое си дълбоко въздух и застана зад ранобудните секретарки. Вдигна картата до лицето си, та охраната по-бързо да сравни снимката.

— Малко сме закъснели, а?

Холанд дори успя да се усмихне на закачката.

Зави наляво и се отдалечи от служителите, струпали се пред асансьорите. Два етажа по-надолу се изправи пред масивна стоманена врата. Цивилният агент пред нея се оказа по-усърден от колегата си на входа. Прегледа внимателно документите и й махна.

— Със сладко от боровинки ли бяха палачинките тази сутрин?

Холанд докосна тъмното, лепкаво петно.

— Днес не съм във форма.

— Знаеш ли за какво е гюрултията на Капитолия?

Тя поклати глава.

— И мен ме извикаха по обща тревога. Трябва да вляза, за да се преоблека, преди да застъпя на пост.

Агентът сви рамене и натисна копчето под бюрото. Металната врата се отвори. Холанд се спусна по спираловидната стълба и се озова в сякаш безкраен коридор. Облицован с бели плочки и осветен от дълги флуоресцентни тръби в метални решетки, това бе тунелът, дълъг триста и петдесет метра, който свързваше Министерството на финансите с Белия дом.

Холанд стъпи на подвижната пътека, каквито има по летищата, и се затича по гуменото покритие, което я изхвърляше нагоре като батут.

Сладко от боровинки...

Отначало не можеше, не искаше да повярва в онова, което ѝ бе казал Крофт. Приличаше ѝ на последна, предсмъртна гавра със самата нея. Въпреки това продължи да го слуша, да се мъчи да улови всяка негова дума през стоновете на ранените и виковете на пристигащата охрана. Дори пред лицето на смъртта Крофт не се разкая и продължи да повтаря едно и също име.

Щом той издъхна, Холанд погледна Джонсън и видя, че той е допълзъл при нея и маха на лекарите да идат при Брайънт. Когато пак извърна очи към нея, Холанд си даде сметка, че е чул почти цялата изповед на Крофт: имаше вид на човек, смазан от ужасната истина.

Джонсън я сграбчи за китката.

— Сега разбираш ли? — попита я настойчиво.

Тя поклати глава.

— Ама толкова ли не виждаш? — подвижна троснато шефът ѝ.

— Да, да, виждам. Само че...

— Това още не е краят. Запомни го!

Когато стигна средата на тунела, Холанд си спомни какво още ѝ е казал Джонсън, щом се е уверил, че го е разбрала: за подозренията си, за капаните, които е заложил, и до какви истини се е добрал. После я изтласка грубо и ѝ заповяда да тръгва, да тича колкото сили има.

Коридорът се разклоняваше надясно, но Джонсън ѝ бе обяснил, че трябва да продължи в друга посока. Отне ѝ минута да различи в мрака очертанията на втория изход. От топлината на пръста ѝ кодовото табло се задейства и бутоните по него светнаха. След като Холанд натисна последното число от комбинацията, се чу пиукане и вратата се плъзна тихо.

Удари я миризмата на грес и застоял въздух. Значи вратата не беше отваряна скоро. Въпреки това, когато се заизкачва по следващото

стълбище, опря гръб в перилото и насочи пистолета.

Изражението на Джонсън бе като на разгневено шимпанзе, но това никак не смущаваше лекарите. Куршумът беше минал през крака му, без да засегне костта. Превързаха го и му премериха кръвното. Търсеха признаци на шок, но виждаха върху лицето му само необуздан гняв.

Джонсън избра номера на дежурния в контролния център, откъдето след секунда го свързаха с охраната на Белия дом. Той се представи и нареди да пуснат Холанд. Даде същата заповед и на поста в самата президентска резиденция.

Трябваше да спре дотук. Знаеше, че болката и загубата на кръв скоро ще замъглят съзнанието му. Кое да избере: да разчита на бързината на Холанд или да превърне Белия дом в бункер?

Още мислеше, когато иззвъня телефонът. Дежурният съобщи объркано и смутено:

— Постовете в Белия дом докладваха, след разговора с вас са си припомнили, че агент Тайло вече е била пропусната.

Джонсън изпусна апарата на килима и само дето не зави от ужас. Смит просто щеше да я изчака в Овалния кабинет, да ѝ пръсне черепа, след като е застрелял президента, и да пхне в ръката ѝ своя пистолет. После щеше да пусне охраната, а тя щеше да отсъди, че директорът е очистил агентката, но едва след като тя е убила президента. Никой нямаше да заподозре, че Тайло е докарана до Овалния кабинет нарочно, за да се вмести в плана на Смит.

Със замъглен от сълзите поглед Джонсън напипа копчето на радиостанцията, която щеше да изпрати електронен сигнал до другия апарат, закачен на колана на Холанд. Само така можеше да я предупреди.

Червената лампичка на станцията примига, но не светна, за да покаже, че има добра връзка. Холанд вече прекосяваше подземие, заобиколена от двуметрова непроницаема стоманобетонна стена. Бе откъсната от целия свят.

Уайът Смит нахълта в централния коридор към Овалния кабинет, без да обръща внимание на парещата болка в основата на гръбнака си.

Секретарките и служителите вдигнаха поглед — от очите им личеше, че са чули за стрелбата в Сената. Ето и директорът на Службата за охрана отиваше при президента. Смит бе удвоил охраната, което не остана незабелязано.

Той кимна на хората в преддверието пред Овалния кабинет. Саката им не бяха закопчани, пръстите им бяха върху спусъка на оръжието.

Пред вратите на кабинета бе застанал офицерът от ВВС, който носеше куфарчето с кодовете на ядрените силози. От двете му страни стояха агенти и той приличаше на момченце.

Смит кимна на секретарката на президента, която се помъчи да се усмихне. Отпусна ръка под бюрото и електронната ключалка на вратата изщрака. Смит влезе вътре.

— А, Уайът! Какво има? — Президентът пишеше нещо, навел глава. Щом влезе Смит, го погледна. — Каза, че било спешно.

Президентът... Клетвата да бди над живота му... Болката...

С лявата ръка Смит разкопча сакото и го отметна. Искаше да каже нещо, но думите наподобяваха пепел в устата му.

„И всичко само защото Проповедника, когото възкресих от мъртвите, вече наистина е мъртъв. Защото не убих Крофт още с първия куршум, който изстрелях от балкона на Сената. Защото Тайло реагира моментално и за малко не ме застреля. И защото Джонсън нахълта в заседателната зала и ме принуди да го раня и да пиляя време, през което щях да очистя Крофт... А Крофт агонизираше и Тайло допълзя при него... Какво ли е успял да й каже? Достатъчни са и няколко думи, и с мен е свършено. Значи нямам избор... Хайде, идвай, Холанд!“

Смит бързо намери бутона, с който вратите на Овалния кабинет се заключваха отвътре. Почти не обърна внимание на изненаданото изражение на президента. Извади припряно пистолета и разкراчен, насочи от два метра цевта към челото на човека отсреща.

Чу съскане и полъха на въздуха, когато плексигласовият пашкул падна от тавана. Отскочи назад, но пак натисна спусъка и куршумите забарабаниха по десетсантиметровото пластмасово покритие, колкото да се превърнат в безполезни късчета олово, сплескани като монети. По стъклото плъзнаха пукнатини, подобни на паяжина.

Смит загледа мъжа зад преградата. Заговори, без да се обръща, още преди да е чул шума зад себе си:

— Значи успя, Тайло. Само дето подрани...

Холанд изникна иззад вратата, насочила пистолета към гърба на Смит.

— Оръжието на пода. Веднага!

— Нямах право да ми заповядаш. — Смит кимна към вратата. — Чуваш ли ги как напират да влязат? Е, ще почакаат малко, докато ние тук приключим.

На Холанд ѝ идеше да го сграбчи за гърлото и да изтръгне от него отговорите. Но това щеше да е част от неговата игра.

— Пистолетът на пода!

— Не. В тялото си нося куршуми, предназначени за хора, които не могат да стъпят и на малкия пръст на такива като нас с теб.

Горчивината му я вцепени и я превърна в безпомощна свидетелка. Смит вдигна пистолета към нея. В последния момент обаче го обърна към себе си, ухапа дулото и се строполи върху плексигласовия похлупак.

32.

Шефът на охраната в Белия дом Джери Кеплър беше уведомен по радиовръзката за престрелката в Сената още преди тя да е заглъхнала. Подчини се на задължителното в тайните служби правило за такива случаи: охранявай поверения ти район така, че и пиле да не може да прехвъркне, и не мисли какво става извън него. Първите изстрели обикновено бяха за отвличане на вниманието.

Бе обявил тревога втора степен, когато дойде Смит. Кеплър забеляза, че директорът оглежда постове по коридора към Овалния кабинет. Замълча си, значи Кеплър не бе пропуснал нищо.

Той чакаше, застанал на два метра от бюрото на секретарката на президента. Зад нея на стената светеше червена лампичка — знак, че Косатката има посетител и не бива да бъде безпокоен. По-късно Кеплър си спомни, че от влизането на Смит в кабинета са минали едва петнайсетина-двайсет секунди, когато е замигала и втората, кехлибарена лампичка.

Веднага разбра, че са задействани електронните заключалки. Свъси се и тръгна към кабинета, когато алармата запищя пронизително.

— Пашкулът е спуснат! — изкрещя той.

Затракаха пълнители. Секретарката, двама помощници и един политик, кандидатираше се за Сената, бяха избутани надолу по коридора. Хората от охраната, наредени във верига, си ги предаваха като щафета. Офицерът с куфарчето с кодове беше натикан в ниша и закрит от агенти.

— Видео! — изрева Кеплър.

— Изключено е — извика някой в отговор.

Четири невидими камери в Овалния кабинет се пускаха в действие само по нареждане на президента. На екраните отвън се виждаше какво става вътре. Но Кеплър знаеше, че президентът няма да седне да записва срещите си със Смит.

— Засечете времето!

— Петдесет и две секунди.

Кеплър застана пред двамата агенти, насочили оръжието към бравата и ключалката на вратата. Коленичи, прокара пръсти по скъпото черешово дърво, натисна бравата и се дръпна.

— Зареди! — изкомандва спокойно.

Дори от упор изстрелите щяха да разрушат само дървеното покритие, без да повредят самата врата от калена стомана.

Двамата агенти, които тренираха упражнението веднъж месечно, заеха позиции от двете страни на вратата. Зарядите пластичен експлозив бяха колкото монета от четвърт долар. Прикрепиха по един от тях към осемте панти и ги свързаха с жици към детонатора. След двайсет и пет секунди задействаха дванайсетволтовата захранваща батерия.

След като се увери, че всички са се укрили, запушили са уши и са затворили очи, единият агент натисна копчето.

И двете крила на вратата хлътнаха и изтряскаха на пода. Ушите на Кеплър пищяха от взрива, когато той нахлу в кабинета. Прилоша му, щом видя пукнатините по пашкула. Но после забеляза парчетата олово, загнездили се в плексигласовото покритие. Отвътре президентът крещеше нещо и ръкомахаше като обезумял.

Тогава Кеплър проследи кървавата диря по плексигласа, оставена от раздробената глава на Смит, докато той се е свличал надолу. Сега директорът бе клюмнал настрани, явно бе издъхнал. Пистолетът му бе отхвърчал на метър-два от трупа. Самоубийство. Освен ако Смит не беше разрешил на някого да пъхне дулото в устата му.

В банята имаше човек — Кеплър чу как тече вода. През откrehнатата врата се виждаше друг пистолет, оставен на мраморната полица.

Кеплър даде знак на един от подчинените си да го прикрива.

— Документи за самоличност!

Гласът му се извиси над звука от разплискваща се вода. Той направи една крачка, после застина, дочул, че радиовръзката се включва.

Обаждаше се Джонсън. Кеплър чу някаква суматоха, заместник-директорът явно още беше в залата на Сената. Попита го какво става в Овалния кабинет, дали президентът е в безопасност и дали Тайло е жива. И къде е Смит.

— Няма опасност за живота на президента, сър — отговори Кеплър. — Изчакайте, ако обичате. — Той се обърна към своите хора. — Всички по постове. Затворете входовете. Ако някой подпитва — пробвали сме нова охранителна система и ни е създала проблеми.

Кеплър бутна вратата на банята и видя жената, надвесена над мивката. Погледите им се срещнаха в огледалото. Кожата на лицето ѝ беше червена от търкането. Агентката пак отпусна надолу глава и започна да масажира енергично слепоочията и корените на косата си. Върховете на пръстите ѝ бяха потъмнели от кръв, а в мивката падаха бели парченца, големи колкото песъчинки. На Кеплър не му беше трудно да се досети какво е това — късчета от черепа на Смит.

Той се извърна, въздъхна тежко и каза в слушалката:

— Всичко е наред, сър. Ще се погрижим за нея.

ЕПИЛОГ

Холанд отвори очи, но не разбра къде се намира. Болничните миризми бяха размесени с уханието на цветята върху масичката до леглото ѝ. Стаята бе огромна, боядисана в пастелни тонове, с канапе, фотьойли и малък хладилник. На една от стените бе окачена емблемата на медицинския център на Джорджтаунския университет.

Холанд извърна глава и видя Мег, която седеше в креслото до леглото.

— Здравсти, дружке! — изрече тя задавено.

Мег се изправи и я прегърна.

— Откога съм тук?

— От шест часа. Биха ти успокоително, защото нямаше друг начин да излезеш от оная проклета баня.

— Някакъв мъж...

— Джери Кеплър. Прояви такава загриженост за теб, все едно си му дъщеричка. Докторите едвам го изгониха от стаята.

— И?

Мег пристъпи притеснено от крак на крак и погледна тавана.

— И ми поиска телефона, попита дали можело да ме покани на пица.

— Пица...

— Защо да не дойдеш и ти?

— На всяка цена!

Холанд се облегна на възглавниците. Очите ѝ помръкнаха — явно си спомняше преживяното.

— Ами президентът?

— Всички са живи и здрави. Президентът, Джонсън. Всъщност и той също е тук и вдига врява до бога, задето не го пускат при теб.

— А Смит?

— Джонсън каза, че ще поговорите веднага, щом дойдеш на себе си. Каза да ти предам, че благодарение на теб президентът е още жив.

Холанд се съсредоточи върху пулсиращата болка в слепоочията си. Засега само тя я отърваваше от кървавите картини.

— Трябва да се измия.

Мег порови в чантата си и извади три различни шампоана, скъп сапун, четка и паста за зъби и нова четка за коса. После помогна на приятелката си да стане от леглото. Физиономията, която Холанд направи, когато се видя в огледалото в банята, беше покъртителна.

След двацет минути откъм банята нахлу вълна топъл уханен въздух. Увита в къса болнична хавлия, Холанд изглеждаше по-добре, но сега личаха по-ясно и синините по крайниците ѝ.

— Поне няма счупено — каза тя, докато минаваше покрай Мег.

Отвори дрешника, бръкна в джоба на памучните си панталони и измъкна оттам две дискети.

— За тях ли беше цялата дандания? — попита тихо Мег.

Холанд кимна. Две сребристи плочки, едната, дадена ѝ от човек, за когото бе готова да жертва живота си, а другата, получена от ръцете на умирация Крофт, който ѝ бе прошепнал и последната си изповед.

— Желаещи да ги притежават се намират, нали? — обади се отново Мег.

— Трябва да ги предам — отвърна Холанд. — Така ми налага... дългът. Но май е необходимо да си направя още веднъж рентгенови снимки. За да е сигурно, че нямам сътресение.

Мег се загледа в дискетите, които изведнъж ѝ се сториха съвсем крехки... и уязвими, ако бъдат изложени на вредно въздействие.

— Аз ще се заема — каза тя най-сетне. — Ще се наложи лично да подготвя апаратурата, защото рентгенолога неочаквано ще го извикат за спешен случай.

Десетина минути след като се върнаха в стаята, Холанд седеше в ъгъла на малкото канапе, подвила боси нозе под себе си.

— Говори ли ти се по телефона? — попита Мег.

— Арлис ли е?

Приятелката ѝ кимна и ѝ подаде слушалката. Холанд вдигна брадичка, за да усети милувката на последните слънчеви лъчи на слабото следобедно слънце, и заслуша Джонсън — от тона му личеше, че главното ще ѝ каже на четири очи.

— Може би трябва да говорите с Джери за пиците — обърна се тя към Мег, след като затвори.

Приятелката ѝ сви рамене.

— Момиченцата трябва да се хранят редовно. Да ти донеса ли нещо?

— Само еротичните подробности.

След като Мег излезе, Холанд се унесе. Бе затворила очи и бе извърнала лице към слънцето, когато вратата се отвори с гръм и трясък и Джонсън нахлу с инвалидната количка. Огледа я от глава до пети, но изобщо не се извини.

— Добре ли си?

Холанд започна да наблюдава как маневрира между мебелите в стаята. Рамото и бедрото му бяха омотани в бинтове. От здрача изглеждаше още по-стар.

— А ти как си?

— Одраскал ме е и толкоз.

— Ами Брайънт?

— Продупчил му е задника. На първо време ще внимава къде сяда.

Холанд трепна, когато шефът ѝ я хвана за студената ръка.

— Ти спаси живота на президента. Никога не го забравяй. Смит се беше подготвил така, че теоретично за теб нямаше шанс.

— Косатката едва не припадна, когато ме видя да изскачам от тунела, но схвана положението от половин дума. Смит довтаса буквално след минута.

— Защо президентът просто не ви заключи двамата в Овалния кабинет? Смит нямаше как да проникне.

— Отвън имаше беззащитни хора. Смит можеше да реши да вземе заложници.

— Какво още искаш да научиш? — попита шефът ѝ.

— Всичко.

Джонсън протегна здравия си крак.

— На мен лично ми просветна, когато видях колко безпроблемно Проповедника се измъква от батака. Като привидение. Веднага се сетих, че някой го закриля. Следата водеше към Крофт и аз не си давах зор да задълбавам, докато не изскочи номерът на паспорта. Брайънт провери и се оказа, че Смит е дал зелена улица на издаването му.

— Значи Крофт е оплел и Смит в мрежата си. Но как? Защо Смит му играеше по свирката?

— Кабинетът на директора е запечатан. Коб и Мариън претърсиха апартамента му за веществени доказателства — дневник, писма, видеокасети.

— Намерили ли са нещо?

Джонсън разтърка слепоочията си.

— Ясно беше, че на Крофт му е необходим изпълнител. Отишъл при Смит абсолютно сигурен, че ще го набърка. Директорът е бил на първо място в списъка на подходящите кандидатури. Опитът му с хора като Проповедника е от първа ръка...

— Но нали каза, че навремето го е преследвал?

— Съмнявам се, че дори тогава е искал да го залови. Някой ден и това ще се разбере. Значи вече съм наясно, че Смит е гърбът на Проповедника. Достатъчно е да хвана натясно директора, за да се добера и до убиеца. Затова му излагам най-подробно разследването, но му внушавам, че съм повече от убеден: в дъното на всичко е Крофт.

— И затова ме принуди да спомена Даниъл Уебстър в рапорта — прошепна Холанд. — Даде на Смит цялата информация, нужна на Крофт, защото си знаел, че той ще му я съобщи.

— Само че подцених реакциите на Смит. Не подозирах, че ще се свърже толкова бързо с Крофт и сенаторът ще претърси писалището преди нас. Затова и изложих на изключителна опасност теб и Брайънт. Бях убеден, че Смит чете рапорта ти в кабинета си. А той се е измъкнал през задния вход за да премахне последния свидетел за връзката му с Проповедника и убийствата.

— Но Смит не успя да убие Крофт от първия изстрел.

— Това му беше грешката. Крофт лежеше в ръцете ти, а подкрепленията вече пристигаха. Смит е мислел само за едно: че преди да издъхне, сенаторът ще изплюе пред теб камъчето.

— Но защо отиде в Овалния кабинет? Едва ли е мислел, че ще му се размине, ако държи президента за заложник.

Джонсън поклати глава.

— Президентът е бил примамката. Разбрах го прекалено късно. Смит е отишъл там, за да го последваш. Охраната в Министерството на финансите е била предупредена да те пусне. Разчитал е, че ще използваш най-прекия път и ще го изпревариш. Знаел е, че няма да минеш през главния вход. А от мен е очаквал да се паникьосам за живота на президента и да те изстрелям в Белия дом. Същевременно е

подготвил друг сценарий. Слушай! Директорът на Службата за охрана отива при президента. Всички вече са чули за престрелката в Сената. Уплашили са се. А шефът се затваря с Косатката. Чака те да нахлуеш в кабинета. Ако си въоръжена, те застрелва на място. Превръща се в героя, попречил на агентката, замесена в престрелката в Сената, да посегне на живота на Косатката. Пред сенатската комисия съобщава цялата информация за нашата операция по залавянето на Проповедника. Аз нямам свидетел, когото да му противопоставя, и неговата дума натежава над моята за това как Проповедника е влязъл в страната. Излишно е да ти споменавам, че всички веществени доказателства отдавна ще са унищожени. Мен ме изхвърлят и ме лишават от пенсия.

— А ако бях влязла без оръжие, Смит застрелва първо президента, после мен — продължи Холанд. — След което неговият пистолет се озовава в ръката ми. Може би за по-голяма убедителност щеше и да се нарани.

Джонсън бе капнал от умора, но въпреки това Холанд държеше да узнае от него онова, което най-живо я интересуваше.

— Какво са намерили Мариън и Коб в апартамента му?

Джонсън разтърка ръце, сякаш ги миеше.

— Преди години Смит ръководеше група, която пратиха за зелен хайвер.

— Провалът в Пуерто Рико ли? С наемните убийци на местния наркотрафикант?

— Да. Тогава Смит поел куршумите, предназначени за Уестборн. Благодарение на показанията на сенатора се окичи с ореола на герой. Но се пречупи. Загуби трима души за един ден, а му даваха медал.

— Нима Уестборн го е прикривал?

— В апартамента на Смит са намерили файлове, бележки, какво всъщност се е случило и какви грешки е допуснал. Това е щяло да му коства кариерата. Има и записи на негови разговори с Уестборн, който ясно му дава да разбере, че стига да поиска, и мястото му ще изстине...

— Защото Уестборн го е включил в дневниците си — завърши мрачно Холанд. — Затова, когато Крофт... — Тя се изправи рязко на възглавниците. — Но Крофт се е свързал със Смит, преди да се добере до първата дискета!

— Зентнър ми обясни всичко. Тя и останалите подочули слухове, че Уестборн държи в ръцете си някого от шефовете на държавна сигурност. На Крофт повече не му и трябвало. Не мирясал, докато не събрал достатъчно материал, за да шантажира Смит. Подмамил го е, като му е обещал, че занапред Уестборн няма да го изнудва, че има начин да се отърват от него.

— По твоя препоръка Смит е бил отстранен от активна работа — пророни Холанд. — И никога не ти е простил. Изключил те е от кръга на приятелите си. Ако се бе обърнал към теб, щеше да му помогнеш.

— Не е смятал, че му трябва. Мислел е, че веднъж да се отърве от Уестборн, и няма да има повече неприятности. Просто не е включил в сметките си теб, Холанд.

По-късно медиите отразяваха сензацията в най-различна светлина. Коментарите им се базираха на лъжи и полуистини, които Джонсън им подхвърляше, като внимателно обмисляше и дошлифоваше. Но същността им се свеждаше до едно.

Всички съобщаваха, че човекът, промъкнал се и стрелял в Сената, се казва Уейн Пърдю, бивш лейтенант от Силите със специално предназначение, уволнен дисциплинарно заради два случая, когато се държал необуздано. В картона на Пърдю в болницата на ветераните в Сан Диего било отбелязано, че положението му се е било подобрило след лечението и сеансите с психиатър, но че след изписването си той не се е явил на контролен преглед.

При огледа на кабинета и дома на покойния сенатор Джеймс Крофт били намерени писма със заплахи. По почерка се разбрало, че ги е писал пак Уейн Пърдю. Той обвинявал сенатора за „гнусното отношение към ветераните, все едно са втора ръка хора, докато вие, шибаните смотаняци, се докопахте до кокала“. Говорител на ФБР категорично заяви, че сенатор Крофт не е съобщил за писмата.

Проникването на Пърдю в Сената се превърна в предмет на разгорещени спорове между законодателите. В шумотевицата около разменените остри реплики се изгуби съобщението на вашингтонската полиция, че в квартал Капитъл Хил е убита проститутка. Новината дори не бе огласена по телевизията.

Никой, изглежда, не обърна внимание, че от същия блок е изнесен трупът не само на Боби Сю Тейлър и че второто тяло е било кремирано във военновъздушната база „Андрюс“, щата Мериленд, без

дори да му правят аутопсия. Дори и някой полицаи да се бе усъмнил, че Уейн Пърдю от описанието, разпространено в медиите, изобщо не прилича на мъжа, превърнат в кървава пихтия в апартамента на Джудит Траск, то той не успя да изкаже съмненията си.

Новината за трагичната кончина на директора на Националната служба за охрана отклони вниманието от заплахите срещу сенатора Крофт и неговото убийство.

Докато пробвали нова охранителна система в Овалния кабинет, където бил и Смит, малък заряд бил задействан по-рано от предвиденото. Директорът, който стоял само на няколко метра, загинал на място.

По-късно сътрудници на президента потвърдиха, че по това време той е работил другаде и не е бил изложен на опасност. Бил „смазан“ от скръб от загубата на човека, „който държеше живота ми в ръцете си“.

Директорът Смит щеше да бъде погребан на гробище „Арлингтън“ с пълни почести в присъствието на президента.

Посветените твърдяха, че Джонсън — човекът, който е разкрил смъртоносната заплаха за Крофт и почти я е предотвратил, ще наследи Смит на поста му.

В тишината на болничната стая Холанд гледаше и слушаше. Зад нюансите и сладникавите панегирици долавяше почерка на Арлис Джонсън. Научаваше нови неща за него. След като бе изприказвано всичко, думите започнаха да й горчат. Написа рапорта, за който я бе помолил Джонсън, и без излишен шум си издейства да я изпишат от болницата.

Първата нощ вкъщи не можа да мигне, а на сутринта видя пред вратата камионетката на Службата.

Махна на агента зад волана, качи се до него и провери за последен път дали е взела всички материали, нужни на президента.

В неделя сутринта в Овалния кабинет Косатката не се различаваше от който и да е държавен служител, отбил се да отхвърли малко работа, преди да се прибере при семейството си. Беше облечен в карирана риза и кашмирена жилетка с велурени парчета на лактите, а когато стана да посрещне Холанд, тя видя, че е обут в панталони в шоколадов цвят и износени мокасини.

Младата жена се приближи, като се мъчеше да съсредоточи вниманието си върху човека. Въпреки това погледът ѝ неволно отскочи нагоре, откъдето се бе спуснал пашкулт.

— Не пластмасата, а ти ми спаси живота.

Президентът се ръкува с нея и с обигран жест я стисна леко за лакътя. Холанд усети миризмата на одеколona му.

Косатката посочи купчината листове под мишницата ѝ.

— Това окончателният ти доклад ли е?

— Заместник-директорът Джонсън ми каза да ви го донеса, сър.

Той го взе и го остави върху бюрото. После седна в креслото и отпусна ръце на леко издадения си корем.

— От болницата ме увериха, че ще се възстановиш. Добре ли си?

— Да, сър.

Холанд усети, че я наблюдава.

— Напоследък се наслуша на глупости. Сигурно лъжите те смущават не по-малко, отколкото мен. Какво да се прави, нямахме избор. Ако някой надушеше, че Смит е бил на крачка от това да ме убие, цялата Служба за охрана щеше да стане за смях. Щеше да настъпи пълна деморализация и последиците щяха да се преодоляват с години. И все пак от истината боли.

— Да, сър.

— Знам какво ти е минало през главата, агент Тайло. Не бих го пожелал на никого, най-малко на теб. — Президентът посочи рапорта. — Вътре си изложила последователно всичко, от самото начало, нали?

— Всичко, сър.

— Нека тогава ти разкажа това, което още не си чула. — Той потупа с кристалния нож за отваряне на писма купчинка пликове. — Оставките на сенаторите, които се титулуваха Кардинали. С властта и светостта им е свършено. Не мога да ги изправа пред съд, защото ще взривя страната. Сегашната омраза на хората към политиците е шега в сравнение с катаклизмите, които ще ни погребат живи, ако истината се разчуе.

— Хората, за които говорите, са замесени в убийство, господин президент — възрази Холанд.

— Нужни са доказателства, агент Тайло. Дори и да има доказателства, зависи как ще бъдат тълкувани.

— Разбирам, сър.

— Не се и съмнявам. Въпреки че от това надали ти олеква. Да смятам ли, че оставаш в Службата?

— Молбата ми за безсрочен отпуск беше удовлетворена.

— Да не смяташ, че ще е невъзможно да работиш отново в Службата заради слуховете как си държала на прицел шефа си, докато той сам не си е теглил куршума?

— Мина ми през ума, сър.

— Забрави го. Най-важното е, че само ти и аз знаем какво точно се е случило в тази стая. Говорил съм поотделно с всеки от агентите, влезли по-късно. Подчертах недвусмислено, че няма да се отрази добре на кариерата им, ако дори намекнат, че не си се държала както подобава. — Президентът се размърда в креслото. — Още поне една година ще заемам този пост. После, ако всичко е наред, ще изпълнявам длъжността още четири години. Поне за тях ти гарантирам, че няма да имаш притеснения.

— А после, сър?

— После никой няма да си спомня и да се интересува от събития, разиграли се преди пет години. Освен човека срещу теб. След пет години, когато изляза в коледната сутрин с внуците си на разходка, ще си припомня лицето ти и ще се помоля за теб. — Косатката се изправи. — Излекувай се, агент Тайло. И се връщай при нас!

— Бяхте много любезен, господин президент. Благодаря ви.

Гласът му я настигна при вратата:

— Спомням си, специално помолих Джонсън да ми донесете две... неща. Приложили ли сте ги към рапорта?

— Разбира се, сър.

Президентът намери дискетите под рапорта, чиито първи изречения го накараха да се намръщи, но беше прекалено зает с друго, за да им обръща внимание.

Вкара дискета в компютъра. „Ако всичко е наред...“ Човек нямаше никакви гаранции за това, ако сам не се погрижеше. С помощта на дневниците на Уестборн например. Сега президентът се чувстваше спокоен. От изнудван, той можеше да заеме ролята на покойния сенатор и да диктува поведението на главните действащи лица на Капитолия, упоменати в каталога на грешниците.

Върху екрана обаче не се появяваше нищо. Президентът натисна клавишите, изруга тихичко, после още веднъж, когато и втората дискета се оказа празна. Пресегна се към телефона, за да върне Тайло, преди да е напуснала сградата.

Холанд забави крачка, загледана в агента, седнал зад малко бюро в началото на коридора към Овалния кабинет. Той впери в нея сивите си очи и не ги отмести дори когато вдигна телефонната слушалка след първото извъняване. В погледа му се четяха любопитство и подозрителност.

— Теб търсят.

— Агент Тайло, изглежда, сте ми донесли не това, което трябва — каза президентът, като се насилваше гласът му да звучи спокойно.

— Дадох ви точно онова, което ми наредиха: рапорта и дискетите на сенатор Уестборн.

— Но дискетите са празни, агент Тайло.

— Така ли? — Известно време младата жена мълча. — Имам само едно обяснение. Нещо може да се е случило, докато са ми правили рентгенови снимки. Нали документите от болницата са приложени към рапорта?

Президентът навлажни палец и запрелиства листовете, докато намери документите, подписани от лекарите.

— Да, тук са.

— Положението беше кризисно, сър. Дори не помня как са ме изнесли от кабинета ви, още по-малко — какво е ставало в болницата. Възможно е в суматохата рентгенологът да не е спазил правилата. Например не е свалил всичките ми дрехи или ги е оставил прекалено близо до рентгеновия апарат и магнитното поле е повредило дискетите.

Президентът потърка замислено нос.

— Повредило ги е — смотолели той. — Кажете ми, агент Тайло, това ли според теб се е случило?

— Да, сър. Няма друго обяснение.

— Ясно. Значи информацията върху дискетите е безвъзвратно загубена. Никой не би могъл да я възстанови.

— Да, сър. Ако, както твърдите, дискетите са празни, информацията е загубена. Давам ви дума, че е така.

Президентът се поколеба. Като на бивш служител на Темида му беше ясно кога да атакува и кога да отстъпва.

— Разчитам на думата ти, агент Тайло. Ето защо нощем ще спя спокойно. Нали?

— Да, сър.

— Хайде, оправяй се по-скоро, госпожице Тайло.

— Благодаря ви за загрижеността, господин президент.

— Всичко наред ли е?

Холанд върна слушалката на агента.

— Да. Благодаря.

Мъжът се изправи и й протегна ръка.

— Помни, че такива като него — той кимна към Овалния кабинет — са тук само временно.

Холанд се здрависа и се усмихна. В края на краищата Косатката разбираше много малко хората, които го охраняваха: какво за тях е свещено и колко са си верни един на друг.

Но младата жена беше благодарна, че президентът разбира от съвременна техника, от магнитни дискети и въздействието върху тях на електромагнитните полета, които заличават информацията върху тях.

Заличават греховете, които всички ние понякога се изкушаваме да извършим...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.